ELEMENTA LINGUÆ GRÆCÆ.

PARS PRIMA,

COMPLECTENS

PARTES ORATIONIS DECLINABILES;

ET

CONTRACTIONUM REGULAS, &c.

Studio JACOBI MOOR, *L. L. D.*

IN ACADEMIA GLASGUENSI OLIM LITT. GR. PROF.

PARS SECUNDA,

COMPLECTENS

VERBA ANOMALA ET DEFECTIVA,

ET QUASDAM

EX PRÆPOSITIONIBUS;

Studio ANDREÆ DALZEL, *F. R. S. E.*

NUPER IN ACADEMIA EDINENSI LITT. GR. PROF., ETC.

NUNC DEMUM,

RELIQUAS PRÆPOSITIONES, ADVERBIA, CONJUNCTIONES, SYNTAXIN, PROSODIAM, REGULAS ACCENTUUM ET DIALECTOS;

Studio GEORGII DUNBAR, *F. R. S. E.*

ET IN EADEM ACADEMIA LITT. GR. PROF.

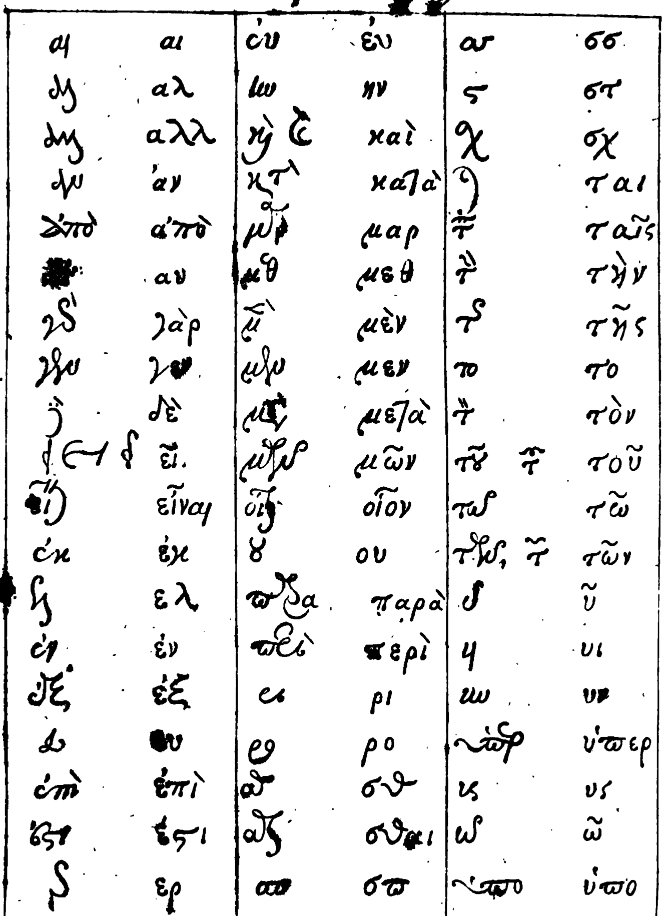
EDINBURGI:

VENEUNT APUD BELL & BRADFUTE.

LONDINI: APUD T. CADELL & G. DAVIES.

MDCCCXIV.

Literarum Graecarum Nexus et scribendi compendia adjectata: ea saltem quae morae aliquid Discentibus inferre possint.

αι	ἐυ	σσ
αλ	ην	στ
αλλ	καὶ	σχ
ἀν	κατὰ	ται
ἀπὸ	μαρ	ταῖς
αυ	μεθ	τὴν
γὰρ	μὲν	τῆς
γ[illegible]	μεν	το
δὲ	μετὰ	τὸν
εἶ.	μῶν	τοῦ
εἶναι	οἷον	τῶ
ἐκ	ου	τῶν
ελ	παρὰ	ῦ
ἐν	περὶ	υι
ἐξ	ρι	υν
[illegible]υ	ρο	ὑπερ
ἐπὶ	σθ	υς
ἐστι	σθαι	ῶ
ερ	σϖ	ὑπο

Literae.

Literae Graecorum sunt viginti quatuor.

Figura.	Nomen.	
Α, α.	ἄλφα.	alpha.
Β, β, ϐ.	βῆτα.	bêta.
Γ, γ, Γ.	γάμμα.	gamma.
Δ, δ.	δέλτα.	delta.
Ε, ε.	ἐψιλὸν.	epsilon.
Ζ, ζ.	ζῆτα.	zêta.
Η, η.	ἦτα.	êta.
Θ, ϑ, θ.	θῆτα.	thêta.
Ι, ι.	ἰῶτα.	iôta.
Κ, κ.	κάππα.	kappa.
Λ, λ.	λάμβδα.	lambda.
Μ, μ.	μῦ.	my.
Ν, ν.	νῦ.	ny.
Ξ, ξ.	ξῖ.	xi.
Ο, ο.	ὀμικρὸν.	omikron.
Π, π.	πῖ.	pi.
Ρ, ρ.	ῥῶ.	rho.
Σ, σ, ς.	σῖγμα.	sigma.
Τ, τ, ꚍ.	ταῦ.	tau.
Υ, υ.	ὐψιλὸν.	upsilon.
Φ, φ.	φῖ.	phi.
Χ, χ.	χῖ.	chi.
Ψ, ψ.	ψῖ.	psi.
Ω, ω.	ὤμεγα.	omega.

A

Literae cujusque vis intelligitur ex initiali sono Nominis.

Literae sunt vel VOCALES vel CONSONANTES.

Vocales septem. scilicet;

duae breves,	ε, ο.
duae longae,	η, ω.
tres ancipites,	α, ι, υ.

Nimirum; utraque BREVIS habet suam LONGAM.

Anceps, autem, nunc pro brevi sumitur, nunc pro longa. Nunc in diversis vocibus, nunc in eâdem.

sic;

α, in πατὴρ, *pater*, pro brevi semper *.

α, in λαὸς, *populus*, pro longa semper.

α, in Ἄρης, *Mars*, pro brevi aut longa, scriptoris arbitrio.

Duæ vocales simul enunciatae, faciunt Diphthongum.

Si utraque vocalis exauditur aeque, vocatur Diphthongus PROPRIA. si non, IMPROPRIA.

Propriae sunt sex; et oriuntur ex brevibus et α pro brevi, cum ι vel υ subjuncta.

ex ε,	{ ει.	ex ο,	{ οι.	ex α,	{ αι.
	{ ευ.		{ ου		{ αυ.

* α, pro Brevi sumpta, habet suam longam α.

Ex impropriis, tres ᾳ, ῃ, ῳ, vocantur surdae. nam in his ι parum auditur, adeoque non AD-scribitur, sed SUB-scribitur *.

Consonans SIMPLEX vel est MUTA, vel SEMI-VOCALIS.

Mutae novem; scil.

Tenues,	π, κ, τ.
Mediae,	β, γ, δ.
Aspiratae,	φ, χ, θ.

Nimirum, unaquaeque tenuis habet suam mediam, et aspiratam; quae tres vocantur ejusdem ordinis; quia proferuntur eodem vocis instrumento, progrediente ab enunciatione tenui ad fortiorem; et ad fortissimam, sive asperam. scilicet;

Labiis,	π, β, φ.	enunciantur	ip, ib, iph.
Palato,	κ, γ, χ.		ik, ig, ich.
Dentibus,	τ, δ, θ.		it, id, ith.

Semivocales quinque sunt. scilicet;

LIQUIDAE quatuor, λ, μ, ν, ρ; et ς, SOLITARIUM †.

---

* Reliquæ tres impropriæ sunt ηυ, ωυ, υι. Prior vocalis diphthongi vocatur a Grammaticis *præpositiva*; posterior, *subjunctiva*.

† Itaque, primarii Literarum soni videntur in universum esse tredecim. scilicet; Vocales quinque non-longæ; Consonantes, tres mutæ tenues, et quatuor liquidæ, cum ς.

Has, autem, una cum tribus mutis mediis a Phœnicibus ad

Liquidae vocantur etiam IMMUTABILES; scilicet in flexione nominis et verbi.

Consonans DUPLEX fit ex muta cum adjuncta ς. sic, tres mutarum ordines, cum ς, faciunt TRES Duplices. scilicet;

π, β, φ,	cum ς, facit	ψ.	enunciatur autem *	πς.
κ, γ, χ,		ξ.		κς.
τ, δ, θ,		ζ.		δς.

In flexionibus, Duplex resolvi potest in mutam quamvis ejus ordinis unde facta est, et ς.

σῖγμα finale vocis, ς scribitur. non finale, σ.

γ, ante mutam sui ordinis, enunciatur sono quodam medio inter ν et γ; qualis, apud nos, in syllabis *-ing*, *-ang*, *-ung*. sic;

ἄγκος,	ἄγγελος,	ἔγχος,
vallis.	*nuncius.*	*hasta.*

De Syllaba.

ACCENTUS, sive syllabae tonus, triplex est, scilicet;

Græcos, circiter centum et quinquaginta annos ante captam Trojam, attulisse dicitur CADMUS;

PALAMEDES, postea, tres aspiratas addidisse, atque duplicem ξ, temporibus belli Trojani;

SIMONIDES, denique, complevisse duplices, et vocales longas adjecisse; quadringentos circiter annos post captam Trojam; tempore, scilicet, Marathoniæ pugnæ celeberrimæ; quo, maxime, tempore, viguit Græcorum virtus, Libertas, Literæ, Gloria.

* Vide Dion. Hal. περὶ συνθ. § 14.

Acutus ['] ut τύπτω, *verbero.*
Gravis [`] ut τιμὴ, *honor.*
Circumflexus [~] ut ποιῶ, *facio.*

Acutus, syllabae tonum acuit; Gravis obtundit; Circumflexus, in syllabis longis, utriusque vim conjungit; ut indicabat olim antiqua ejus figura [^].

Spiritus duo sunt. Asper [ʽ]; et Lenis [ʼ].

Spiritus asper vim habet eandem quam apud Latinos H; quam quidem ejus figuram ab ipsis antiquis Graecis mutuati sunt. Et ita HEKATON, *centum*, reperitur scriptum, in monumentis quibusdam antiquissimis.

Spiritus lenis tantum notat non adhibendum esse asperum.

Vocalis initialis habet semper spiritum. sic;

ἅμα, *simul.* ἐγὼ, *ego.*

υ initialis habet semper asperum.
item ρ initialis habet semper asperum. At ρ media; si simplex, habet nullum; si duplex, habet utrumque, prior lenem, posterior asperum. sic; πόῤῥω, *longe* *.

---

* Puncta sunt quatuor:

1. Comma, ut apud Latinos (,)
2. Punctum interrogationis (;)
3. Colon, hoc modo positum (·)
4. Periodus (.)

De Nomine.

Nomen habet Genera, Numeros, Casus.

Genera sunt tria; Masculinum, Femininum, Neutrum.

Numeri tres; Singularis, Dualis, Pluralis.

Dualis Numerus de iis usurpatur, quae vel nascuntur gemina, vel censentur; qualia, quotidie, nominanda veniunt quamplurima.

Casus quinque. Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus.

Lingua Graeca non agnoscit casum Ablativum.

De Nominum Declinatione.

Regulae Generales.

1. Singularis Nominativus desinit semper, vel in vocali non brevi, vel ν, ϱ, ς.

2. Singularis Vocativus similis est Nominativo, plerumque: Pluralis, semper.

3. Neutrorum Accusativus et Vocativus semper sunt similes Nominativo; et, in plurali, semper in α desinunt.

4. Singularis Dativus semper in ι desinit; vel subscriptum, vel adscriptum.

5. Pluralis Genitivus semper in ων. Accusativus in ς.

6. Dualis Nominativus, Accusativus et Vocativus semper similes. item Genitivus et Dativus.

DECLINATIO PRIMA

Terminationes habet quatuor.

duas femininas, η, α *;
duas masculinas, ης, ας; a femininis ortas, addendo ς.

1. Harum omnium primaria est η.

Paradigma Nominum in η; τιμὴ, *honor*.

Sing.	Dual.	Plur.
N. τιμ-ή.	N. τιμ-ά.	N. τιμ-αί.
G. τιμ-ῆς.	G. τιμ-αῖν.	G. τιμ-ῶν.
D. τιμ-ῇ †.	D. τιμ-αῖν.	D. τιμ-αῖς.
A. τιμ-ήν.	A. τιμ-ά.	A. τιμάς.
V. τιμ-ή.	V. τιμ-ά.	V. τιμ-αί.

* In quibusdam nominibus terminatio masculina habet α e Dialecto Æolica, vel potius prisca lingua: ut, μητιέτα, pro μητιέτης: νεφεληγερέτα: ἱππότα, &c. Hinc fluxit magna ex parte Sermo Latinus: sic Poeta; Athleta, Cometa, &c.

† Primigenia formatio Dativi fuit τιμεῖ. Hæc forma adhuc restat in Dativis ἐμοὶ, σοί, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, &c.

2. In singulari, α semper habet αν accusativi; sed α purum *, et ρα, habent etiam ας et ᾳ genitivi et dativi †. in ceteris, ut η. sic;

μοῦσα, *musa.*

N. V.	μοῦσ-α.	A.	μοῦσ-αν.

φιλία, *amicitia.*		ἡμέρα, *dies.*	
N. V.	φιλ-ία.	N. V.	ἡμέ-ρα.
G.	φιλ-ίας.	G.	ἡμέ-ρας.
D.	φιλ-ίᾳ.	D.	ἡμέ-ρᾳ.
A.	φιλ-ίαν.	A.	ἡμέ-ραν.

3. Terminatio Masculina habet ου genitivi ‡, et perdit ς vocativi; in ceteris ut terminatio fœminina unde oritur. sic;

N. Χρύσ-ης, *Chryses;* G. Χρύσ-ου.
V. Χρύσ-η. in ceteris, ut η.

N. Παυσανί-ας, *Pausanias;* G. Παυσανί-ου.
V. Παυσανί-α. in ceteris, ut α purum.

---

* Hoc est, post vocalem.

† Item δα, θα, et ᾶ circumflexum, sed rara; et λα, μα, sed rarissima.

‡ Quædam nomina in ης hujus Declinationis, Doricè declinata, genitivum formant in α; ut ὀρεσιβάτης, gen. ὀρεσιβάτα. Quaedam nomina propria in ας habent vel ου vel α; ut Πυθαγόρας, gen. Πυθαγόρου vel α. Pauca alia semper habent α; ut Θωμᾶς, gen. Θωμᾶ; Βοῤῥᾶς, gen. Βοῤῥᾶ. Πάππας, gen. πάππα, &c.

N. Πυθαγόρ-ας, *Pythagoras* ; G. Πυθαγόρ-ου.
V. Πυθαγόρ-α. in ceteris ut ρα.

4. -της habet* α vocativi ; -στης autem η, vel α. sic ;

N. ποιητὴς,	V. ποιητὰ,	*poeta.*
N. ληστὴς,	V. ληστὴ vel ληστά,	*latro.*

Nomina Declinationis PRIMAE declinanda.

λύπη, *dolor.*	μέλισσα, *apis.*	λύρα, *lyra.*
Ατρείδης, *Atrides.*	δεσπότης, *dominus.*	Βορέας, *Boreas.*
τύχη, *fortuna.*	Εὐαγόρας, *Euagoras.*	θάλασσα, *mare.*
καρδία, *cor.*	Πηλείδης, *Pelides.*	κριτὴς, *judex.*
Ορέστης, *Orestes.*	Καλλίας, *Callias.*	δόξα, *opinio.*
κιθάρα, *cithara.*	ὀργὴ, *ira.*	ῥίζα, *radix.*
θύρα, *ostium.*	ἀκοντιστὴς, *jaculator.*	τραυματίας, *saucius.*
ἡλικία, *tempus ætatis.*	θύελλα, *tempestas.*	ἐλαία, *olea.*
Αφροδίτη, *Venus.*	Θυέστης, *Thyestes.*	προφήτης, *propheta.*
μαθητὴς, *discipulus.*	νύμφη, *nympha.*	ἑστία, *focus.*
δίψα, *sitis.*	Χαβρίας, *Chabrias.*	τοξότης, *sagittarius.*
σελήνη, *luna.*	γλῶσσα, *lingua.*	εὐδία, *serenitas.*
σοφιστὴς, *sophista.*	ἀγορὰ, *forum.*	εἰρήνη, *pax.*
πέλειὰ, *columba.*	τεχνίτης, *artifex.*	σοφία, *sapientia.*
Αἰνείας, *Aeneas.*	ἡδονὴ, *voluptas.*	μέλαινα, *nigra.*
γέφυρα, *pons.*	γωνία, *angulus.*	τάλαινα, *misera.*
λύσσα, *rabies.*	βία, *vis.*	δίκη, *jus.*
κιθαριστὴς, *citharista.*	αὖρα, *aura.*	βουλὴ, *consilium.*
Αναξαγόρας, *Anaxag.*	ἀνία, *tristitia.*	μάχαιρα, *gladius.*

* Item Gentilia ; ut Πέρσης, V. Πέρσα, *Persa.* Σκύθης, v. Σκύθα. Item Poetica in πης, ut κυνώπης, v. κυνώπα. Item composita ex πωλῶ, *vendo* ; μετρῶ, *metior* ; τρίβω, *tero* ; ut βιβλιοπώλης, v. βιβλιοπώλα, &c.

ἀρετὴ, *virtus.*	ἀγωνιστὴς, *certator.*	φρονηματίας, *excelsus.*
Πριαμίδης, *Priamides.*	νεφέλη, *nubes.*	φαρέτρα, *pharetra.*
τέχνη, *ars.*	Κριτίας, *Critias.*	αἰτία, *causa.*

DECLINATIO SECUNDA

Duas habet terminationes; ος, et ον *.
ον semper neutrum; ος nunquam.

Paradigma Nominum in ος.

λόγος, *oratio.*

Sing.		Dual.		Plur.	
N.	λόγ-ος.	N.	λό-γω.	N.	λόγ-οι.
G.	λόγ-ου.	G.	λόγ-οιν.	G.	λόγ-ων.
D.	λόγ-ῳ.	D.	λόγ-οιν.	D.	λόγ-οις.
A.	λόγ-ον.	A.	λό-γω.	A.	λόγ-ους.
V.	λόγ-ε.	V.	λό-γω.	V.	λόγ-οι.

---

* Quædam nomina in ος, olim desinentia etiam in ον, habent pluralia plerumque neutra: sic ὁ δίφρος, currus, pl. τὰ δίφρα. ὁ ἐρετμὸς, pl. τὰ ἐρετμὰ. ὁ δεσμὸς. pl. τὰ δεσμὰ, nonnunquam etiam οἱ δεσμοί. ὁ λυχνὸς lucerna, τὰ λυχνὰ. ὁ ζυγὸς, jugum, τὰ ζυγά. ὁ μοχλὸς, vectis, τὰ μοχλὰ. ὁ κυκλὸς, circulus, τὰ κυκλὰ. ὁ καὶ ἡ Ταρταρός, τὰ Ταρταρὰ. ὁ τραχηλὸς, collum, τὰ τραχηλὰ. ἡ κέλευθος, via, τὰ κέλευθα et τὰς κελεύθους.

Eodem modo declinantur etiam Nomina in ον, observatâ tertiâ regulâ generali.

sic ; μέτρον, *mensura*.

Sing.	Dual.	Plur.
N. μέτρ-ον *.	N. μέτρ-ω.	N. μέτρ-α †.
G. μέτρ-ου.	G. μέτρ-οιν.	G. μέτρ-ων.
D. μέτρ-ῳ.	D. μέτρ-οιν.	D. μέτροις.
A. μέτρ-ον.	A. μέτρ-ω.	A. μέτρ-α.
V. μέτρ-ον.	V. μέτρ-ω.	V. μέτρ-α.

* per reg. 3tiam gener. † per reg. 3tiam gener.

Nomina Declinationis SECUNDAE declinanda.

ἀγρὸς, *ager.*	δένδρον, *arbor.*	ἀδελφὸς, *frater.*
φῦλον, *tribus.*	φύλλον, *folium.*	ἄνθρωπος, *homo.*
κρίνον, *lilium.*	ἄμπελος, *vitis.*	ἄνεμος, *ventus.*
βίος, *vita.*	δρόμος, *cursus.*	μύρον, *unguentum.*
ἥλιος, *sol.*	ῥόδον, *rosa.*	θυμὸς, *animus.*
ὄνειρος, *somnium.*	κέντρον, *stimulus.*	παρθένος, *virgo.*
ὕπνος, *somnus.*	φόβος, *timor.*	τόξον, *arcus.*
φόνος, *cædes.*	στέφανος, *corona.*	σκῆπτρον, *sceptrum.*

Hic visum est subjicere Atticam declinationem, quae duas habet terminationes, scil. ως et ων. ως * masculini et feminini, ων neutri generis est. Sic ὁ λεως, *populus*, pro λαὸς.

---

* τὸ χρεὼς, *debitum*, excipitur.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ λεὼς.	N. τὼ λεὼ.	N. οἱ λεῲ.
G. τοῦ λεὼ.	G. τοῖν λεῷν.	G. τῶν λεῶν.
D. τῷ λεῷ.	D. τοῖν λεῷν.	D. τοῖς λεῲς.
A. τὸν λεὼν.	A. τὼ λεὼ.	A. τοὺς λεὼς.
V. ὦ λεὼς.	V. ὦ λεὼ.	V. ὦ λεῲ.

Eodem modo declinantur ὁ νεὼς, *templum*: ὁ ταὼς, *pavo*: ὁ κάλως, *rudens*: ὁ λαγὼς, *lepus*: ὁ Μενέλεως, *Menelaus*. ἡ ἅλως, *area*.

In quibusdam ν excidit accusativo; scil. Ἄθως, ac. Ἄθω. Sic etiam Κέως, contr. Κῶς. Λαγὼς. Ἀπόλλως. ἕως. Μίνως. &c.

Ἀνώγεων, *cœnaculum*, neutri generis, ita flectitur.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ἀνώγεων.	N. ἀνώγεω.	N. ἀνώγεω.
G. ἀνώγεω.	G. ἀνώγεῳν.	G. ἀνώγεῳν.
D. ἀνώγεῳ.	D. ἀνώγεῳν.	D. ἀνώγεῳς.
A. ἀνώγεων.	A. ἀνώγεω.	A. ἀνώγεω
V. ἀνώγεων.	V. ἀνώγεω.	V. ἀνώγεω.

Sic etiam τὸ εὔγεων, *fertile*. τὸ ἵλεων, *propitium*. τὸ βαθύγεων, *profundum*, &c.

DECLINATIO TERTIA

Terminationes habet omnimodas praeter η; et omnia genera. et auget Nomen unâ Syllaba in casibus obliquis.

Paradigma Masculinorum et Femininorum.

Σωτὴρ, *servator.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. Σωτὴρ.	N. Σωτῆρ-ε.	N. Σωτῆρ-ες.
G. Σωτῆρ-ος.	G. Σωτῆρ-οιν.	G. Σωτῆρ-ων.
D. Σωτῆρ-ι.	D. Σωτῆρ-οιν.	D. Σωτῆρ-σὶ.
A. Σωτῆρ-α.	A. Σωτῆρ-ε.	A. Σωτῆρ-ας.
V. Σωτὴρ.	V. Σωτῆρ-ε.	V. Σωτῆρ-ες.

Eodem modo declinantur etiam Nomina Neutra, observatâ tertia regula generali.

sic, βῆμα, *tribunal.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. βῆμα*.	N. βήματ-ε.	N. βήματ-α †.
G. βήματ-ος.	G. βήματ-οιν.	G. βήματ-ων.
D. βήματ-ι.	D. βήματ-οιν.	D. βήμα-σι.
A. βῆμα.	A. βήματ-ε.	A. βήματ-α.
V. βῆμα.	V. βήματ-ε.	V. βήματ-α.

* per reg. 3tiam gener. † per reg. 3tiam gener.

DE FORMANDO GENITIVO.

REGULAE GENERALES TRES.

Si nomen non desinit in ς;
postponitur terminatio, vel -ος, vel -τος.
sic;

σίνηπι,	σινήπι-ος,	*sinapi.*
παίαν,	παιᾶν-ος,	*paean.*
Τιτᾶν,	Τιτᾶνος,	*Titan.*
μέλι,	μέλι-τος,	*mel.*
Ξενοφῶν,	Ξενοφῶν-τος,	*Xenophon.*

II.

Si nomen desinit in ς;
abjecto ς, postponitur terminatio vel -ος, vel -τος, -δος, -θος. sic;

ἥρως,	ἥρω-ος,	*heros.*
ἴχθυς,	ἰχθύ-ος,	*piscis.*
λαίλαψ,	λαίλαπ-ος,	*procella.*
λέβης,	λέβη-τος,	*lebes.*
ἄναξ,	ἄνακ-τος,	*princeps.*
λάμπας,	λάμπα-δος,	*lampas.*
ὄρνις,	ὄρνι-θος,	*avis.*

Sed, præterea; in multis nominibus utri-

usque Regulae, corripitur syllaba praecedens terminationem addendam.

Id fit tribus modis.

1. Diphthongus abjicit subjunctivam.
2. Vocalis longa mutatur in suam brevem.
3. Ancipites, ι et υ, mutantur in brevem ε.

sic;

1.

βασιλεύς,	βασιλέ-ος *,	*rex.*
βοῦς,	βο-ός,	*bos.*
γραῦς,	γρα-ός,	*vetula.*
ναῦς,	να-ός,	*navis.*

2.

ποιμήν,	ποιμέν-ος,	*pastor.*
πατήρ,	πατέρ-ος,	*pater.*
Λητώ,	Λητό-ος,	*Latona.*
κανών,	κανόν-ος,	*regula.*
δράκων,	δράκον-τος,	*draco.*
† αἰδώς,	αἰδό-ος,	*pudor.*
τετυφώς,	τετυφό-τος,	*qui verberavit.*

* Genitivus masculinorum in ευς exit saepissime in εως, Atticè, et nonnunquam Ionicè. Nominativus pluralis apud veteres Atticos in ῆς.

† Sic, γάλεως, *glos.* in Gen. P. γάλοων. Hom. IL. ω. 769.

3.

δύναμις,	δυνάμ-εος,	*potentia.*
πόλις,	πόλε-ος,	*urbs.*
πῶϋ,	πώε-ος,	*grex.*
ἄστυ *,	ἄστε-ος,	*urbs.*

III.

Substantiva in ος, quoniam jam habent terminationem genitivi, tantum interponunt ε ante ος, ut augeantur, et sunt omnia neutra. sic;

τεῖχος,	τείχ-εος,	*murus.*
μέρος,	μέρ-εος,	*pars.*

REGULAE SPECIALES DUAE.

1. Adjectivorum in ις et ους †, genitivus masculini generis, per regulas formatus, est etiam genitivus neutri. sic;

M. φιλόπατρις, φιλόπατρι-δος, } *patriae amans.*
N. φιλόπατρι, φιλόπατρι-δος, }

* Sequentia in υ analogiam genitivi respuunt. scil. δόρυ, *hasta*: gen. δόρυος, et per metathesin δουρὸς. δόρατος, quod etiam genitivus ejusdem dicitur, revera est ab antiquo δόρας formatum.

γόνυ, *genu*, gen. γόνυος et per metath. γουνὸς: γόνατος est ab antiquo γόνας.

δάκρυ, *lacrima*, gen. δάκρυος.

† Scilicet composita ex ποῦς, *pes.*

M. δίπους,	δίπο-δος,	*mas bipes.*
N. δίπουν,	δίπο-δος,	*animal bipes.*

2. At, vice versa, adjectivorum non in ις, vel ους, genitivus neutri generis, per regulas formatus, est etiam genitivus masculini.

Atque ita in participiis universis; et in his genitivus semper in -τος. sic;

ADJECTIVA.

Masc.	Neut.	genitivus utriusque.	
τέρην,	τέρεν,	τέρεν-ος,	*tener.*
ἀληθής,	ἀληθές,	ἀληθέ-ος,	*verus.*
μέλας,	μέλαν,	μέλαν-ος,	*niger.*
χαρίεις,	χαρίεν,	χαρίεν-τος,	*venustus.*

PARTICIPIA.

στὰς,	στὰν,	στάν-τος,	*stans.*
τύπων,	τύπον,	τύπον-τος,	*qui verberavit.*
τυπῶν,	τυποῦν,	τυποῦν-τος,	*verberaturus.*

Eâdem ratione genitivum formant nomina quaedam propria, appellativa, et ejusmodi, quae primitus fuere participia vel adjectiva.

Sic; Αἴας, *Ajax*, olim fuit participium, habens neutrum Αἶαν; quare genitivus est Αἴαντος. sic;

Πολυδάμας,	Πολυδάμαν-τος,	*Polydamas.*
γίγας,	γίγαν-τος,	*gigas.*

Sic etiam κτεὶς, *pecten*, olim fuit adjectivum, habens neutrum κτὲν; quare genitivus est κτενὸς; et Σιμόεις, *Simois*, Σιμόεν-τος.*

Atque hae sunt regulae pro genitivo.

Ceterùm, usu et aure, facile dignoscitur quando addenda sit -ος, et quando -τος, vel -δος, vel -θος.

τηρ, -τερος patitur Syncopen in casibus obliquis. sic;

πατὴρ,	πατέρος,	πατρὸς,	*pater*.
	πατέρι,	πατρὶ,	
	πατέρες,	πατρὲς, &c.	
μήτηρ,	μητέρος,	μητρὸς, &c.†	*mater*.
θυγάτηρ,	θυγατέρος,	θυγατρὸς, &c.	*filia*.

---

* Versimile est haec verba et multa alia primitus fuisse participia, quorum rectus casus vel in ντς vel νς, olim desinebat. Eodem modo formari videntur quo participia verborum ἵστημι, τίθημι aliorumque. Participium ἵστημι primitus fuisse videtur ἱστάντς, postea ἱστὰνς, et denique ἱστάς. τίθημι, τιθέντς, τιθὲνς et τιθείς. Utramque esse antiquam terminationem vel ex hoc apparet quod Homerus habet et Σαρπηδόνα, ex nominativo Σαρπηδὸνς, et Σαρπήδοντος ex Σαρπηδὸντς. Vide Il. XII. l. 307 et 379. Sic etiam Αἴας, primitus erat Αἴαντς, habens genitivum Αἴαντος. Σιμόεις, Σιμοὲντς, et in genitivo Σιμόεντος. At Graeci, quippe quibus Euphonia maxime erat studio, consonantem τ primo ex nominativo ejiciebant, et postea ν quoque e medio tollebant, vel in quibusdam in ι mutabant. Retinebant autem in casibus obliquis.

† Sed πατέρα, μητέρα, &c. sine syncope; scil. in casibus ubi non distinguerentur a πάτρα, *patria*, μήτρα, *alvus*.

Item ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, &c. *vir.* ubi, praeter Syncopen, inseritur δ; quia Graeci nunquam, in eadem voce, proferebant ρ proxime post ν.

DE ACCUSATIVO.

Accusativus interdum non desinit in α*, scil.

I. Genitivus in ος purum †: ab ις, υς, αυς, et ους, habet ν, ex ς nominativi. sic;

ὄφις,	ὄφι-ος,	ὄφιν,	*serpens.*
βότρυς,	βότρυ-ος,	βότρυν,	*racemus.*
ναῦς,	να-ὸς,	ναῦν,	*navis.*
βοῦς,	βο-ὸς,	βοῦν,	*bos.*

Item, λᾶας, χάρις, habent ν.

λᾶας,	λάαος,	λᾶαν,	*lapis.*
χάρις ‡,	χάριτος,	χάριν, §	*gratia.*

* Quaedam in ης habent accusativum plerumque in ν desinentem, tanquam ex prima declinatione: Sic Σωκράτης, gen. Σωκράτεος, ac. Σωκράτην. Τισσαφέρνης, Τισσαφέρνην. Sed hoc ad Atticam dialectum referendum est.

† i. e. ος post vocalem non longam.

‡ Et interdum alia, quae scilicet apud Iônes habebant -ος purum, ut Ἄρτεμις, g. Ἀρτέμιδος vel Ἀρτέμιος, ac. Ἀρτέμιδα vel Ἄρτεμιν.

Apud Atticos Scriptores pauca etiam, non in ος purum desinentia, habebant ν ex ς nominativi: Forsan ex antiquò more. Sic Θέογνις, ιδος, ac. Θεόγνιν. Vide Lysiæ. Orat. contr. Eratosth. Collect. Maj. vol. I. p. 132.

§ Χάρις, una Gratiarum, habet Χάριτα.

Excipitur Δίς, Δί-ος, *Jupiter*, habens Δία.

2. -υς, -εος, et composita ex πους, *pes*, habent vel α, vel ν. sic;

ὠκὺς,	ὠκέα,	vel ὤκυν,	*celer.*
δίπους,	δίποδα,	vel δίπουν,	*bipes.*
βραδύπους,	βραδύποδα,	vel βραδύπουν,	*tardipes.*

DE VOCATIVO.

Vocativus est, plerumque, similis nominativo. sed;

I. In Substantivis.

1. Vocalis brevis genitivi, ex longâ nominativi, manet in Vocativo. sic;

Nom.	Gen.	Voc.
πάτηρ,	πατέρ-ος,	πάτερ.
Δημοσθένης,	Δημοσθέν-εος,	Δημόσθενες.
Ἕκτωρ,	Ἕκτορ-ος,	Ἕκτορ.

2. -ος purum non ab -ης, abjicit ς nominativi*. sic;

Nom.	Gen.	Voc.	
βασιλεύς,	βασιλέ-ος,	βασιλεῦ,	*rex.*
βοῦς,	βό-ος,	βοῦ,	*bos.*

* Attici Poëtae nonnunquam hanc legem negligunt: ut ὦ πόλις. Eurip.

ὄφις,	ὄφι-ος,	ὄφι,	*serpens.*
βότρυς,	βότρυ-ος,	βότρυ,	*racemus.*
δρῦς,	δρύ-ος,	δρῦ,	*quercus.*
ἰχθῦς,	ἰχθύ-ος,	ἰχθῦ,	*piscis.*
Item,			
παῖς,	παῖδος,	παῖ,	*puer.*

II. In Adjectivis.

Vocativus masculinus * est similis nominativo neutro. sic ;

N. Masc.	N. Neut.	V. Masc.	
ἀληθὴς,	ἀληθὲς,	ἀληθὲς,	*verus.*
ἐλέημων,	ἐλέημον,	ἐλέημον,	*misericors.*
δίπους,	δίπουν,	δίπουν,	*bipes.*
μέλας,	μέλαν,	μέλαν,	*niger.*
χαρίεις,	χαρίεν,	χαρίεν,	*venustus.*

Idem fit in multis nominibus propriis, &c. quae, primitus, fuere participia, vel adjectiva. sic ;

N. Αἴας,	V. Αἴαν,	*Ajax.*
N. Πολυδάμας,	V. Πολυδάμαν,	*Polydamas.*
N. Σιμόεις,	V. Σιμόεν,	*Simois.*

* Attici Poëtae nonnunquam vocativum mascul. eundem quo nomin. reddunt. sic δυστύχης γέρον. Eurip.

DE DATIVO PLURALI.

Dativus Pluralis formatur a dativo singulari, inserendo σ ante ι. sic;

	D. Sing.	D. Plur.	
ῥήτωρ,	ῥήτορ-ι,	ῥήτορ-σ-ι,	*orator.*
ἀληθής,	ἀληθέ-ι,	ἀληθέ-σ-ι,	*verus.*
ἡδύ,	ἡδέ-ι.	ἡδέ-σ-ι,	*dulce.*
κόραξ,	κόρακ-ι,	κόραξ-ι,	*corvus.*
Ἄραψ,	Ἄραβ-ι,	Ἄραψ-ι,	*Arabs.*

Ante σι resumitur abjecta vocalis nominativi; sed assumpta consonans genitivi rejicitur; rejicitur etiam ν*. sic;

βασιλεύς,	βασιλέ-ι,	βασιλεῦ-σι,	*rex.*
βοῦς,	βό-ι,	βοῦ-σι,	*bos.*
λέβης,	λέβη-τι,	λέβη-σι,	*lebes.*
λαμπάς,	λαμπά-δι,	λαμπά-σι,	*lucerna.*
ὄρνις,	ὄρνι-θι,	ὄρνι-σι,	*avis.*
ποιμήν,	ποιμέ-νι,	ποιμέ-σι,	*pastor.*
στάς,	στάν-τι,	στᾶ-σι,	*stans.*
χαρίεις,	χαρίεν-τι,	χαρίε-σι,	*venustus.*

---

* Vide etiam de formando FUT. I. regulam specialem in MUTIS.

Excipiuntur πȣ̃ς, κτεὶς, ȣ̓δεὶς, μηδεὶς*; quæ non resumunt abjectam vocalem nominativi.

	D. Sing.	D. Plur.	
ποῦς,	πο-δὶ,	πο-σὶ,	*pes.*
κτεὶς,	κτε-νὶ,	κτε-σὶ,	*pecten.*
οὐδεὶς,	οὐδέ-νι,	οὐδέ-σι,	*nullus.*
μηδεὶς,	μηδέ-νι,	μηδέ-σι,	*nullus.*

τηρ -τερος, post syncopen habet -ασι. sic;

θυγάτηρ, θυγατέρι, θυγατρὶ, θυγατράσι, *filia.*
πατὴρ, πατέρ-ι, πατρὶ, πατράσι, *pater.*

Item, ἀνὴρ, ἀνέρι, ἀνδρὶ, ἀνδράσι, *vir.*

Excipitur γαςὴρ, *venter*; γαςέρι, γαςῆρσι.

-οντι singularis mutatur in -ουσι. sic;

τύπτων,	τύπτοντι,	τύπτουσι,	*verberans.*
λέων,	λέοντι,	λέουσι,	*leo.*

ADDENDA.

I. Defectiva Nomina.

1. Quaedam carent genitivo et dativo; ut δέμας, ***corpus***; σέλας, ***fulgor***; λέπας, ***rupes***; ἦδος, ***suavitas***; ὄφελος, ***utilitas***; βρέτας, ***simulacrum***; ὄναρ, ***somnium***; σέβας, ***veneratio*****, &c.**

*** Excipiuntur quia antiqui nominativi revera fuisse videntur** πὸδς, κτὲνς, οὐδὲνς, μηδὲνς**: Prior consonantium, quae in obliquis casibus retinebatur, cum lingua molliri caepta est, in vocalem, diphthongum propriam cum vocali ejusdem syllabae facientem, mutabatur.**

2. Nomina festorum : quaedam etiam urbium cum paucis aliis carent singulari numero ; ut τὰ Διονύσια, *Liberalia ;* τὰ Μέγαρα, *Megara ;* τὰ ἐπιτίμια, *mulcta, poena,* &c.

3. Multa carent duali et plerumque plurali numero : ut ἀὴρ, *aër ;* ἅλς, *mare ;* γῆ, *terra ;* πῦρ, *ignis ;* ἔλαιον, *oleum,* &c.

II. Patronymica.

1. Patronymica masculina desinunt plerumque in δης, formata, ut versimile est, a Dativo singulari nominum propriorum : Sic Νέστωρ, D. Νέστορι, patr. Νεστορίδης. Πηλεὺς, d. Πήλεϊ et Ionice Πηλῆϊ, patr. Πηλείδης, vel Πηληΐδης, vel per Epenthesin α, Πηληϊάδης.

Quaedam in ων ; ut Πηλείων, idem quod Πηληΐδης. Κρονίων, *Saturnius.*

2. Patronymica fœminina desinunt vel in ς vel ινη vel ωνη ; ut Νέστορις, Χρυσηΐς, Ἀδραστίνη, Ἰκαριώνη, &c.

DE ARTICULO.

ARTICULUS est vox adjectiva trium generum. terminationes nominativi sunt irregulares. in obliquis, Genus masculinum et Neu trum sunt declinationis secundae ; femininum est primae. caret vocativo ; et inflectitur sic ;

Sing.

N.	ὁ,	ἡ,	τό.
G.	τοῦ,	τῆς,	τοῦ.
D.	τῷ,	τῇ,	τῷ.
A.	τὸν,	τὴν,	τό.

Dual.

N. A.	τὼ,	τὰ,	τὼ.
G. D.	τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.

Plur.

N.	οἱ,	αἱ,	τὰ.
G.	τῶν,	τῶν,	τῶν.
D.	τοῖς,	ταῖς,	τοῖς.
A.	τοὺς,	τὰς,	τὰ.

Graeci loquebantur INDETERMINATE, proferendo nomina per se; DETERMINATE, praeponendo ARTICULUM. in Britannia loquimur indeterminatè, praeponendo Articulum *a*; et determinatè, praeponendo Articulum *the*.

sic; ἄνθρωπος, *a man*; ὁ ἄνθρωπος, *the man*.

Hic quidem est usus Articuli Graeci NATURALIS; at a Grammaticis Arte adhiberi solet ut distinguant nominum genera et casus.

De Generibus Substantivorum Declinationis Tertiae.

Quatenus ex terminatione semper determinantur.

Masculina semper ευς, *plerumque** υς in -ος purum crescens, et αν. sic;

* Nam plures sunt exceptiones, ut γενύς, γενύος, ἡ, *mensura*; γῆρυς, υος, ἡ, *vox*; ὀσφὺς, υος, ἡ, *lumbus*, *ilia*, &c.

ευς,	ὀχεὺς,	ὀχέος,	ὁ,	*retinaculum.*
υς -εος,	πῆχυς,	πήχεος,	ὁ,	*cubitus.*
υς -υος,	βότρυς,	βότρυος,	ὁ,	*racemus.*
αν,	παιὰν,	παιᾶνος,	ὁ,	*paean.*

Feminina semper ας -αδος, της -τητος, αυς, ω, et ις verbale.

sic;

ας -αδος,	λαμπὰς,	λάμπαδος,	ἡ,	*lampas.*
της -τητος,	κακότης,	κακότητος,	ἡ,	*malitia.*
αυς,	ναῦς,	ναὸς,	ἡ,	*navis.*
ω,	φειδὼ,	φειδόος,	ἡ,	*parsimonia.*
ις verbale,	φύσις,	φύσεος,	ἡ,	*natura.*

Neutraque sunt semper α, ι, υ, ας -ατος, et ος.

α,	βῆμα,	βήματος,	τὸ,	*tribunal.*
ι,	μέλι,	μέλιτος,	τὸ,	*mel.*
υ,	πῶϋ,	πώεος,	τὸ,	*grex.*
ας -ατος,	κρέας,	κρέατος,	τὸ,	*caro.*
ος,	τεῖχος,	τέιχεος,	τὸ,	*murus.*

De Contractionibus.

In concursu vocalium, si duae syllabae vertuntur in unam, vocatur Contractio.

Contractio sine variatione vocalium vocatur Synaeresis.

sic;

τέιχεϊ, τεῖχει.

Contractio cum variatione vocalium vocatur Crasis.

sic;

Δημοσθένεες, Δημοσθένας.
τέιχεα, τέιχη.

Contractio saepe fit, sed non semper.

In Contractionum regulis, meminerint discentes;

duas esse Vocales breves, ε, ο;
quae habent suas longas, η, ω;
et suas diphthongos, ει, ου;

CONTRACTIONES DECL. I.

Non fit contractio nisi prior vocalis vel est brevis, vel α pro brevi sumpta. et Nominativus contractus declinatur deinde regulariter.

REGULAE.

1. εα sine ρ, mutabis in η.

2. in ρεα, et reliquis, priorem elide vocalem. sic;

1.

γέα, *terra*, γῆ; G. γῆς, D. γῇ; &c.
λεοντέα, *leonina*, λεοντῆ; G. λεοντῆς, D. λεοντῇ; &c.
χρυσέα, *aurea*, χρυσῆ; G. χρυσῆς, D. χρυσῇ; &c.
Ἑρμέας, *Mercurius*, Ἑρμῆς; G. Ἑρμοῦ, D. Ἑρμῇ; &c.

2.

πορφυρέα, *purpurea*, πορφυρᾶ; G. πορφυρᾶς; &c.
ἁπλόη, *simplex*, ἁπλῆ; G. ἁπλῆς; &c.
Αθηνάα, *Minerva*; Αθηνᾶ*; G. Αθηνᾶς; D. Αθηνᾷ; &c.
μνάα, *mina*, μνᾶ; G. μνᾶς, D. μνᾷ; &c.
Απελλέης, *Apelles*, Απελλῆς; G. Απελλοῦ; &c.

---

* Vide notam †, pag. 8.

CONTRACTIONES DECL. II.

Non fit contractio nisi prior est brevis;

REGULAE.

1. Si sequitur brevis, mutabis in ου;
2. Si non, elide priorem. sic;

πορφυρέον, *purpureum*.

Reg.	1.	πορφυρέον,	πορφυροῦν.
	2.	πορφυρέου,	πορφυροῦ.
	2.	πορφυρέῳ,	πορφυρῷ.
	2.	πορφυρέα *,	πορφυρᾶ.
	2.	πορφυρέοις,	πορφυροῖς, &c.

διπλόον, *duplex*.	1.	διπλόον,	διπλοῦν.
	2.	διπλόου,	διπλοῦ.
	2.	διπλόῳ,	διπλῷ.
	2.	διπλόα,	διπλᾶ.
	2.	διπλοόις,	διπλοῖς, &c.

---

* α in πορφυρέα, etiamque omnibus ejusdem generis, per se habitis, brevis est, ideoque regula minime ad hæc referri potest. εά per crasin in ᾶ contrahi videtur, forsan ut distinguatur a nominativo plurali neutro substantivorum vel adjectivorum tertiæ declinationis:

Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέᾰ θυμός. Il. b. 12.

νόος, *mens.*	1. νόος*,	νοῦς.	
	2. νόου,	νοῦ.	
	2. νόῳ,	νῷ.	
	1. νόον,	νοῦν.	
	1. νόε,	νοῦ.	sic etiam,

ῥόος,	*fluxus.*	διπλόος,	*duplex.*
πορφυρέος,	*purpureus.*	ἀργυρέος,	*argenteus.*
πλόος,	*navigatio.*	ὀστέον,	*os.*

εε vocativi non contrahitur.

CONTRACTIONES DECL. III.

In obliquis non fit Contractio nisi prior vocalis vel est brevis, vel anceps pro brevi sumta.

Sequentes REGULAE sunt UNIVERSALES, tum pro Contractionibus declinationis tertiae, tum etiam pro verbis omnibus utriusque conjugationis quae contractionem quamvis patiuntur.

---

* Composita ex νόος et ῥόος non contrahuntur in nominativo et genitivo plurali.

Contrahitur;

I. Brevis ante se, in suam diphthongum;
Sed εε * dualis in η.

II. Brevis ante alteram brevem, in ου.

III. Brevis ante α, in suam longam. Sed εα purum in α.

IV. Brevis ante ι, per Synaeresin.

V. ε ante longam vel diphthongum, abjicitur.

VI. 1. ο-μικρὸν ante longam, in ω-μέγα.
2. ο-μικρὸν ante diphthongum; ejectâ praepositivâ, per Synaeresin.
Sed οει, ejectâ ι, per crasin.

VII. 1. α ante ο vel ω, in ω-μέγα.
2. α non ante ο vel ω, in α; et in diphthongis, priusquam fit contractio, abjicitur subjunctiva; et, si adfuerit ι, subscribitur post contractionem.

VIII. Si prior vocalis est ι, vel υ, vel longa; sequentem elide semper.

---

* Saltem ita Grammatici; sed εε dualis etiam fit in ει secundum regulam, apud ipsos Scriptores Graecos, sic σκέλεε, σκέλει; et in Aeschine Socratico πόλεε, πόλει; ταρίχεε, ταρίχει; apud Jo. Lascarin in Gram. p. 223. in fine, et p. 225. initio, *Venetiis*, ap. Aldi F. 1557. ceterum exceptio haec introducta videtur, ut distinguerent Nominativum Dualem a Dativo Singulari.

REGULAE CUM EXEMPLIS.

I. Brevis ante se, in suam diphthongum.
sic; in obliquis;

	Δημοσθένεες,	Δημοσθένεις.	
	Λητόος,	Λητοῦς.	
in verbis;	φιλέετε,	φιλεῖτε,	*amatis.*
	δηλόομεν,	δηλοῦμεν,	*declaramus.*

Sed εε dualis in η.
sic; Δημοσθένεε, Δημοσθένη.

II. Brevis ante alteram brevem, in ου.
sic; in nominativis;

μελιτόεν, μελιτοῦν; *mellitum.*

in obliquis;

Δημοσθένεος, Δημοσθένους.
βόες, βοῦς.

in verbis;

φιλέομεν,	φιλοῦμεν;	*amamus.*
δηλόετε,	δηλοῦτε;	*declaratis.*

III. Brevis ante α, in suam longam.
sic; in nominativis;

ἔαρ,	ἦρ;	*ver.*
κέαρ,	κῆρ;	*cor.*

in obliquis;

Δημοσθένεα,	Δημοσθένη.
Λητόα,	Λητῶ.

Sed εα purum, in α.

sic; in obliquis;

Πειραίευς,	*Piraeus.*	
	A. Πειραιέα,	Πειραιᾶ.
χρέος,	*debitum.*	
	N. P. χρέεα,	χρέα.

IV. Brevis ante ι, per synaeresin *.

sic; in obliquis;

Δημοσθένεϊ,	Δημοσθένει.
Λητόϊ,	Λητοῖ.

V. ε, ante longum vel diphthongum, abjicitur.†

sic; in nominativis;

Ἡρακλέης,	Ἡρακλῆς,	*Hercules.*

in obliquis;

Δημοσθενέων,	Δημοσθενῶν.
Δημοσθενέοιν,	Δημοσθενοῖν.

---

* Ut et α pro brevi. sic; ἐλάω, *agito*; ἐλαΰνω, ἐλαύνω.

† Sed εσαι paulo aliter. sic, τίθεσαι; eliso σ, τίθεαι; per Diaeresin, τιθεαΐ; per Crasin regulae III. et Synaeresin τίθῃ.

in verbis ;

φιλέω,	φιλῶ ;	*amo.*
φιλέεις,	φιλεῖς ;	*amas.*

VI. 1. ο-μικρὸν ante longam, in ω-μέγα.
2. ο-μικρὸν ante diphthongum ; ejectâ praepositiva, per Synaeresin.

Hi concursus non contrahuntur nisi in verbis. sic ;

1.

δηλόω,	δηλῶ,	*declaro.*
δηλόητε,	δηλῶτε,	*declaretis.*

2.

δηλόει,	δηλοῖ,	*declarat.*
δηλόοι,	δηλοῖ,	*declararet.*
δηλόῃ,	δηλοῖ,	*declaret.*
δηλόου,	δηλοῦ,	*declarare tu.*

Sed -οειν, ejecta ι, per crasin *.

sic ;

δηλόειν, δηλοῦν, *declarare.* per Reg. II.

---

* Non est, reverâ, exceptio ; etsi ita hic ponatur, in gratiam tyronum ; nam infinitivus antiquissimus fuit δηλοέμεναι ; deinde Doricè, δηλόεμεν ; postea, Ionicè, eliso -με-, δήλοειν ; tandem, Atticè, δηλοῦν. scil. in -μι, et puris, elidebant -μι : in non puris, -μι- tantum.

VII. 1. α ante ο* vel ω, in α.
2. α non ante ο vel ω, in α.

In Diphthongis, priusquam fit contractio, abjicitur subjunctiva; et, si adfuerit ι, subscribitur post contractionem †.

sic;

In obliquis neutrorum in ας purum et ρας; in quibus eliditur τ, ut fiat concursus vocalium.

1.

κέρας, *cornu.*

κέρατος,	κέραος,	κέρως.
κεράτων,	κεράων,	κέρων.
κεράτοιν,	κεράοιν,	κέρῳν.

in verbis;

τιμάομεν,	τιμῶμεν,	*honoramus.*
τιμάω,	τιμῶ,	*honoro.*
τιμάουσι,	τιμῶσι,	*honorant.*

2.

In Nominativis, λᾶας, λᾶς, *lapis.*

in obliquis;

κέρατα,	κέραα,	κέρα.
κέρατε,	κέραε,	κέρα.
κέρατι,	κέραϊ,	κέρᾳ.

* Scil. vel ante ο per se, vel ante ο diphthongi.

† Et, in omni contractione, ι rejecta ante crasin factam semper subscribitur post crasin, si faciet diphthongum impropriam; quod quidem ubique facit nisi in ειν infinitivi; ejecta ι, ειν, contracte ουν. ut in reg. VI.

in verbis ;

τιμάει,	τιμᾷ,	*honorat.*
τιμάῃ,	τιμᾷ,	*honoret.*

VIII. Si prior vocalis est ι, vel ῠ, vel longa, sequentem elide semper.

sic ; ὄφις, *serpens.*

N. P. ὄφιες, ὄφις.

ὄφιϊ, ὄφι.

σίνηπι, *sinapi.*

σινήπια, σίνηπι.

κύων, *canis ;* κύονος, κῦνος*.

κύονι, κῦνι, &c.

βότρυς, *racemus.*

βότρυες, βότρυς.

τιμήεν, *honoratum.* τιμῆν †.

[* κύονος, non contracte κῦνος, sed per syncopen, κύνος, nam κύ in κύνος semper brevis. Vide Hom. passim. A. D.]

† In verbis ; τίθησαι, eliso σ, τίθηαι, contracte τιθῇ.

N.B. Per has regulas contrahuntur etiam σάος, et σόος, *salvus ;* in iis casibus qui reperiuntur contracti. scil.

σάος, σῶς. VII. 1. σάον, σῶν. VII. 1. σάα, σᾶ. VII. 2.
σόους, σῶς. VII. 1. σόας, σῶς. III.

REGULAE SPECIALES CONTRACTORUM DECL. III.

1. Accusativus pluralis (*contractus*) est similis nominativo contracto.

sic;

Δημοσθένεες, Δημοσθένεας,	Δημοσθένεις.
ὄφιες, ὄφιας,	ὄφις.
βότρυες, βότρυας,	βότρυς.

2. Genitivus in -εος, ab ης, ες, ος, contrahit concursus omnes; item -οος, non ab ους; ut et ας purum et ρας.

Paradigma Genitivi in -εος, ab ης, ες, ος.

Sing.

N.	Δημοσθένης.	
G.	Δημοσθένεος,	Δημοσθένους.
D.	Δημοσθένεϊ,	Δημοσθένει.
A.	Δημοσθένεα,	Δημόσθενη.
V.	Δημόσθενες.	

Dual.

N. A. V.	Δημοσθένεε,	Δημοσθένη.
G. D.	Δημοσθενέοιν,	Δημοσθενοῖν.

Plur.

N. V.	Δημοσθένεες,	Δημοσθένας.
G.	Δημοσθενέων,	Δημοσθένων.
D.	Δημοσθένεσι.	
A.	Δημοσθένεας,	Δημοσθένας.

Paradigma Genitivi in -οος non ab ους ;
Scilicet femininorum in ω et ως.

Sing.

N.	Λητώ,	*Latona.*
G.	Λητόος,	Λητοῦς.
D.	Λητόϊ,	Λητοῖ.
A.	Λητόα,	Λητῷ.
V.	Λητοῖ *.	

Paradigma neutrorum in ας purum et ρας.

Sing.

N. A. V.	κρέας,	*caro.*	
G.	κρέατος,	κρέαος,	κρέως.
D.	κρέατι,	κρέαϊ,	κρέᾳ.

* V. J. Lascaris Gram. p. 13.

Dual.

N. A. V.	κρέατε,	κρέαε,	κρέα.
G. D.	κρεάτοιν,	κρεάοιν,	κρεῷν.

Plur.

N. A. V.	κρέατα,	κρέαα,	κρέα.
G.	κρεάτων,	κρεάων,	κρεῶν.
D.	κρέασι.		

3. Genitivus in -εος, non ab ης, ες, ος, et Genitivus in -ιος, tantum contrahunt Singularem Dativum, et Pluralem Nominativum *.

Paradigmata Gen. in -εος, non ab ης, ες, ος.

βασιλεὺς,	*rex.*	
D. Sing.	βασίλεϊ,	βασιλεῖ.
N. V. Plur.	βασιλέες, }	βασιλεῖς.
A.	βασιλέας, }	
ἄστυ.	*arx.*	
D. Sing.	ἄστεϊ,	ἄστει.
N. A. V. Plur.	ἄστεα,	ἄστη.
πόλις,	*urbs.*	
D. Sing.	πόλεϊ,	πόλει.
N. V. Plur.	πόλεες, }	πόλεις.
A.	πόλεας, }	

* Genitivus in εος, non contractus, mutatur Atticè in εως.

Paradigma Genitivi in -ιος.

ὄφις,	*serpens.*	
D. Sing.	ὄφιϊ,	ὄφι.
N. V. Plur.	ὄφιες,	ὄφις.
A.	ὄφιας,	

σίνηπι,	*sinapi.*	
D. Sing.	σινήπιϊ,	σινήπι.
N. A. V. Plur.	σινήπια,	σινήπι.

4. υς, -υος, et ους, -οος, tantum contrahunt pluralem nominativum.

Paradigma in υς, υος.

βότρυς,	*racemus.*	
N. V. Plur.	βότρυες,	βότρυς.
A.	βότρυας,	

Paradigma in ους, -οος.

βοῦς,	*bos.*	
N. V. Plur.	βόες,	βους.
A.	βόας,	

5. Comparativa in ων elidunt ν, ut contrahantur in Accusativo singulari, et nominativo plurali. sic;

βελτίων,	*melior.*		
A. Sing.	βελτίονα,	βελτίοα,	βελτίω.
N. V. Plur.	βελτίονες,	βελτίοες,	βελτίους.
A.	βελτίονας,	βελτίοας,	

βελτίον, *melius.*

N. A. V. Plur. βελτίονα, βελτίοα, βελτίω.

6. Nominativus contractus declinatur deinde regulariter.

sic; ἔαρ, *ver;* contracte ἦρ, ἦρος, ἦρι, &c.

λάας, *lapis;* contracte λᾶς, λᾶος, λαϊ, &c.

Ἡρακλέης, *Hercules;* contracte Ἡρακλῆς; Ἡρακλέος, Ἡρακλοῦς; Ἡρακλεϊ, Ἡρακλεῖ; Ἡρακλέα, Ἡρακλῆ; ὦ Ἡρακλες.

7. In Adjectivis, contractio neutri generis manet in masculino et feminino.

sic; μελιτόεις, *mellitus.*

μελιτόεις,	μελιτόεσσα,	μελιτόεν.
μελιτοῦς,	μελιτοῦσσα,	μελιτοῦν.
μελιτοῦντος,	μελιτούσσης,	μελιτοῦντος.

τιμήεις, *honoratus.*

τιμήεις,	τιμήεσσα,	τιμῆεν.
τιμῆς,	τιμῆσσα,	τιμῆν.
τιμῆντος,	τιμῆσσης,	τιμῆντος.

N.B. Etsi in gratiam Tironum juniorum separatim hic traditae sint Contractiones primae Declinationis et secundae: hae tamen reverâ sequuntur eandem cum ceteris analogiam; et peragi possunt omnes per Regulas generales, si modo duae sequentes Exceptiones addantur.

1. In exceptione ad reg. III. post *εα purum*, addatur *et ρεα primae.* sic, πορφυρέα, πορφυρᾶ.

2. In adjectivis in -πλοος, ο non ante brevem eliditur, contra reg. III. et VI. sic διπλοός, διπλόη, διπλόον, *duplex*. ἡ διπλόη, διπλῆ; τὰ διπλόα, διπλᾶ. *

Nomina Tertiae flectenda et contrahenda.

εὐσεβὴς, *pius.*
ἀμείνων, *melior.*
στάχυς, *spica.*
ἀρείων, *præstantior.*
νομεὺς, *pastor.*
φειδὼ, *parsimonia.*
γῆρας, *senectus.*
Αχιλλεὺς, *Achilles.*
ὑπερφύης, *excellens.*
ἀληθὲς, *verum.*
μῦς, *mus.*
μέρος, *pars.*
πέλεκυς, *securis.*
εὐσεβὲς, *pium.*
τέρας, *prodigium.*
ἐλάσσον, *minus.*
ἔπος, *verbum.*
εὐφυὴς, *boni ingenii.*
κέρας, *cornu.*
βραδὺ, *tardum.*
ἦθος, *mos.*
ἔθνος, *gens.*
εὐκλέες, *gloriosum.*
πλεῖον, *plus.*

γραφεὺς, *pictor.*
Περικλέης, *Pericles.*
ἰχθῦς, *piscis.*
Διοκλέης, *Diocles.*
ἄστυ, *arx.*
πλέων, *MORE.*
πρᾶξις, *actio.*
ἠὼς, *aurora.*
βαθὺς, *profundus.*
τριηρης, *triremis.*
Αγαθοκλέης.
ἱερεὺς, *sacerdos.*
πόσις, *maritus.*
πῶϋ, *grex.*
εὐγενὴς, *generosus.*
δρομεὺς, *cursor.*
υἱεύς, *filius.*
'Οδυσσεὺς, *Ulysses.*
ὄϊς, *ovis.*
βελτίων, *melior.*
πειθὼ, *suadela.*
ἡδὺ, *suave.*
Πειραιεὺς, *Piræus.*
ἄμεινον, *melius.*

νέκυς, *cadaver.*
πέρας, *finis.*
αἰδὼς, *pudor.*
τεῖχος, *murus.*
δύναμις, *potentia.*
δρῦς, *quercus.*
Θεμιστοκλέης.
ἀληθὴς, *verus.*
βάθυ, *profundum.*
φονεὺς, *homicida.*
ἐλασσὼν, *minor.*
ταχὺς, *celer.*
ἀναιδὴς, *impudens.*
καλλίων, *pulchrior.*
εὐγενὲς, *generosum.*
μείων, *minor.*
ὑϊς, *filius.*
φράσις, *dictio.*
βραδὺς, *tardus.*
εὐκλεὴς, *gloriâ clarus.*
πρέσβυς, *senex.*
ὄρος, *mons.*
εὐφυὲς, *ingeniosum.*
ἐνδεὴς, *indigus.*

---

* Vide notam in reg. 2. Contractionum Declinationis Secundæ.

De Adjectivis Regularibus.

Genus Femininum semper est Declinationis Primae.

Masculinum in ος habet Neutrum in ον; utrumque Declinationis Secundae.

Horum igitur terminationes sunt,

M.	F.	N.
ος,	η,	ον.

ut, καλὸς, καλὴ, καλὸν, *pulcher.*

sic; ἀγαθὸς, *bonus;* κακὸς, *malus;* φίλος, *amicus;* μαλακὸς, *mollis;* ἁπαλὸς, *tener;* λευκὸς, *albus;* δῆλος, *evidens;* τερπνὸς, *jucundus.*

Sed ος purum, et ρος, habent α.

ut; ῥάδιος, ῥάδια, ῥάδιον, *facilis.*

φανερὸς, φανερὰ, φανερὸν, *manifestus.*

sic; ἄξιος, *dignus;* μικρὸς, *parvus;* ἀργύρεος, *argenteus;* μακρὸς, *longus;* ἄγριος, *agrestis;* πονηρὸς, *malus;* πορφύρεος, *purpureus;* ὅμοιος, *similis;* φοβερὸς, *formidabilis;* ἱερὸς, *sacer;* ἅγιος, *sanctus* *.

---

* Excipiuntur; ὀγδόος, ὀγδόη, ὀγδόον, *octavus;* quoniam forte fuit olim ὀγδότος; sicut ἔννατος, *nonus,* δέκατος, *decimus;* postea vero, eliso τ, fiebat ὀγδόος. item composita ex -πλοος; ut ἁπλόος, ἁπλόη, ἁπλόον, *simplex.* διπλόος, διπλόη, διπλόον, *duplex.* quoniam -πλοος videtur ortum ex πλόκος, eliso κ; scil. a πλέκω, *plico.*

Sed Attici saepe flectunt Adjectiva in ος, praesertim si sint derivata vel composita, per Genus COMMUNE in ος, absque genere feminino.

sic; ἀθάνατος, *immortalis*; flectitur Atticè ὁ, ἡ, ἀθανατος, τὸ, ἀθάνατον: nam derivatur ab θάνατος, *mors*. πάμφιλος, *omnibus amicus*, flectitur Atticè, ὁ, ἡ, πάμφιλος, τὸ, πάμφιλον. componitur enim ex πᾶν, *omne*, et φίλος, *amicus*.

sic; ἄδικος, *injustus*; a δικὴ, *jus*. οὐράνιος, *coelestis*; ab οὐρανὸς, *coelum*. ὅμορος, *finitimus*, ab ὁμος, *idem*, et ὅρος, *terminus* *.

Adjectivorum omnium, non in ος desinentium, Genus utrumque, Masculinum et Neutrum, semper sunt Declinationis Tertiae.

Harum, autem, Terminationes regulares hae sunt.

	M.	F.	N.
1.	ας,	αινα;	αν.
2.	εις,	εσσα,	εν.
3.	υς,	εια,	υ.

* Sic etiam, φίλος *amicus*, aliaque, quæ, nec derivata nec composita, saepe declinantur Atticè per commune genus in ος.

sic;

1.

μέλας,	μέλαινα,	μέλαν,	*niger.*
τάλας,	τάλαινα,	τάλαν,	*miser* *.

2.

χαρίεις,	χαρίεσσα,	χαρίεν,	*venustus.*
μελιτόεις,	μελιτόεσσα,	μελιτόεν,	*mellitus.*
τιμήεις,	τιμήεσσα,	τιμήεν,	*honoratus.*
ἀνεμόεις,	ἀνεμόεσσα,	ἀνεμόεν,	*ventosus.*
ἠχήεις,	ἠχήεσσα,	ἠχήεν,	*sonorus.*
αἱματόεις,	αἱματόεσσα,	αἱματόεν,	*sanguineus.*

3.

γλυκὺς,	γλυκεῖα,	γλυκὺ,	*dulcis.*
ἡδὺς,	ἡδεῖα,	ἡδὺ,	*suavis.*
ἥμισυς,	ἡμισεῖα,	ἥμισυ,	*dimidius.*
βαρὺς,	βαρεῖα,	βαρὺ,	*gravis.*
βαθὺς,	βαθεῖα,	βαθὺ,	*profundus.*

Nonnulla ex iis exempla flectere visum est, quo minus Tironum progressui obstarent.

μέλας, *niger.*

Sing.

N.	μέλας,	αινα,	αν.
G.	μέλανος,	αίνης,	ανος.
D.	μέλανι,	αίνῃ,	ανι.
A.	μέλανα,	αίναν,	αν.
V.	μέλαν, vel Att. μέλας,	αινα,	αν.

χαρίεις, *venustus.*

Sing.

N.	χαρίεις,	εσσα,	εν.
G.	χαρίεντος,	έσσης,	εντος.
D.	χαρίεντι,	έσσῃ,	εντι.
A.	χαρίεντα,	εσσαν,	εν.
V.	χαρίεν, vel χαρίεις,	εσσα,	εν.

* Nulla reperiuntur, præter hæc duo, regularia in ας.

Dual.

N.	μέλανε,	αίνα,	ανε.
G.	μελάνοιν,	αίναιν,	άνοιν.
D.	μελάνοιν,	αίναιν,	άνοιν.
A.	μέλανε,	αίνα,	ανε.
V.	μέλανε,	αίνα,	ανε.

Plur.

N.	μέλανες,	αιναι,	ανα.
G.	μελάνων,	αινῶν,	άνων.
D.	μέλασι,	αίναις,	ασι.
A.	μέλανας,	αίνας,	ανα.
V.	μέλανες,	αιναι,	ανα.

Dual.

N.	χαρίεντε,	εσσα,	εντε.
G.	χαριέντοιν,	έσσαιν,	έντοιν.
D.	χαριέντοιν,	έσσαιν,	έντοιν.
A.	χαρίεντε,	εσσα,	εντε.
V.	χαρίεντε,	εσσα,	εντε.

Plur.

N.	χαρίεντες,	έσσαι,	εντα.
G.	χαριέντων,	εσσῶν,	έντων.
D.	χαρίεσι,	έσσαις,	εσι.
A.	χαρίεντας,	έσσας,	εντα.
V.	χαρίεντες,	έσσαι,	εντα.

γλυκὺς, *dulcis.*

Sing.

N.	γλυκὺς,	εῖα,	ὺ.
G.	γλυκέος,	είας,	έος.
D.	γλυκέϊ c. γλυκεῖ,	είᾳ,	εῖ c. εῖ.
A.	γλυκέα, vel γλυκὺν,	εῖαν,	ὺ.
V.	γλυκὺ, vel Att. γλυκὺς,	εῖα,	ὺ.

Dual.

N. A. V.	γλυκέε,	εία,	έε.
G. D.	γλυκέοιν,	είαιν,	έοιν.

Plur.

N.	γλυκέες, c. γλυκεῖς,	εῖαι,	έα, c. ῆ.
G.	γλυκέων,	ειῶν,	έων.
D.	γλυκέσι,	είαις,	έσι.
A.	γλυκέας, c. γλυκεῖς,	είας,	έα, c. ῆ.
V.	γλυκέες, c. γλυκεῖς,	εῖαι,	έα, c. ῆ.

Sed multa Tertiae Declinationis Adjectiva flectuntur per Genus COMMUNE, absque Femi-nino.

Horum Terminationes regulares hae sunt.

1. Commune Genus in ων, ην, ης, format

Genus Neutrum mutando vocalem longam in suam brevem.

sic ;

ὁ, ἡ, σώφρων,	τὸ, σῶφρον,	*sanae mentis.*
ὁ, ἡ, ἄρσην,	τὸ, ἄρσεν,	*masculus.*
ὁ, ἡ, ἀληθὴς,	τὸ, ἀληθὲς,	*verus.*
ὁ, ἡ, εὐδαίμων,	τὸ, εὔδαιμον,	*felix.*
ὁ, ἡ, τέρην,	τὸ, τέρεν *,	*tener.*
ὁ, ἡ, εὐσεβὴς,	τὸ, εὐσεβὲς,	*pius.*
ὁ, ἡ, μνήμων,	τὸ, μνῆμον,	*memor.*
ὁ, ἡ, εὐγενὴς,	τὸ, εὐγενὲς,	*generosus.*
ὁ, ἡ, βελτίων,	τὸ, βέλτιον,	*melior.*

σώφρων, *sanæ mentis*, ita flectitur cum Articulo.

Sing.	Plur.
N. ὁ, ἡ σώφρων, τὸ σῶφρον.	N. οἱ, αἱ σώφρονες, τὰ σώφρονα.
G. τοῦ, τῆς, τοῦ σώφρονος.	G. τῶν, &c. σωφρόνων.
D. τῷ, τῇ, τῷ σώφρονι.	D. τοῖς, ταῖς, τοῖς, σώφροσι.
A. τὸν, τὴν, σώφρονα, τὸ σῶφρον.	A. τοὺς, τὰς σώφρονας, τὰ σώφρονα.
V. ὦ σῶφρον, vel m. et f. σώφρων.	V. ὦ σώφρονες, ὦ σώφρονα.
Dual.	
N. A. V. τὼ, τὰ, τὼ σώφρονε.	
G. D. τοῖν, ταῖν, τοῖν, σωφρόνοιν.	

---

* At sæpius flectitur τέρην, τέρεινα, τερέν. (semper ita flecti debet.)

ἀληθὴς, *verus*, ita flectitur et contrahitur.

Sing.	Plur.
N. ὁ, ἡ, ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς.	N. οἱ, αἱ, ἀληθέες, c. εῖς, τὰ ἀληθέα, c. ῆ.
G. τοῦ, τῆς, τοῦ, ἀληθέος, c. οῦς.	G. τῶν, &c. ἀληθέων, c. ῶν.
D. τῷ, τῇ, τῷ, ἀληθέϊ, c. εῖ.	D. τοῖς, ταῖς, τοῖς, ἀληθέσι.
A. τὸν, τὴν, ἀληθέα, c. ῆ. τὸ ἀληθὲς.	A. τοὺς, τὰς, ἀληθέας, c. εῖς, τὰ ἀληθέα, c. ῆ.
V. ὦ ἀληθὲς, vel m. et f. Att. ἀληθὴς.	V. ὦ ἀληθέες, c. εῖς, ὦ ἀληθέα, ῆ.
Dual.	
N. A. V. τὼ, τὰ, τὼ, ἀληθέε, c. ῆ.	
G. D. τοῖν, ταῖν, τοῖν, ἀληθέοιν, οῖν.	

ἔμπλεως, *plenus*, ita flectitur Atticè.

Sing.	Plur.
N. ὁ, ἡ, ἔμπλεως, τὸ ἔμπλεων.	N. οἱ, αἱ ἔμπλεῳ, τὰ ἔμπλεω.
G. τοῦ, τῆς, τοῦ, ἔμπλεω.	G. τῶν, &c. ἔμπλεων.
D. τῷ, τῇ, τῷ, ἔμπλεῳ.	D. τοῖς, ταῖς, τοῖς, ἔμπλεῳς.
A. τὸν, τὴν, τὸ, ἔμπλεων.	A. τοὺς, τὰς, ἔμπλεως, τὰ ἔμπλεω.
V. ὦ ἔμπλεως, ὦ ἔμπλεων.	V. m. et f. ὦ ἔμπλεῳ, n. ὦ ἔμπλεω.
Dual.	
N. A. V. τὼ, τὰ, τὼ ἔμπλεω.	
G. D. τοῖν, ταῖν, τοῖν, ἐμπλεῴν.	

2. Commune Genus in ις et υς, format Neutrum, abjecto ς.

sic;

ὁ, ἡ, εὔχαρις,	τὸ, εὔχαρι,	*gratus.*
ὁ, ἡ, φιλόπατρις,	τὸ, φιλόπατρι,	*patriae amans.*
ὁ, ἡ, ἄδακρυς,	τὸ, ἄδακρυ,	*illachrymabilis.*

3. Composita ex ποῦς, *pes*, habent neutrum in ουν. sic;

ὁ, ἡ, δίπους,	τὸ, δίπουν,	*bipes.*
ὁ, ἡ, πολύπους,	τὸ, πολύπουν,	*multipes* *.

De Adjectivis Irregularibus.

Omne Adjectivum non desinens in aliqua ex jam traditis Terminationibus regularibus, est IRREGULARE; atque semper caret Genere Neutro. sic;

ὁ, ἡ, ἅρπαξ,	*rapax.*
ὁ, ἡ, μάκαρ,	*beatus*; vel ἡ μάκαιρα.
ὁ, ἡ, ἄοψ,	*cæcus.*
ὁ, ἡ, μακρόχειρ,	*longimanus.*

Quædam in ης et ας carent et genere feminino et neutro, et flectuntur ad instar masculinorum nominum primæ declinationis: ut ὑβριστὴς, *insolens*; πλεονέκτης, *pecuniae avidus*; τραυματίας, *saucius*, &c.

Irregularia etiam sunt sequentia.

1. πᾶς, *omnis*, flectitur ut participium; scil. πᾶς πᾶσα, πᾶν.

* Quoniam forte fuit olim πόος, † unde ὁ, ἡ, δίποος, τὸ δίποον; postea contractè δίπους, δίπουν. mutatâ dehinc declinatione; ut fit in γέλως, ἔρως, ab antiquis γέλαος, ἔραος.

† πὸς potius quam πόος olim fuisse videtur.

2. Item ἑκὼν, ἑκοῦσα, ἑκὸν, *volens.* erat enim, primitus, reverâ, participium antiqui verbi ἕκω, *venio.* et ita ἀέκων, *nolens ;* per Syncopen ἄκων, ἄκουσα, ἄκον.

3. μέγας, *magnus*, et πολὺς, *multus*, irregularia sunt in singulari Nominativo et Accusativo. scil.

N.	μέγας,	μεγάλη,	μέγα.	πολὺς,	πολλὴ,	πολὺ.
A.	μέγαν,	μεγάλην,	μέγα.	πολὺν,	πολλὴν,	πολὺ.

Ceteros autem casus omnes flectunt regulariter ab antiquis Nominativis μεγαλὸς, et πολλὸς. sic ;

G. S.	μεγάλου,	μεγάλης,	μεγάλου.	πολλοῦ,	πολλῆς,	πολλοῦ.
N. P.	μεγάλοι,	μεγάλαι,	μεγάλα.	πολλοὶ,	πολλαὶ,	πολλά.*

Adjectivorum Comparatio.

1.

Comparatio fit addendo terminationes -τερος, ac -τατος, pro Comparativo et Superlativo. sic ;

μάκαρ, μακάρτερος, μακάρτατος ; *beatus, beatior, beatissimus.*

---

* Homerus, autem, et ex eo Poëtæ flectunt πολὺς regulariter, scribentes πόλεος, πόλϋ, πολέος, &c. quod postea mutatum erat in iis casibus in quibus non distingueretur ab iisdem casibus nominis πόλις, *urbs.*

εὔνους, (contractè pro εὔνοος,) εὐνούστερος, εὐνούστατος; *benevolens, benevolentior, benevolentissimus.*

κακόνους, (contractè pro κακόνοος,) κακονούστερος, κακονούστατος; *malevolens, malevolentior, malevolentissimus.*

ἁπλοῦς, (contractè pro ἁπλόος,) ἁπλούστερος, ἁπλούστατος; *simplex, simplicior, simplicissimus.*

sed;

1. ας abjicit ι. sic;

χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος,	*venustus, &c.**

2. ος abjicit ς. sic;

ὀρθὸς,	ὀρθότερος,	ὀρθότατος,	*rectus, &c.*
δίκαιος,	δικαιότερος,	δικαιότατος,	*justus, &c.*
πονηρὸς,	πονηρότερος,	πονηρότατος,	*malus, &c.*
θαυμαστὸς,	θαυμαστότερος,	θαυμαστότατος,	*admirabilis, &c.*
δῆλος,	δηλότερος,	δηλότατος,	*planus, &c.*

sic et; οἰκεῖος, *familiaris;* ἕτοιμος, *promptus;* κοῦφος, *levis;* λεπτὸς, *tenuis;* τερπνὸς, *jucundus;* ὅμοιος, *similis.*

---

* sic et;

εἷς,	*unus,*	ἕτερος,	*alter duorum.*
οὐδεὶς,	*nullus,*	οὐδέτερος,	*neuter duorum.*
μηδεὶς,	*nullus,*	μηδέτερος,	*neuter duorum.*

At *ος* post brevem Syllabam mutat insuper *ο* in *ω* *.

sic ;

σοφὸς,	*σοφώτερος,*	*σοφώτατος,*	*sapiens, &c.*
κενὸς,	*κενώτερος,*	*κενώτατος,*	*inanis, &c.*
φοβερὸς,	*φοβερώτερος,*	*φοβερώτατος,*	*formidabilis, &c.*
φανερὸς,	*φανερώτερος,*	*φανερώτατος,*	*manifestus, &c.*
χαλεπὸς,	*χαλεπώτερος,*	*χαλεπώτατος,*	*difficilis, &c.*

Sic etiam *ἄγριος*, *ἀγριώτερος*, *ἀγριώτατος*, *ferox*, &c. quoniam *ι* pro brevi sumitur. at *ἔντιμος*, *honoratus*, *ἐντιμότερος*, &c. nam *ι* pro longâ.

Et *ἱκανὸς*, *ἱκανώτερος*, *ἱκανώτατος*, *idoneus*, &c. quoniam *α* pro brevi sumitur.

At *ἰσχυρὸς*, *ἰσχυρότερος*, *ἰσχυρότατος*, *validus*, &c. quoniam *υ* pro longâ sumitur †.

Et sic, *ἴσος*, *aequalis*; habet *ἰσότερος*, *ἰσότατος*; quando *ι* pro longâ sumitur; at, contra, quando *ι* pro brevi sumitur, habet *ἰσώτερος*, *ἰσώτατος*.

---

* Ne, scilicet, concurrant quatuor continuæ Syllabæ breves. Et ita etiam, ne occurrant quatuor, dicitur *ὁδοιπόρος*, non *ὁδοπόρος*, *viator*. Homerus, etiam, ne concurrant tres, mutat sæpissime brevem Syllabam in longam.

† Et, *ἐπικινδύνος*, *ἐπικινδυνώτερος*, *ἐπικινδυνώτατος*; nam *υ* pro brevi sumitur. sic et *φιλοκινδυνώτατος*, Xen. Anab. p. 99. Hutch. 8vo. et Hier. IV. 7. Wells. [In omnibus his locis legi debet *ό* in antepenult. nam *υ* in *κινδύνος*, pro longâ sumitur. A. D.]

3. *ας*, *ης*, et *υς*, addunt Generi neutro. sic;

μέλας,	μέλαινα,	μέλαν;	μελάντερος, &c.
τάλας,	τάλαινα,	τάλαν;	ταλάντερος, &c.
ὁ, ἡ, εὐσεβὴς,		τὸ εὐσεβὲς;	εὐσεβέστερος, &c.
εὐρὺς,	εὐρεία,	εὐρὺ,	εὐρύτερος, &c.

Sic et, *ἀσεβὴς*, *impius*; *ταχὺς*, *celer*; *ἀληθὴς*, *verus*; *ὠκὺς*, *velox*; *δυσχερὴς*, *difficilis*; *βραδὺς*, *tardus*; *ἀκριβὴς*, *accuratus*; &c.

4. -*ων* addit plurali nominativo masculino. sic;

ἄφρων,	*amens*,	ἀφρονέστερος,	ἀφρονέστατος.
σώφρων,	*sanae mentis*,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος.
εὔφρων,	*hilaris*,	εὐφρονέστερος,	εὐφρονέστατος.
κακοδαίμων,	*miser*,	κακοδαιμονέστερος,	κακοδαιμονέστατος.

II.

In Adjectivis quibusdam, comparatio fit per -*ιων*, et -*ιστος*. scil.

1. Nonnulla in -*ος*, à Substantivis derivata, comparantur in -*ιων*, et -*ιστος*; at in his, comparatio non fit ab ipso Adjectivo Positivo, sed ab isto Substantivo a quo derivatur. sic;

καλός, *pulcher*; a *κάλλος*, -*εος*, *τὸ*, *pulchritudo*; habet *καλλίων*, *κάλλιστος*.

ἐχθρὸς, *inimicus*; ab ἔχθος, εος, τὸ, *inimicitia*; habet ἐχθίων, ἔχθιστος.

οἰκτρὸς, *miserabilis*; ab οἶκτος, -ου, ὁ, *commiseratio*; habet οἰκτίων, οἴκτιστος.

αἰσχρὸς, *turpis*; ab αἶσχος, -εος, τὸ, *turpitudo*; habet αἰσχίων, αἴσχιστος.

μακρὸς, *longus*; a μῆκος, -εος, τὸ, *longitudo*; habet μηκίων, μήκιστος.

2. Quaedam in υς, utroque modo comparantur. sic;

βαθὺς, *profundus*; βαθύτερος, βαθύτατος; vel βαθίων, βάθιστος. sic;

βραδὺς, *tardus*; ταχὺς, *celer*; παχὺς, *crassus*; γλυκὺς, *dulcis*; βραχὺς,* *brevis*; ὠκὺς, *velox*; et similia.

3. ῥάδιος, *facilis*, habet, eliso δ, ῥαΐων, ῥαΐστος; vel subscripto ι, ῥᾴων, ῥᾷστος.

* βραχὺς haud utroque modo comparatur: semper est βραχύτερος, &c. ut distinguatur a βραχίων, *brachium*.

COMPARATIO IRREGULARIS.

ἀγαθὸς,*	*bonus*;	ἀμείνων,	ἀγαθώτατος.†
		ἀρείων,‡	ἄριστος.
		βελτίων,§	βέλτιστος.
		κρείσσων,‖	κράτιστος.
		λωΐων,¶	λῷστος.
κακὸς,	*malus*;	κακίων,	κάκιστος.
		χείρων,**	χείριστος.

* ἀγαθὸς derivari videtur a verbo ἄγω, *duco, prædam duco*: Hinc qui olim prædam e terra hostium agebat, ἀγαθὸς, i. e. *bonus prædator habebatur.*

† Raro occurrit.

‡ Ab Ἄρης Mars; Quare ἀρείων primitus significabat, *bellicosior*; nam qui bello emineret, is ceteris antecellere dicebatur.

§ Derivari videtur a βέλος, *telum, jaculum*: Homerus habet βέλτερος ab eodem. Utraque comparatio primitus significabat *qui magis scopum attingit, qui certius configit.* Deinde in genere *præstantior, rectior*, &c.

‖ A κρέω, vel Ionicè κρείω, *impero*; quare κρείσσων olim significabat *potentior*: κρατίστος, a κράτος, *robur*; et significabat *fortissimus.*

¶ Formatur a λῶ, per Aphaeresin pro θέλω, *volo*; λωΐων idem quod βελτίων. Homerus habet etiam λωΐτερος. His adde compar. φέρτερος, φέρτατος, φέριστος et φέρτιστος, a verbo φέρω, *fero*. Hæ omnes ferè compar. ad mores, institutaque hominum spectant ferorum, qui rebus bellicis maximè studebant. Inde ad virtutes civiles, ævo meliore crebrescentes, transferebantur.

** Derivari videtur ab χεὶρ, *manus*, et indicabat *unum qui victum manibus quaerebat*: Hinc qui bellicosis et fortibus inferior erat: Nonnunquam scribitur per Metathesin χερείων, *vilior.* Ab adjectivo obsoleto χερὸς formari videtur χερότερος, quasi *magis vilior.*

μέγας,	*magnus*;	μείζων,	μέγιστος.
πολὺς,	*multus*;	πλέων,	πλεῖστος.
ἐλαχὺς,	*parvus*;	ἐλάσσων,	ἐλάχιστος.

μικρὸς, *parvus*; ἥσσων vel μείων, vel μικρότερος, μικρότατος.

His adde nonnulla in comparativo et superlativo a Substantivis, Adverbiis, et Prepositionibus formata.

1.—A Substantivis.

βασιλεὺς,	*rex.*	βασιλεύτερος,	τατος.
κέρδος,	*lucrum,*	κερδίων,	ιστος.
Θεὸς,	*Deus,*	Θεώτερος,	—
κλέπτης,	*fur,*	—	κλεπτίστατος.
κῦδος,	*gloria,*	κυδίων,	ιστος.
κύων,	*canis,*	κύντερος.	—
πλήκτης,	*percussor,*	—	πληκτίστατος.
πότης,	*potor,*	—	ποτίστατος.
ῥῖγος,	*rigor,*	ῥιγίων,	ιστος.
φὼρ,	*fur,*	—	φωρότατος.

Ex αὐτὸς *ipse,* αὐτότατος *ipsissimus.*

2.—Ex Adverbiis.

ἄνω,	*supra,*	ἀνώτερος,	τατος.
ἄφαρ,	*statim,*	ἀφάρτερος,	τατος.
ἐγγὺς,	*prope,*	ἐγγύτερος,	τατός.
ἔξω,	*extra,*	ἐξώτερος,	τατος.
ἔσω,	*intra,*	ἐσώτερος,	τατος.
κάτω,	*infra,*	κατώτερος,	τατος.
ὀπίσω,	*retro,*	ὀπισώτερος,	τατος.
πέραν,	*ultra,*	περαίτερος,	τατος.
πόῤῥω,	*longe,*	ποῤῥώτερος,	τατος.
πρόσω,	*ante,*	προσώτερος,	τατος.
πρωῒ,	*maturè,*	πρωϊαίτερος,	τατός.
ὕψι,	*altè,*	—	ὑψιστος.

3.—Ex Prepositionibus.

πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, *primus*, per Syncopen πρῶτος, per Crasin πρῶτος, et quasi geminato superlativo, πρώτιστος, *longe primus*.

ὑπὲρ, *super*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, per Syncopen ὕπατος.

His adde unum ex participio ἐῤῥωμένος, *robore præditus*, a verbo ῥώω vel ῥώννυμι, ἐῤῥωμενέστερος, τατος.

Attici formant multa ab Adjectivis in ος per ίστερος et ίστατος, et nonnulla per έστερος et έστατος, et per αίτερος et αίτατος; sic,

λάλος,	*loquax*,	λαλίστερος,	τατος.
ὀλίγος,	*parvus*.	ὀλιγίστερος,	τατος.
ἄφθονος,	*largus*.	ἀφθονέστερος,	τατος.
ἴσος,	*æqualis*.	ἰσαίτερος,	τατος.
φίλος,	*amicus*.	{ φιλαίτερος, vel φίλτερος,	{ τατος, φίλτατος, et φίλιστος.
ἥσυχος,	*quietus*.	ἡσυχαίτερος,	τατος.

Quædam etiam in αιος, Iidem formant per Syncopen in αιτερος, αιτατος; ut,

παλαιὸς,	*vetus*.	παλαίτερος,	αίτατος.
γεραιὸς,	*senex*.	γεραίτερος,	αίτατος.

Quædam comparationes formantur ab adjectivis in ης, et genere feminino et neutro carentibus; sic,

ὑβριστὴς,	*insolens*,	ὑβριστότερος,	τατος.
πλεονέκτης,	*pecuniæ avidus*,	——	πλεονεκτίστατος.

NUMERORUM NOMINA.

εἷς, *unus*.

	M.	F.	N.
N.	εἷς,	μία,	ἓν.
G.	ἑνὸς,	μιᾶς,	ἑνός.
D.	ἑνὶ,	μιᾷ,	ἑνὶ.
A.	ἕνα,	μίαν,	ἓν.

Atque ita duo composita οὐδεὶς, μηδεὶς, *nullus*; quae quidem habent numerum pluralem; scil. οὐδένες, οὐδεμίαι, οὐδένα, &c.

Ab εἷς, *unus*, formatur comparativus ἕτερος, -α, -ον, *alter duorum*; et ab οὐδεὶς, μηδεὶς, formantur οὐδέτερος, μηδέτερος, *neuter duorum*.

δύω, *duo*.

N. A. Duali, δύω; G. D. δυοῖν; qui soli casus proprii sunt hujus nominis.

Dicitur tamen, in plurali, G. δυῶν; D. δυσὶ.

Dicitur etiam saepe δύο; sed indeclinatum.

τρεῖς, *tres*.

	M.	F.	N.
N. A.	τρεῖς,	τρεῖς,	τρία.
G.	τριῶν,	τριῶν,	τριῶν.
D.	τρισὶ,	τρισὶ,	τρισὶ.

τέσσαρες, *quatuor*.

N.	τέσσαρες,	τέσσαρες,	τέσσαρα.
G.	τεσσάρων,	τεσσάρων,	τεσσάρων.
D.	τέσσαρσι,	τέσσαρσι,	τέσσαρσι.
A.	τέσσαρας,	τέσσαρας,	τέσσαρα.

Quae sequuntur deinceps CARDINALIUM Numerorum Nomina, post primos quatuor, ad Centum usque, indeclinabilia sunt omnia. scil.

πέντε,	*quinque,*	τριάκοντα,	*triginta.*
ἓξ,	*sex,*	τεσσαράκοντα,	*quadraginta.*
ἑπτὰ,	*septem,*	πεντήκοντα,	*quinquaginta.*
ὀκτὼ,	*octo,*	ἑξήκοντα,	*sexaginta.*
ἐννέα,	*novem,*	ἑβδομήκοντα,	*septuaginta.*
δέκα,	*decem,*	ὀγδοήκοντα,	*octoginta.*
εἴκοσι,	*viginti,*	ἐννενήκοντα,	*nonaginta.*

et ἑκατὸν, *centum.*

Post ἑκατὸν, *centum,* majorum numerorum Nomina sunt Adjectiva regularia.

scil.

διακόσιοι, διακόσιαι, διακόσια, *ducenti,* &c. τριακόσιοι, &c. *trecenti,* &c.

χίλιοι,	χίλιαι,	χίλια;	*mille.*
μύριοι,	μύριαι,	μύρια;	*decies mille.*

Numerorum, autem, ORDINALIUM, Nomina sunt omnia regularia Adjectiva.

scil.

πρῶτος,	πρώτη,	πρῶτον;	*primus,* &c.
δεύτερος,	δευτέρα,	δεύτερον;	*secundus,* &c.
τρίτος,	τρίτη,	τρίτον;	*tertius,* &c.
&c.			

DE NUMERORUM NOTIS.

Ad notandos numeros minores, quales sunt SCRIPTI OPERIS Libri, sive Partitiones, utebantur Graeci Literis, ordine, suis; scil. ut A notaret primum; B, secundum; atque ita, deinceps, ordine, ad Ω vicesimum quartum.

Hac ratione distingui solent Iliados et Odysseae libri viginti quatuor, ad numerum Literarum.

Atque ita duo composita οὐδεὶς, μηδεὶς, *nullus;* quae quidem habent numerum pluralem; scil. οὐδένες, οὐδεμίαι, οὐδένα, &c.

Ab εἷς, *unus*, formatur comparativus ἕτερος, -α, -ον, *alter duorum;* et ab οὐδεὶς, μηδεὶς, formantur οὐδέτερος, μηδέτερος, *neuter duorum.*

δύω, *duo.*

N. A. Duali, δύω; G. D. δυοῖν; qui soli casu proprii sunt hujus nominis.

Dicitur tamen, in plurali, G. δυῶν; D. δυσὶ. Dicitur etiam saepe δύο; sed indeclinatum.

τρεῖς, *tres.*

	M.	F.	N.
N. A.	τρεῖς,	τρεῖς,	τρία.
G.	τριῶν,	τριῶν,	τριῶν.
D.	τρισὶ,	τρισὶ,	τρισὶ.

τέσσαρες, *quatuor.*

N.	τέσσαρες,	τέσσαρες,	τέσσαρα
G.	τεσσάρων,	τεσσάρων,	τεσσάρ[illegible]
D.	τέσσαρσι,	τέσσαρσι,	τέσσαρ[illegible]
A.	τέσσαρας,	τέσσαρας,	τέσσαρ[illegible]

Quae sequuntur deinceps CARDINALIU[M] [Nu]merorum Nomina, post primos quatu[or] Centum usque, indeclinabilia sunt omn[ia]; scil.

s oc-
prima
· tertia

ım eas-

.ne, Chi-
ia, Chili-

DE PRONOMINE.

Tria sunt PRIMARIA Pronomina Substantiva. ἐγὼ, *ego*; σὺ, *tu*; ὅς, *HE* Anglicè; nam

---

In his autem Libris enumerandis, Literarum ordo memoriae promptius occurret, ope technicâ syllabae Graecæ HNT.

Nam, viginti quatuor Literis, in quatuor Hexades partitis, erit H, primus Hexadis secundæ; N, primus tertiæ; T, primus quartae.

Ad NUMEROS, autem, UNIVERSALIUS notandos, utebantur quidem iisdem Literis, diversâ tamen ratione spectatis. scil.

Ter octo Literas suas in tres series dividebant; et seriei quidem primae, in loco sexto, scilicet post έ, inserebant figuram ϛ, quam vocabant ἐπίσημον.

Seriei autem secundae, ultimo in loco, addebant figuram Ϙ vel ϟ, quam vocabant κόππα.

Seriei, denique, tertiae addebant, item, ultimo in loco, figuram ϡ, quam vocabant σάμπι.

Hoc modo habebant ter novem Numerorum notas in tres series divisas.

Prima series notabat, ordine, Novem Unitates.

Secunda series notabat, ordine, Novem Decades.

Tertia series notabat, Novem Centurias.

Literas autem hac ratione prò Numerorum notis adhibitas distinguebant Lineolâ sive puncto SUPRA scripto. sic;

Α,	α',	1.	Ι,	ί,	10.	Ρ,	ϱ',	100.
Β,	β',	2.	Κ,	κ',	20.	Σ,	σ',	200.
Γ,	γ',	3.	Λ,	λ',	30.	Τ,	τ',	300.
Δ,	δ',	4.	Μ,	μ',	40.	Υ,	υ',	400.
Ε,	έ,	5.	Ν,	ν',	50.	Φ,	φ',	500.
	ϛ',	6.	Ξ',	ξ',	60.	Χ,	χ',	600.
Ζ,	ζ',	7.	Ο,	ό,	70.	Ψ,	ψ',	700.
Η,	ή,	8.	Π,	π',	80.	Ω',	ώ,	800.
Θ,	θ',	9.	Ϙ,	ϟ,	90.		ϡ,	900.

lingua Latina caret hoc pronomine Substantivo tertiae personae. flectuntur autem hoc modo.

ἔγω, ego.

	Sing.	Dual.	Plur.
N.	ἔγω.	νῶϊ, vel νὼ.	ἡμεῖς.
G.	ἐμοῦ, vel μοῦ.	νῷϊν, vel νῷν.	ἡμῶν.
D.	ἐμοὶ, vel μοὶ.	νῶϊν, vel νῷν.	ἡμῖν.
A.	ἐμὲ, vel μὲ.	νῶϊ, vel νὼ.	ἡμᾶς.

σὺ, tu.

	Sing.	Dual.	Plur.
N.	σύ.	σφῶϊ, vel σφὼ.	ὑμεῖς.
G.	σοῦ.	σφῷϊν, vel σφῷν.	ὑμῶν.
D.	σοί.	σφῶϊν, vel σφῷν.	ὑμῖν.
A.	σέ.	σφῶϊ, vel σφὼ.	ὑμᾶς.
V.	σὺ.	σφῶϊ, vel σφὼ.	ὑμεῖς.

In hisce seriebus, Literarum ordo Memoriae promptius occurret, ope technicâ syllabae Anglicae AIR; cujus litera prima A notat primam unitatum; secunda I, primam decadum; tertia R, primam centuriarum.

Ad notandos Numerorum Chiliades, usurpabant iterum easdem Series, at lineola sive puncto jam infra posito.

Atque ita Series prima, infra punctata, notabat, ordine, Chiliadum Unitates; Secunda, Chiliadum Decades; Tertia, Chiliadum Centurias.

Sic ; χ͵ ν͵ ζ͵ ϡ΄μ΄γ΄ notat 657,943.

ὅς, *he*.

Sing.		Dual.	Plur.
N.	ὅς.*	σφὲ.	σφεῖς.
G.	οὗ.	σφὶν.	σφῶν.
D.	οἷ.	σφὶν.	σφίσι.
A.	ἕ.†	σφὲ.	σφᾶς.

Reliqua Pronomina sunt Adjectiva.

ut;	ἄλλος,‡	ἄλλη,	ἄλλο,	*alius*.
	αὐτὸς,	αὐτὴ,	αὐτὸ,	*ipse*.
	ὅς,	ἥ,	ὅ,	*qui*.
	οὗτος,	αὕτη,	τοῦτο,	*hic*.
	ἐκεῖνος,	ἐκείνη,	ἐκεῖνο,	*ille*.

---

* Qui negant pronomen tertiæ personæ habere rectum casum sing. numer. illos omnino latuit hoc Xenophontis, cap. 4. memorab. καὶ ὃς, λέξον ἡμῖν, ἔφη, τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Vide etiam Platonis Dialogos passim. Prorsus alienum est a relativo pronomine ὃς, ἣ, ὃ. Ceterum, casus obliqui singularis apud Homerum sunt etiam feminini et neutri generis: sic, στυγερὸς δὲ οἱ (scil. Ἥρῃ) ἔπλετο θυμῷ, Il. lib. 14. l. 158. περὶ γάρ ῥα ἑ (scil. σκῆπτρον) χαλκὸς ἔλεψε, Il. lib. 1. l. 236.

† σφὲ, *eum* vel *eam*, sæpius apud Atticos Poëtas usurpatur. μὶν, et νὶν Poëticè pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ: nonnunquam etiam pro αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά.

‡ Omnes (quantum scio) Grammatici et Lexicographi pronomen ἀλλήλων tantum in plurali numero usurpari perhibent. Dualis autem obliqui casus apud optimos scriptores in usu sunt. Sic apud Homerum: αὖθι μένειν μὴ πῶς ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν ἐρχομένω. Il. κ. l. 65. ὡς δ' Εὖρος τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν. Il. π. 765. ὥσπερ εἰ τὼ χεῖρε, ἃς ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησεν. Xenoph. Mem. lib. 2. c. 3. ιη΄. Vide etiam ιθ΄.

ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω. Aristoph. Nub. l. 393.

Scilicet; in genere Neutro,
ν perdunt ἄλλος, αὐτὸς, ὃς, οὗτος, ἐκεῖνος.*

οὗτὸς, autem, in flexione variatur secundum variationes Articuli; a quo nimirum derivatur.† Sic;

		Sing.	
N. V.	οὗτος,	αὕτη,	τοῦτο.
G.	τούτου,	ταύτης,	τούτου.
D.	τούτῳ,	ταύτῃ,	τούτῳ.
A.	τοῦτον,	ταύτην,	τοῦτο.
		Dual.	
N. A. V.	τούτω,	ταύτα,	τούτω.
G. D.	τούτοιν,	ταύταιν,	τούτοιν.
		Plur.	
N. V.	οὗτοι,	αὗται,	ταῦτα.
G.	τούτων,	τούτων,	τούτων.
D.	τούτοις,	ταύταις,	τούτοις.
A.	τούτους,	ταύτας,	ταῦτα.

A tribus primariis Pronominibus substantivis derivantur Pronomina POSSESSIVA; quae sunt Adjectiva regularia. scil.

ab ἐμέ venit,	ἐμός,	ἐμή,	ἐμὸν.	*meus.*
a σέ,	σός,	σή,	σόν.	*tuus.*
ab ἕ,	ὅς,	ἥ,	ὅν.	*HIS*, Anglice.
a νῶϊ,	νωΐτερος,	-α,	-ον.	*noster duorum.*
a σφῶϊ,	σφωΐτερος,	-α,	-ον.	*vester duorum.*
ab ἡμεῖς,	ἡμέτερος,	-α,	-ον.	*noster.*
ab ὑμεῖς,	ὑμετέρος,	-α,	-ον.	*vester.*
a σφεῖς,	σφετέρος,	-α,	-ον.	*THEIR*, Anglice.

---

* Composita ferè semper ν retinent: ut τοιοῦτον, τοσοῦτον, &c.

† Scil. ex ὁ, et αὐτὸς. quin etiam αὐτὸς, videtur ortum ex αὖ, *rursus*, et Articulo; ut ἐκεῖνος certissime oritur ex ἐκεῖ, *illic*.

Ex iisdem tribus primariis, et *αὐτὸς*, *ipse*, componuntur tria RECIPROCA: * sed in casibus tantum obliquis. scil.

Sing.

G.	ἐμαυτοῦ,	ἐμαυτῆς	ἐμαυτοῦ,	*mei ipsius.*
D.	ἐμαυτῷ,	ἐμαυτῇ,	ἐμαυτῷ.	
A.	ἐμαυτὸν,	ἐμαυτήν,	ἐμαυτό.	

Et ita *σεαυτοῦ*, *tui ipsius*; vel contractè *σαυτοῦ*, et *ἑαυτοῦ*, *sui ipsius*; vel contractè *αὑτοῦ*; quod insuper habet et pluralem numerum. scil.

G.	ἑαυτῶν,	ἑαυτῶν,	ἑαυτῶν.
D.	ἑαυτοῖς,	ἑαυταῖς,	ἑαυτοῖς.
A.	ἑαυτούς,	ἑαυτάς,	ἑαυτά.

Primitivum autem est Pronomen INTERROGATIVUM *τίς*, *quis*, cum accentu acuto. Et usurpatur etiam pro INDEFINITO, sed cum accentu gravi; *τὶς*, *aliquis*, *quidam*. Et, universaliter quidem, omnes voces INTERROGATIVAE usurpantur etiam ut INDEFINITAE, sed accentu mutato.

---

* Apud Homerum hæc reciproca nunquam in usu erant. Pro ἐμαυτόν habet ἐμὲ αὐτὸν, &c. Veteres Attici etiam nonnunquam pronomina disjungunt. Lysias sæpe habet σφᾶς αὐτοὺς, pro ἑαυτούς. Vide Orat. contr. Eratosth. Reciprocorum loco, pronomina Substantiva, cum casibus αὐτὸς, sæpe in usu sunt. Sic ἡμεῖς αὐτοὶ, *nos ipsi*, ὑμεῖς αὐτοὶ, *vos ipsi*, &c.

τίς ita flectitur.

N. Sing.	τίς,	τίς,	τί.
G.	τίνος,	τίνος,	τίνος.
N. Plur.	τίνες,	τίνες,	τίνα.

τίς INTERROGATIVUM habet RESPONSIVUM ὅστις. sic;

τίς ἐποίησε; Anglicè, *WHAT PERSON DID IT?* οὐκ οἶδα ὅστις, *I DON'T KNOW WHICH PERSON.*

ὅστις ita flectitur.

Sing.

N.	ὅστις,	ἥτις,	ὅτι.
G.	οὗτινος,*	ἧστινος,	οὗτινος.
D.	ᾧτινι,†	ᾗτινι,	ᾧτινι.
A.	ὅντινα,	ἥντινα,	ὅτι.

Dual.

N. A.	ὥτινε,	ἅτινε,	ὥτινε.
G. D.	οἷντινοιν,	αἷντινοιν,	οἷντινοιν.

Plur.

N.	οἵτινες,	αἵτινες,	ἅτινα.‡
G.	ὧντινων,	ὧντινων,	ὧντινων.
D.	οἷστισι,	αἷστισι,	οἷστισι.
A.	οὕστινας,	ἅστινας,	ἅτινα.

* Atticè ὅτου: quod etiam pro feminino usurpatur. Vide Lys. contr. Eratosth. sub init.

† Atticè ὅτῳ.

‡ Atticè ἅσσα vel ἅττα. ἄσσα autem est pro τινὰ, *quædam.*

Erat, autem, antiquitus, apud Graecos, ALTERUM pronomen INTERROGATIVUM, πὸς, πὴ, πὸ; ejusque RESPONSIVUM ὁπὸς, ὁπὴ, ὁπὸ. quod quidem usus abolevit, nisi in duobus casibus, iisque tantum adverbialiter sumtis; scil. ποῦ, *quo loco?* πῇ, *qua via?* et sic ὁποῦ, ὁπῇ, responsivè. ab his tamen formantur, in gradu comparativo, πότερος, -α, -ον, *uter duorum?* ejusque responsivum ὁπότερος, -α, -ον; ut et plurima alia adjectiva, et adverbia usitatissima.

Inter Pronomina referuntur etiam tria GENTILIA adjectiva; ἡμεδαπὸς, -η, -ον, *nostras;* ὑμεδαπὸς, -η, -ον, *vestras;* ποδαπὸς, *cujas.**

A Neutro Genere ARTICULI, pronominis RELATIVI, INTERROGATIVI, et RESPONSIVI, derivantur alia Adjectiva;† quorum usus frequentissimus sermone vernaculo facilius explicatur quam Latino. scil.

τὸ, the.	RESPONSIVE.	ὃ, which.
τοῖος, of the kind.		οἷος, of which kind.
τόσος, of the number.		ὅσος, of which number.
τηλίκος, of the size.		ἡλίκος, of which size.

* Quæ fiunt a δαπέδον, *solum.*

† Et etiam adverbia plurima usitatissima; ut suo loco explicabitur.

	RESPONSIVE.
πὸ, what.	ὁπὸ, what.
ποῖος, of what kind.	ὁποῖος, of what kind.
πόσος, of what number.	ὁπόσος, of what number.
πηλίκος, of what size.	ὁπηλίκος, of what size.

Ex his, autem, et οὗτος, *hic*, componitur τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, *OF THIS KIND*; τοσοῦτος, *OF THIS NUMBER*; τηλικοῦτος, *OF THIS SIZE*.*

* Quod autem finxerunt Grammatici pronomen indefinitum δεῖνα, ea, ne vel vox est, nec ullibi per se reperiunda; semper enim habet articulum praefixum; ut, ὁ δεῖς; quod quidem fit ex contractione pro tribus vocibus; scil. ὁ δὲ εἷς,* Anglicè, *THIS OR THAT ONE*; ut οὐ δὲ εἷς, fit οὐδεῖς, et sic, in Genitivo, τοῦ δὲ ἑνὸς, contractè τοῦ δεῖνος;† in Dativo τῷ δὲ ἑνὶ, contractè τῷ δεῖνι; in Accusativo τὸν δὲ ἕνα, contractè τὸν δεῖνα.

In usu quidem est ὁ δεῖνα, pro ὁ δὲ ἕνα; tum autem Accusativus ἕνα regitur a verbo λέγω subintelligendo.

* Reg. V. † Reg. II.

DE VERBO.

Verbi CONJUGATIONES duae sunt. prima in ω; ut τύπτω, *verbero*. secunda in μι; ut τίθημι, *pono*.

Conjugationis VOCES, et TEMPORA, melius explicantur vernaculo sermone quam Latino.

Voces sunt tres; ACTIVA, MEDIA, et PASSIVA.

ACTIVAE Vocis * usus PROPRIUS est significare id quod facimus alteri. ut ἔβλαψα σέ, *I DID HURT YOU.*

MEDIAE Vocis usus PROPRIUS est significare id quod facimus nobismet ipsis. ut ἐβλαψάμην, *I DID HURT MYSELF.* ἐβλαψάμην τὸν πόδα, *I DID HURT MY FOOT.*

PASSIVAE VOCIS usus PROPRIUS est significare id quod patimur ab altero. ut ἐβλάφθην ὑπὸ σοῦ, *I WAS HURT BY YOU.*

Tempora sunt;

Tempus PRAESENS; ut τύπτω, *I AM STRIKING.*

TEMPUS FUTURUM; quod in forma quidem duplex est, in significatione autem simplex et unum. Ut,

FUTURUM primum τύψω.	*I SHALL, OR WILL, OR AM TO STRIKE.*
† FUTURUM secundum τυπῶ.	

* De verbi vocibus et temporibus vide dissertationem, quæ inscribitur *An Analysis of the Formation of the Greek Verb*, Edinb. 1813.

† Futurum secundum et Aoristus secundus optimis Grammaticis nullum in Græca lingua locum habere videntur. Fut. 2dum nihil aliud est quam contractio Atticè Fut. prim. sic τυπῶ formatur a fut. prim. obsoleti verbi τυπέω, habens in fut. prim. τυπέσω, eliso σ, τυπέω, contractè τυπῶ. Vide Dawes. Miscell. Crit. et Lennep. de Analogia linguæ Græcæ. Aoristus secundus est verè Imperfectum.

Tempora Praeterita quatuor. scil.

1. Imperfectum ; ut, ἔτυπτον, *I WAS STRIKING.*

2. Indefinitum, sive Aoristus ; quod, quia formatur a futuro, est quidem, in forma, duplex ; in significatione, autem, simplex et unum. ut,

Aoristus primus ἔτυψα, } *I STRUCK OR DID STRIKE.*
Aoristus secundus ἔτυπον, }

3. Perfectum ; ut, τέτυφα, *I HAVE STRUCK.*

4. Plusquamperfectum ; ut, ἐτετύφειν, *I HAD STRUCK.*

Tempora habent Modos, Numeros, et Personas.

Modi sunt quinque. Indicativus, Subjunctivus, Optativus, Imperativus, et Infinitivus.

Numeri tres. ut in Nominibus.

Personae tres. ut in Pronominibus Substantivis.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PRAESENS, τύπτω, *I am striking.*

Num.		INDICATIVI.	
Sing.	τύπτω,	τύπτεις,	τύπτει.
Dual.		τύπτετον,	τύπτετον.
Plur.	τύπτομεν,	τύπτετε,	τύπτουσι,
		SUBJUNCTIVI.	
S.	τύπτω,	τύπτῃς,	τύπτῃ,
D.		τύπτητον,	τύπτητον,
P.	τύπτωμεν,	τύπτητε,	τύπτωσι.
		OPTATIVI.	
S.	τύπτοιμι,	τύπτοις,	τύπτοι.
D.		τύπτοιτον,	τυπτοίτην.
P.	τύπτοιμεν,	τύπτοιτε,	τύπτοιεν.
		IMPERATIVI.	
S.		τύπτε,	τυπτέτω.
D.		τύπτετον,	τυπτέτων.
P.		τύπτετε,	τυπτέτωσαν,
		INFINITIVI.	
		τύπτειν.	
		PARTICIPII.	
Masc.	τύπτων,	-οντος,	
Fem.	τύπτουσα,	-ούσης.	
Neut.	τύπτον,	-οντος,	

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

IMPERFECTUM, ἔτυπτον, *I was striking.*

INDICATIVI.

S.	ἔτυπτον,	ἔτυπτες,	ἔτυπτε.
D.		ἐτύπτετον,	ἐτυπτέτην.
P.	ἐτύπτομεν,	ἐτύπτετε,	ἔτυπτον.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτω,	τύπτῃς,	τύπτῃ,
D.		τύπτητον,	τύπτητον,
P.	τύπτωμεν,	τύπτητε,	τύπτωσι.

OPTATIVI.

S.	τύπτοιμι,	τύπτοις,	τύπτοι,
D.		τύπτοιτον,	τυπτοίτην,
P.	τύπτοιμεν,	τύπτοιτε,	τύπτοιεν.

IMPERATIVI.

S.		τύπτε,	τυπτέτω,
D.		τύπτετον,	τυπτέτων,
P.		τύπτετε,	τυπτέτωσαν.

INFINITIVI.

τύπτειν.

PARTICIPII.

M.	τύπτων,	-οντος,
F.	τύπτουσα,	-ούσης,
N.	τύπτον,	-οντος.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

FUTURUM I. τύψω, *I shall, or will, or am to strike.*

INDICATIVI.

S.	τύψω,	τύψεις,	τύψει,
D.		τύψετον,	τύψετον,
P.	τύψομεν,	τύψετε,	τύψουσι.

OPTATIVI.

S.	τύψοιμι,	τύψοις,	τύψοι.
D.		τύψοιτον,	τυψοίτην.
P.	τύψοιμεν,	τύψοιτε,	τύψοιεν.

INFINITIVI.

τύψειν.

PARTICIPII.

M.	τύψων,	-οντος,
F.	τύψουσα,	-ούσης.
N.	τύψον,	-οντος.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

FUT. II. τυπῶ, *I shall, or will, or am to strike.*

INDICATIVI.

S.	τυπῶ,	τυπεῖς,	τυπεῖ.
D.		τυπεῖτον,	τυπεῖτον.
P.	τυποῦμεν,	τυπεῖτε,	τυποῦσι.

OPTATIVI.

S.	τυποῖμι,	τυποῖς,	τυποῖ.
D.		τυποῖτον,	τυποίτην.
P.	τυποῖμεν,	τυποῖτε,	τυποῖεν.

INFINITIVI.

τυπεῖν.

PARTICIPII.

M.	τυπῶν,	-οῦντος.
F.	τυποῦσα,	-ούσης.
N.	τυποῦν,	-οῦντος.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS I. ἔτυψα, *I struck, or did strike.*

INDICATIVI.

S.	ἔτυψα,	ἔτυψας,	ἔτυψε,
D.		ἐτύψατον,	ἐτυψάτην,
P.	ἐτύψαμεν,	ἐτύψατε,	ἔτυψαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύψω,	τύψῃς,	τύψῃ,
D.		τύψητον,	τύψητον,
P.	τύψωμεν,	τύψητε,	τύψωσι.

OPTATIVI.

S.	τύψαιμι,*	τύψαις,	τύψαι,
D.		τύψαιτον,	τυψαίτην,
P.	τύψαιμεν,	τύψαιτε,	τύψαιεν.

IMPERATIVI.

S.		τύψον,	τυψάτω,
D.		τύψατον,	τυψάτων,
P.		τύψατε,	τυψάτωσαν.

INFINITIVI.

τύψαι.

PARTICIPII.

M.	τύψας,	-αντος,
F.	τύψασα,	-άσης,
N.	τύψαν,	-αντος.

---

* Vel Æolicè, Ionicè, et Atticè.

Sing.	τύψεια, τύψειας, τύψειε,	Dual.	——, τυψείατον, τυψειάτην.	Plur.	τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν,

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS II. ἔτυπον, *I struck, or did strike.*

INDICATIVI.

S.	ἔτυπον,	ἔτυπες,	ἔτυπε,
D.		ἐτύπετον,	ἐτυπέτην,
P.	ἐτύπομεν,	ἐτύπετε,	ἔτυπον.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπω,	τύπης,	τύπη,
D.		τύπητον,	τύπητον,
P.	τύπωμεν,	τύπητε,	τύπωσι.

OPTATIVI.

S.	τύποιμι,	τύποις,	τύποι,
D.		τύποιτον,	τυποίτην,
P.	τύποιμεν,	τύποιτε,	τύποιεν.

IMPERATIVI.

S.	τύπε,	τυπέτω,
D.	τύπετον,	τυπέτων,
P.	τύπετε,	τυπέτωσαν.

INFINITIVI.

τυπεῖν.

PARTICIPII.

M.	τύπων,	-οντος,
F.	τύπουσα,	-ούσης,
N.	τύπον,	-οντος,

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PERFECTUM, τέτυφα, *I have struck.*

INDICATIVI.

S.	τέτυφα,	τέτυφας,	τέτυφε.
D.		τετύφατον,	τετύφατον,
P.	τετύφαμεν,	τετύφατε,	τετύφασι.*

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύφω,	τετύφῃς,	τετύφῃ,
D.		τετύφητον,	τετύφητον,
P.	τετύφωμεν,	τετύφητε,	τετύφωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύφοιμι,	τετύφοις,	τετύφοι,
D.		τετύφοιτον,	τετυφοίτην,
P.	τετύφοιμεν,	τετύφοιτε,	τετύφοιεν.

IMPERATIVI.

S.		τέτυφε,	τετυφέτω,
D.		τετύφετον,	τετυφέτων,
P.		τετύφετε,	τετυφέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυφέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυφώς,	-ότος,
F.	τετυφυῖα,	-υίας,
N.	τετυφός,	-ότος.

---

* Vide Leeds, p. 139.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PLUSQUAMPERFECT. ἐτετύφειν, *I had struck.*

INDICATIVI.

S.	ἐτετύφειν,	ἐτετύφεις,	ἐτετύφει,
D.		ἐτετύφειτον,	ἐτετυφείτην,
P.	ἐτετύφειμεν,	ἐτετύφειτε,	ἐτετύφεισαν.*

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύφω,	τετύφῃς,	τετύφῃ,
D.		τετύφητον,	τετύφητον,
P.	τετύφωμεν,	τετύφητε,	τετύφωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύφοιμι,	τετύφοις,	τετύφοι,
D.		τετύφοιτον,	τετυφοίτην,
P.	τετύφοιμεν,	τετύφοιτε,	τετύφοιεν.

IMPERATIVI.

S.		τέτυφε,	τετυφέτω,
D.		τετύφετον,	τετυφέτων,
P.		τετύφετε,	τετυφέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυφέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυφώς,	-ότος,
F.	τετυφυῖα,	-υίας,
N.	τετυφός,	-ότος.

* Atticè ἐτετύφεσαν.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PERFECTUM, τέτυφα, *I have struck.*

INDICATIVI.

S.	τέτυφα,	τέτυφας,	τέτυφε.
D.		τετύφατον,	τετύφατον,
P.	τετύφαμεν,	τετύφατε,	τετύφασι.*

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύφω,	τετύφῃς,	τετύφῃ,
D.		τετύφητον,	τετύφητον,
P.	τετύφωμεν,	τετύφητε,	τετύφωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύφοιμι,	τετύφοις,	τετύφοι,
D.		τετύφοιτον,	τετυφοίτην,
P.	τετύφοιμεν,	τετύφοιτε,	τετύφοιεν.

IMPERATIVI.

S.	τέτυφε,	τετυφέτω,
D.	τετύφετον,	τετυφέτων,
P.	τετύφετε,	τετυφέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυφέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυφώς,	-ότος,
F.	τετυφυῖα,	-υίας,
N.	τετυφός,	-ότος.

---

* Vide Leeds, p. 139.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PLUSQUAMPERFECT. ἐτετύφειν, *I had struck.*

INDICATIVI.

S.	ἐτετύφειν,	ἐτετύφεις,	ἐτετύφει,
D.		ἐτετύφειτον,	ἐτετυφείτην,
P.	ἐτετύφειμεν,	ἐτετύφειτε,	ἐτετύφεισαν.*

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύφω,	τετύφῃς,	τετύφῃ,
D.		τετύφητον,	τετύφητον,
P.	τετύφωμεν,	τετύφητε,	τετύφωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύφοιμι,	τετύφοις,	τετύφοι,
D.		τετύφοιτον,	τετυφοίτην,
P.	τετύφοιμεν,	τετύφοιτε,	τετύφοιεν.

IMPERATIVI.

S.		τέτυφε,	τετυφέτω,
D.		τετύφετον,	τετυφέτων,
P.		τετύφετε,	τετυφέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυφέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυφώς,	-ότος,
F.	τετυφυῖα,	-υίας,
N.	τετυφός,	-ότος.

* Atticè ἐτετύφεσαν.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

PRAESENS, τύπτομαι, *I am striking myself.*

INDICATIVI.

S.	τύπτομαι,	τύπτῃ,*	τύπτεται,
D.	τυπτόμεθον,	τύπτεσθον,	τύπτεσθον,
P.	τυπτόμεθα,	τύπτεσθε,	τύπτονται.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τυπτοίμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.		τύπτου,†	τυπτέσθω,
D.		τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.		τύπτεσθε,	τυπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

---

* Antiquissima terminatio 2dæ singularis fuit εσαι. Iones elidebant σ et pronuntiabant εαι: Attici primo, antequam longae vocales in usu erant, ει extulerunt, quae terminatio adhuc restat in tribus verbis, nempe βούλει, οἴει, et ὄψει. Postea autem Ionicam terminationem in ῃ contrahebant.

‡ Primo τύπτεσο: Ionicè τύπτεο Atticè τύπτου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

IMPERFECT. ἐτυπτόμην, *I was striking myself.*

INDICATIVI.

S.	ἐτυπτόμην,	ἐτύπτου,*	ἐτύπτετο,
D.	ἐτυπτόμεθον,	ἐτύπτεσθον,	ἐτυπτέσθην,
P.	ἐτυπτόμεθα,	ἐτύπτεσθε,	ἐτύπτοντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τυπτοίμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.		τύπτου,	τυπτέσθω,
D.		τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.		τύπτεσθε,	τωπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

---

* Primo ἐτύπτεσο; Ionicè ἐτύπτεο; Atticè ἐτύπτου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

PRAESENS, τύπτομαι, *I am striking myself.*

INDICATIVI.

S.	τύπτομαι,	τύπτῃ,*	τύπτεται,
D.	τυπτόμεθον,	τύπτεσθον,	τύπτεσθον,
P.	τυπτόμεθα,	τύπτεσθε,	τύπτονται.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τυπτοίμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.		τύπτου,†	τυπτέσθω,
D.		τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.		τύπτεσθε,	τυπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

* Antiquissima terminatio 2dæ singularis fuit εσαι. Iones elidebant σ et pronuntiabant εαι: Attici primo, antequam longae vocales in usu erant, ει extulerunt, quae terminatio adhuc restat in tribus verbis, nempe βούλει, οἴει, et ὄψει. Postea autem Ionicam terminationem in η contrahebant.

‡ Primo τύπτεσο: Ionicè τύπτεο Atticè τύπτου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

IMPERFECT. ἐτυπτόμην, *I was striking myself.*

INDICATIVI.

S.	ἐτυπτόμην,	ἐτύπτου,*	ἐτύπτετο,
D.	ἐτυπτόμεθον,	ἐτύπτεσθον,	ἐτυπτέσθην,
P.	ἐτυπτόμεθα,	ἐτύπτεσθε,	ἐτύπτοντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τυπτοίμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.	τύπτου,	τυπτέσθω,
D.	τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.	τύπτεσθε,	τωπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

---

* Primo ἐτύπτεσο; Ionicè ἐτύπτεο; Atticè ἐτύπτου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

FUTURUM I. τύψομαι, *I shall*, &c. *strike myself.*

INDICATIVI.

S.	τύψομαι,	τύψῃ,*	τύψεται,
D.	τυψόμεθον,	τύψεσθον,	τύψεσθον,
P.	τυψόμεθα,	τύψεσθε,	τύψονται.

OPTATIVI.

S.	τυψοίμην,	τύψοιο,	τύψοιτο,
D.	τυψοίμεθον,	τύψοισθον,	τυψοίσθην,
P.	τυψοίμεθα,	τύψοισθε,	τύψοιντο.

INFINITIVI.

τύψεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυψόμενος,	-ου,
F.	τυψομένη,	-ης,
N.	τυψόμενον,	-ου.

---

* Apud Atticos Poëtas τύψει.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

FUTURUM II. τυποῦμαι, *I shall,* &c. *strike myself.*

INDICATIVI.

S.	τυποῦμαι,	τυπῇ,	τυπεῖται,
D.	τυπούμεθον,	τυπεῖσθον,	τυπεῖσθον,
P.	τυπούμεθα,	τυπεῖσθε,	τυποῦνται.

OPTATIVI.

S.	τυποίμην,	τυποῖο,	τυποῖτο,
D.	τυποίμεθον,	τυποῖσθον,	τυποίσθην,
P.	τυποίμεθα,	τυποῖσθε,	τυποῖντο.

INFINITIVI.

τυπεῖσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπούμενος,	-ου,
F.	τυπουμένη,	-ης,
N.	τυπούμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

AORIST. I. ἐτυψάμην, *I struck, or did strike myself.*

INDICATIVI.

S.	ἐτυψάμην,	ἐτύψω,*	ἐτύψατο,
D.	ἐτυψάμεθον,	ἐτύψασθον,	ἐτυψάσθην,
P.	ἐτυψάμεθα,	ἐτύψασθε,	ἐτύψαντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	τυψώμαι,	τύψῃ,	τύψηται,
D.	τυψώμεθον,	τύψησθον,	τύψησθον,
P.	τυψώμεθα,	τύψησθε,	τύψωνται.

OPTATIVI.

S.	τυψαίμην,	τύψαιο,	τύψαιτο,
D.	τυψαίμεθον,	τύψαισθον,	τυψαίσθην,
P.	τυψαίμεθα,	τύψαισθε,	τύψαιντο.

IMPERATIVI.

S.		τύψαι,	τυψάσθω,
D.		τύψασθον,	τυψάσθων,
P.		τύψασθε,	τυψάσθωσαν.

INFINITIVI.

τύψασθαι.

PARTICIPII.

M.	τυψάμενος,	-ου,
F.	τυψαμένη,	-ης,
N.	τυψάμενον,	-ου.

---

* Primo ἐτύψασο, Ionicè ἐτύψαο, inde Atticè ἐτύψω.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

AORIST. II. ἐτυπόμην, *I struck, or did strike myself.*

S.	ἐτυπόμην,	ἐτύπου,*	ἐτύπετο,
D.	ἐτυπόμεθον,	ἐτύπεσθον,	ἐτυπέσθην,
P.	ἐτυπόμεθα,	ἐτύπεσθε,	ἐτύποντο.
		SUBJUNCTIVI.	
S.	τύπωμαι,	τύπῃ,	τύπηται,
D.	τυπώμεθον,	τύπησθον,	τύπησθον,
P.	τυπώμεθα,	τύπησθε,	τύπωνται.
		OPTATIVI.	
S.	τυποίμην,	τύποιο,	τύποιτο,
D.	τυποίμεθον,	τύποισθον,	τουποίσθην,
P.	τυποίμεθα,	τύποισθε,	τύποιντο.
		IMPERATIVI.	
S.		τύπου,	τυπέσθω,
D.		τύπεσθον,	τυπέσθων,
P.		τύπεσθε,	τυπέσθωσαν.
		INFINITIVI.	
		τύπεσθαι.	
		PARTICIPII.	
M.	τυπόμενος,	-ου,	
F.	τυπομένη,	-ης,	
N.	τυπόμενον,	-ου.	

* Primo ἐτύπεσο, Ionicè ἐτύπεο, Atticè ἐτύπου.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

PERFECTUM,* τέτυπα, *I have struck myself.*

INDICATIVI.

S.	τετύπα,	τέτυπας,	τέτυπε,
D.		τετύπατον,	τετύπατον,
P.	τετύπαμεν,	τετύπατε,	τετύπασι.†

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύπω,	τετύπῃς,	τετύπῃ,
D.		τετύπητον,	τετύπητον,
P.	τετύπωμεν,	τετύπητε,	τετύπωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύποιμι,	τετύποις,	τετύποι,
D.		τετύποιτον,	τετυποίτην,
P.	τετύποιμεν,	τετύποιτε,	τετύποιεν.

IMPERATIVI.

S.	τέτυπε,	τετυπέτω,
D.	τετύπετον,	τετυπέτων,
P.	τετύπετε,	τετυπέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυπέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυπὼς,	-οτος,
F.	τετυπυῖα,	-υίας,
N.	τετυπὸς,	-ότος.

* Perfectum et Plusquamperfectum Mediæ ad Vocem activam referri debent.

† Vide Leeds. sic et δεδιᾶσι. ω΄. 663.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

PLUSQUAMP. ἐτετύπεαν, *I had struck myself.*

INDICATIVI.

S.	ἐτετύπεαν,	ἐτετύπεας,	ἐτετύπεα,
D.		ἐτετύπειτον,	ἐτετυπείτην,
P.	ἐτετύπεαμεν,	ἐτετύπεατε,	ἐτετύπεασαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	τετύπω,	τετύπῃς,	τετύπῃ,
D.		τετύπητον,	τετύπητον,
P.	τετύπωμεν,	τετύπητε,	τετύπωσι.

OPTATIVI.

S.	τετύποιμι,	τετύποις,	τετύποι,
D.		τετύποιτον,	τετυποίτην,
P.	τετύποιμεν,	τετύποιτε,	τετυποίεν.

IMPERATIVI.

S.	τέτυπε,	τετυπέτω,
D.	τετύπετον,	τετυπέτων,
P.	τετύπετε,	τετυπέτωσαν.

INFINITIVI.

τετυπέναι.

PARTICIPII.

M.	τετυπὼς,	-ότος,
F.	τετυπυῖα,	-υῖας,
N.	τετυπὸς,	-ότος.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

PRAES. τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, *I am in striking by you.*

INDICATIVI.

S.	τυπτόμαι,	τύπτῃ,*	τύπτεται,
D.	τυπτόμεθον,	τύπτεσθον,	τύπτεσθον,
P.	τυπτόμεθα,	τύπτεσθε,	τύπτονται.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τύπτοιμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.	τύπτου,	τυπτέσθω,
D.	τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.	τύπτεσθε,	τυπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

* Vide 2dam Præsentis Indic. Mediæ Vocis.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

IMPERF. ἐτυπτόμην ὑπὸ σοῦ, *I was in striking by you.*

INDICATIVI.

S.	ἐτυπτόμην,	ἐτύπτου,	ἐτύπτετο,
D.	ἐτυπτόμεθον,	ἐτύπτεσθον,	ἐτυπτέσθην,
P.	ἐτυπτόμεθα,	ἐτύπτεσθε,	ἐτύπτοντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	τύπτωμαι,	τύπτῃ,	τύπτηται,
D.	τυπτώμεθον,	τύπτησθον,	τύπτησθον,
P.	τυπτώμεθα,	τύπτησθε,	τύπτωνται.

OPTATIVI.

S.	τυπτοίμην,	τύπτοιο,	τύπτοιτο,
D.	τυπτοίμεθον,	τύπτοισθον,	τυπτοίσθην,
P.	τυπτοίμεθα,	τύπτοισθε,	τύπτοιντο.

IMPERATIVI.

S.		τύπτου,	τυπτέσθω,
D.		τύπτεσθον,	τυπτέσθων,
P.		τύπτεσθε,	τυπτέσθωσαν.

INFINITIVI.

τύπτεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπτόμενος,	-ου,
F.	τυπτομένη,	-ης,
N.	τυπτόμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

FUTURUM I. τυφθήσομαι, *I shall, &c. be struck.*

INDICATIVI.

S.	τυφθήσομαι,	τυφθήσῃ,	τυφθήσεται,
D.	τυφθησόμεθον,	τυφθήσεσθον,	τυφθήσεσθον,
P.	τυφθησόμεθα,	τυφθήσεσθε,	τυφθήσονται.

OPTATIVI.

S.	τυφθησοίμην,	τυφθήσοιο,	τυφθήσοιτο,
D.	τυφθησοίμεθον,	τυφθήσοισθον,	τυφθησοίσθην,
P.	τυφθησοίμεθα,	τυφθήσοισθε,	τυφθήσοιντο.

INFINITIVI.

τυφθήσεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυφθησόμενος,	-ου,
F.	τυφθησομένη,	-ης,
N.	τυφθησόμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

FUTURUM II. τυπήσομαι, *I shall*, &c. *be struck.*

INDICATIVI.

S.	τυπήσομαι,	τυπήσῃ,	τυπήσεται,
D.	τυπησόμεθον,	τυπήσεσθον,	τυπήσεσθον,
P.	τυπησόμεθα,	τυπήσεσθε,	τυπήσονται.

OPTATIVI.

S.	τυπησοίμην,	τυπήσοιο,	τυπήσοιτο,
D.	τυπησοίμεθον,	τυπήσοισθον,	τυπησοίσθην,
P.	τυπησοίμεθα,	τυπήσοισθε,	τυπήσοιντο.

INFINITIVI.

τυπήσεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπησόμενος,	-ου,
F.	τυπησομένη,	-ης,
N.	τυπησόμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

FUTURUM I. τυφθήσομαι, *I shall*, &c. *be struck*.

INDICATIVI.

S.	τυφθήσομαι,	τυφθήσῃ,	τυφθήσεται,
D.	τυφθησόμεθον,	τυφθήσεσθον,	τυφθήσεσθον,
P.	τυφθησόμεθα,	τυφθήσεσθε,	τυφθήσονται.

OPTATIVI.

S.	τυφθησοίμην,	τυφθήσοιο,	τυφθήσοιτο,
D.	τυφθησοίμεθον,	τυφθήσοισθον,	τυφθησοίσθην,
P.	τυφθησοίμεθα,	τυφθήσοισθε,	τυφθήσοιντο.

INFINITIVI.

τυφθήσεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυφθησόμενος,	-ου,
F.	τυφθησομένη,	-ης,
N.	τυφθησόμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

FUTURUM II. τυπήσομαι, *I shall, &c. be struck.*

INDICATIVI.

S.	τυπήσομαι,	τυπήσῃ,	τυπήσεται,
D.	τυπησόμεθον,	τυπήσεσθον,	τυπήσεσθον,
P.	τυπησόμεθα,	τυπήσεσθε,	τυπήσονται.

OPTATIVI.

S.	τυπησοίμην,	τυπήσοιο,	τυπήσοιτο,
D.	τυπησοίμεθον,	τυπήσοισθον,	τυπησοίσθην,
P.	τυπησοίμεθα,	τυπήσοισθε,	τυπήσοιντο.

INFINITIVI.

τυπήσεσθαι.

PARTICIPII.

M.	τυπησόμενος,	-ου,
F.	τυπησομένη,	-ης,
N.	τυπησόμενον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

AORISTUS I. ἐτύφθην, *I was struck.*

INDICATIVI.

S.	ἐτύφθην,	ἐτύφθης,	ἐτύφθη,
D.		ἐτύφθητον,	ἐτυφθήτην,
P.	ἐτύφθημεν,	ἐτύφθητε,	ἐτύφθησαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	τυφθῶ,	τυφθῇς,	τυφθῇ,
D.		τυφθῆτον,	τυφθῆτον,
P.	τυφθῶμεν,	τυφθῆτε,	τυφθῶσι,

OPTATIVI.

S.	τυφθείην,	τυφθείης,	τυφθείη,
D.		τυφθείητον,	τυφθειήτην,
P.	τυφθείημεν,	τυφθείητε,	τυφθείησαν.

IMPERATIVI.

S.		τύφθητι,	τυφθήτω,
D.		τύφθητον,	τυφθήτων,
P.		τύφθητε,	τυφθήτωσαν.

INFINITIVI.

τυφθῆναι.

PARTICIPII.

M.	τυφθεὶς,	-έντος,
F.	τυφθεῖσα,	-είσης,
N.	τυφθὲν,	-έντος.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

AORISTUS II. ἐτύπην, *I was struck.*

INDICATIVI.

S.	ἐτύπην,	ἐτύπης,	ἐτύπη,
D.		ἐτύπητον,	ἐτυπήτην,
P.	ἐτύπημεν,	ἐτύπητε,	ἐτύπησαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	τυπῶ,	τυπῇς,	τυπῇ,
D.		τυπῆτον,	τυπῆτον,
P.	τυπῶμεν,	τυπῆτε,	τυπῶσι.

OPTATIVI.

S.	τυπείην,	τυπείης,	τυπείη,
D.		τυπείητον,	τυπειήτην,
P.	τυπείημεν,	τυπείητε,	τυπείησαν.

IMPERATIVI.

S.	τύπηθι,	τυπήτω,
D.	τύπητον,	τυπήτων,
P.	τύπητε,	τυπήτωσαν.

INFINITIVI.

τυπῆναι.

PARTICIPII.

M.	τυπεὶς,	-έντος,
F.	τυπεῖσα,	-είσης,
N.	τυπὲν,	-έντος.

PARADIGMA VOCIS PASSIVAE.

PERFECT. τέτυμμαι, *I am, or have been struck.*

INDICATIVI.

S.	τέτομμαι,	τέτυψαι,	τέτυπται,
D.	τετύμμεθον,	τέτυφθον,	τέτυφθον,
P.	τετύμμεθα,	τέτυφθε,	τετυμμένοι εἰσὶ.

SUBJUNCTIVI.

S.	τετυμμένος,	ὦ,	ᾖς,	ᾖ,
D.	τετυμμένω,		ἦτον,	ἦτον,
P.	τετυμμένοι,	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

OPTATIVI.

S.	τετυμμένος,	εἴην,	εἴης,	εἴη,
D.	τετυμμένω,		εἴητον,	εἰήτην,
P.	τετυμμένοι,	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.

IMPERATIVI.

S.	τέτυψο,	τετύφθω,
D.	τέτυφθον,	τετύφθων,
P.	τέτυφθε,	τετύφθωσαν.

INFINITIVI.

τετύφθαι.

PARTICIPII.

M.	τετυμμένος,	-ου.
F.	τετυμμένη,	-ης,
N.	τετυμμένον,	-ου.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

PLUSQUAMPERFECT. ἐτετύμμην, *I had been struck.*

INDICATIVI.

S.	ἐτετύμμην,	ἐτέτυψο,	ἐτέτυπτο,
D.	ἐτετύμμεθον,	ἐτέτυφθόν,	ἐτετύφθην,
P.	ἐτετύμμεθα,	ἐτέτυφθε,	τετυμμένοι ἦσαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	τετυμμένος,	ὦ,	ᾖς,	ᾖ,
D.	τετυμμένω,		ἦτον,	ἦτον,
P.	τετυμμένοι,	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

OPTATIVI.

S.	τετύμμενος,	εἴην,	εἴης,	εἴη,
D.	τετυμμένω,		εἴητον,	εἰήτην,
P.	τετυμμένοι,	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.

IMPERATIVI.

S.	τέτυψο,	τετύφθω,
D.	τέτυφθον,	τετύφθων,
P.	τέτυφθε,	τετύφθωσαν.

INFINITIVI.

τετύφθαι.

PARTICIPII.

M.	τετυμμένος,	-ου,
F.	τετυμμένη,	-ης,
N.	τετυμμένον,	-ου.

VERBORUM IN αω CONTRACTORUM PARADIGMA.

τιμάω, *honoro.**

TEMPUS PRÆSENS VOCIS ACTIVÆ.

INDICATIVI.

τιμ-άω,	ῶ.	-άεις,†	ᾷς.	-άει,	ᾷ.
		-άετον,	ᾶτον.	-άετον,	ᾶτον.
τιμ-άομεν,	ῶμεν.	-άετε,	ᾶτε.	-άουσι,	ῶσι.

SUBJUNCTIVI.

τιμ-άω,	ῶ.	-άῃς,	ᾷς.	-άῃ,	ᾷ.
		-άητον,	ᾶτον.	-άητον,	ᾶτον.
τιμ-άωμεν,	ῶμεν.	-άητε,	ᾶτε.	-άωσι,	ῶσι.

OPTATIVI.

τιμ-άοιμι,‡	ῷμι.	-άοις,	ῷς.	-άοι,	ῷ.
		-άοιτον,	ῷτον.	-αοίτην,	ῴτην.
τιμ-άοιμεν,	ῷμεν.	-άοιτε,	ῷτε.	-άοιεν,	ῷεν.

IMPERATIVI.

τίμ-αε,	ᾶ.	-αέτω,	άτω.
τιμ-άετον,	ᾶτον.	-αέτων,	άτων.
τιμ-άετε,	ᾶτε.	-αέτωσαν,	άτωσαν.

INFINITIVI.		PARTICIPII.	
τιμ-άειν,	ᾷν.	τιμ-άων,	ῶν.
		τιμ-άουσα,	ῶσα.
		τιμ-άον,	ῶν.

TEMPUS IMPERFECTUM VOCIS ACTIVÆ.

INDICATIVI.

ἐτίμ-αον,	ῶν.	-αες,	ᾶς.	-αε,	ᾶ.
		-άετον,	ᾶτον.	-αέτην,	άτην.
ἐτιμ-άομεν,	ῶμεν.	-άετε,	ᾶτε.	-αον,	ῶν.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTAT. &c. idem ac PRÆSENS.

---

* Regulæ contractionum, { 1. α ante ο vel ω in ω. 2. α non ante ο vel ω in α.

† Dores contrahunt άεις in ῇς, άει in ῇ et άειν in ῇν. Attici in his quatuor, scil. ζῶ, pro ζάω, *vivo*; ζῇς, ζῇ, &c. et in infinitivo ζῇν. πεινῶ, pro πεινάω, *esurio*, πεινῇς, πεινῇ, &c. πεινῇν. διψῶ pro διψάω, *sitio*, ῇς, ῇ, &c. διψῇν. χρῶμαι pro χραόμαι, *utor*, χρῇ, χρῇσθαι.

‡ Atticus optativus usitatior τιμῴην, ης, η, &c.

VERBORUM IN αω CONTRACTORUM PARADIGMA.

τιμάω, *honoro*.

TEMPUS PRÆSENS VOCIS MEDIÆ ET PASSIVÆ.

INDICATIVI.

τιμ-άομαι,	ῶμαι.	-άῃ,	ᾷ.	-άεται,	ᾶται.
τιμ-άομεθον,	ώμεθον.	-άεσθον,	ᾶσθον.	-άεσθον,	ᾶσθον.
τιμ-αόμεθα,	ώμεθα.	-άεσθε,	ᾶσθε.	-άονται,	ῶνται.

SUBJUNCTIVI.

τιμ-άωμαι,	ῶμαι.	-άῃ,	ᾷ.	-άηται,	ᾶται.
τιμ-αώμεθον,	ώμεθον.	-άησθον,	ᾶσθον.	-άησθον,	ᾶσθον.
τιμ-αώμεθα,	ώμεθα.	-άησθε,	ᾶσθε.	-άωνται,	ῶνται.

OPTATIVI.

τιμ-άοιμην,	ῴμην,	-άοιο,	ῷο.	-άοιτο,	ῷτο.
τιμ-αοίμεθον,	ῴμεθον,	-άοισθον,	ῷσθον.	-αοίσθην,	ῴσθην.
τιμ-αοίμεθα,	ῴμεθα.	-άοισθε,	ῷσθε.	-άοιντο,	ῷντο.

IMPERATIVI.

τιμ-άου,	ῶ.	-αέσθω,	άσθω.
τιμ-άεσθον,	ᾶσθον.	-αέσθων,	άσθων.
τιμ-άεσθε,	ᾶσθε.	-αέσθωσαν,	άσθωσαν.

INFINITIVI.

τιμ-άεσθαι, ᾶσθαι.

PARTICIPII.

τιμ-αόμενος, -ώμενος.
τιμ-αομένη, -ωμένη.
τιμ-αόμενον, -ώμενον.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

ἐτιμ-αόμην,	ώμην.	-άου,	ῶ.	-άετο,	ᾶτο.
ἐτιμ-αόμεθον,	ώμεθον.	-άεσθον,	ᾶσθον.	-αέσθην,	άσθην.
ἐτιμ-αόμεθα,	ώμεθα.	-άεσθε,	ᾶσθε.	-άοντο,	ῶντο.

IMPERFECTUM, SUBJUNCTIVI, OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

VERBORUM IN εω CONTRACTORUM PARADIGMA.

φιλέω, *amo.**

TEMPUS PRÆSENS VOCIS ACTIVÆ.

INDICATIVI.

φιλ-έω,	ῶ.	-έεις,	εῖς.	-έει,	εῖ.
		-έετον,	εῖτον.	-έετον,	εῖτον.
φιλ-έομεν,	οῦμεν,	-έετε,	εῖτε.	-έουσι,	οῦσι.

SUBJUNCTIVI.

φιλ-έω,	ῶ.	-έῃς,	ῇς.	-έῃ,	ῇ.
		-έητον,	ῆτον.	-έητον,	ῆτον.
φιλ-έωμεν,	ῶμεν.	-έητε,	ῆτε.	-έωσι,	ῶσι.

OPTATIVI.

φιλ-έοιμι,†	οῖμι.	-έοις,	οῖς.	-έοι,	οῖ.
		-έοιτον,	οῖτον.	-εοίτην,	οίτην.
φιλ-έοιμεν,	οῖμεν.	-έοιτε,	οῖτε.	-έοιεν,	οῖεν.

IMPERATIVI.

φίλεε,	ει.	-εέτω,	είτω.
φιλ-έετον,	εῖτον.	-εέτων,	είτων.
φιλ-έετε,	εῖτε.	-εέτωσαν,	είτωσαν.

INFINITIVI.

φιλ-έειν, εῖν.

PARTICIPII.

φιλ-έων, ῶν. φιλ-έουσα, οῦσα. φιλ-έον, οῦν.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

ἐφίλ-εον,	ουν.	-εες,	εις.	-εε,	ει.
		-έετον,	εῖτον.	-εέτην,	είτην.
ἐφιλ-έομεν,	οῦμεν.	-έετε,	εῖτε.	-εον,	ουν.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

---

* Regulæ contractionum,
  1. ε ante longam vel diphthongum abjicitur.
  2. brevis ante alteram brevem in ου.
  3. brevis ante se in suam diphthongum.

† Atticus optativus usitatior φιλοίην, ης, η, &c.

VERBORUM IN εω CONTRACTORUM PARADIGMA.

φιλέω, *amo.*

TEMPUS PRÆSENS VOCIS MEDIÆ ET PASSIVÆ.

INDICATIVI.

φιλ-έομαι,	οῦμαι.	-έῃ,	ῇ.	-έεται,	εῖται.
φιλ-εόμεθον,	ούμεθον.	-έεσθον,	εῖσθον.	-έεσθον,	εῖσθον.
φιλ-εόμεθα,	ούμεθα.	-έεσθε,	εῖσθε.	-έονται,	οῦνται.

SUBJUNCTIVI.

φιλ-έωμαι,	ῶμαι.	-έῃ,	ῇ.	-έηται,	ῆται.
φιλ-εώμεθον,	ώμεθον.	-έησθον,	ῆσθον.	-έησθον,	ῆσθον.
φιλ-εώμεθα,	ώμεθα.	-έησθε,	ῆσθε.	-έωνται,	ῶνται.

OPTATIVI.

φιλ-εοίμην,	οίμην.	-έοιο,	οῖο.	-έοιτο,	οῖτο.
φιλ-εοίμεθον,	οίμεθον.	-έοισθον,	οῖσθον.	-εοίσθην,	οίσθην.
φιλ-εοίμεθα,	οίμεθα.	-έοισθε,	οῖσθε.	-έοιντο,	οῖντο.

IMPERATIVI.

φιλ-έου,	οῦ.	-εέσθω,	είσθω.
φιλ-έεσθον,	εῖσθον.	-εέσθων,	είσθων.
φιλ-έεσθε,	εῖσθε.	-εέσθωσαν,	είσθωσαν.

INFINITIVI.

φιλ-έεσθαι, εῖσθαι.

PARTICIPII.

φιλ-εόμενος, ούμενος.
φιλ-εομένη, ουμένη.
φιλ-εόμενον, ούμενον.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

ἐφιλ-εόμην,	ούμην.	-έου,	οῦ.	-έετο,	εῖτο.
ἐφιλ-εόμεθον,	ούμεθον.	-έεσθον,	εῖσθον.	-εέσθην,	είσθην.
ἐφιλ-εόμεθα,	ούμεθα.	-έεσθε,	εῖσθε.	-έοντο,	οῦντο.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTAT. &c. idem ac PRÆSENS.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

ἵστημι, sisto.

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	ἵστημι,	ἵστης,	ἵστησι,
D.		ἵστατον,	ἵστατον,
P.	ἵσταμεν,	ἵστατε,	ἱστᾶσι.

SUBJUNCTIVI.

S.	ἱστῶ,	ἱστῇς,	ἱστῇ,
D.		ἱστῆτον,	ἱστῆτον,
P.	ἱστῶμεν,	ἱστῆτε,	ἱστῶσι.

OPTATIVI.

S.	ἱσταίην,	ἱσταίης,	ἱσταίη,
D.		ἱσταίητον,	ἱσταιήτην,
P.	ἱσταίημεν,	ἱσταίητε,	ἱσταίησαν.

IMPERATIVI.

S.		ἵσταθι,	ἱστάτω,
D.		ἵστατον,	ἱστάτων,
P.		ἵστατε,	ἱστάτωσαν.

INFINITIVI.

ἱστάναι.

PARTICIPII.

M.	ἱστὰς,	-άντος,
F.	ἱστᾶσα,	-ᾶσης,
N.	ἱστὰν,	-άντος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἵστην,*	ἵστης,	ἵστη,
D.		ἵστατον,	ἱστάτην,
P.	ἵσταμεν,	ἵστατε,	ἵστασαν.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

* Atticum imperfectum usitatius ἵσταον -ων, more contractorum.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS SECUNDUS.

INDICATIVI.

S.	ἔστην,	ἔστης,	ἔστη,
D.		ἔστητον,	ἐστήτην,
P.	ἔστημεν,	ἔστητε,	ἔστησαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	στῶ,	στῇς,	στῇ,
D.		στῆτον,	στῆτον,
P.	στῶμεν,	στῆτε,	στῶσι.

OPTATIVI.

S.	σταίην,	σταίης,	σταίη,
D.		σταίητον,	σταιήτην,
P.	σταίημεν,	σταίητε,	σταίησαν.

IMPERATIVI.

S.	στῆθι,	στήτω,
D.	στῆτον,	στήτων,
P.	στῆτε,	στήτωσαν.

INFINITIVI.

στῆναι.

PARTICIPII.

M.	στὰς,	-ντος,
F.	στᾶσα,	-ης,
N.	στὰν,	-τος.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

TEMPUS PRÆSENS.

INDICATIVI.

S.	ἵσταμαι,*	ἵστασαι,	ἵσταται,
D.	ἱστάμεθον,	ἵστασθον,	ἵστασθον,
P.	ἱστάμεθα,	ἵστασθε,	ἵστανται.

SUBJUNCTIVI.

S.	ἱστῶμαι,	ἱστῇ,	ἱστῆται,
D.	ἱστώμεθον,	ἱστῆσθον,	ἱστῆσθον,
P.	ἱστώμεθα,	ἱστῆσθε,	ἱστῶνται.

OPTATIVI.

S.	ἱσταίμην,	ἱσταῖο,	ἱσταῖτο,
D.	ἱσταίμεθον,	ἱσταῖσθον,	ἱσταίσθην,
P.	ἱσταίμεθα,	ἱσταῖσθε,	ἱσταῖντο.

IMPERATIVI.

S.	ἵστασο,*	ἱστάσθω,
D.	ἵστασθον,	ἱστάσθων,
P.	ἵστάσθε,	ἱστάσθωσαν.

INFINITIVI.

ἵστασθαι.

PARTICIPII.

ἱστάμενος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἱστάμην,	ἵστασο,†	ἵστατο,
D.	ἱστάμεθον,	ἵστασθον,	ἱστάσθην,
P.	ἱστάμεθα,	ἵστασθε,	ἵσταντο.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

---

* Quædam in ημι retinent η in indicativo passivæ; ut ἵμπλημι, ἵμπλημαι, (nisi potius sit perfectum passivum verbi ἱμπλήθω, sine augmento pro ἐμπέπλησμαι.) Hujus verbi optativus est ἱμπλήμην, ἱμπλῆο, ἱμπλῆτο. Vide Aristoph. Acharn. 236. Ed. Brunck. Item βλῆμι apud Homerum, habet βλῆμαι passivae, et in optativo βλήμην, ῆο, ῆτο. Il. ν. 288.

† Vel, Ionicè, eliso σ, ἵσταο.
et, inde, Atticè, contractè, ἵστω.

PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

AORISTUS SECUNDUS.

		INDICATIVI.	
S.	ἐστάμην,	ἔστασο,*	ἔστατο,
D.	ἐστάμεθον,	ἔστασθον,	ἐστάσθην,
P.	ἐστάμεθα,	ἔστασθε,	ἔσταντο.
		SUBJUNCTIVI.	
S.	στῶμαι,	στῇ,	στῆται,
D.	στώμεθον,	στῆσθον,	στῆσθον,
P.	στώμεθα,	στῆσθε,	στῶνται.
		OPTATIVI.	
S.	σταίμην,	σταῖο,	σταῖτο,
D.	σταίμεθον,	σταῖσθον,	σταίσθην,
P.	σταίμεθα,	σταῖσθε,	σταῖντο.
		IMPERATIVI.	
S.		στάσο,*	στάσθω,
D.		στάσθον,	στάσθων,
P.		στάσθε,	στάσθωσαν.

INFINITIVI.	PARTICIPII.
στάσθαι.	στάμενος.

VERBORUM IN μι,
TEMPUS PRÆSENS VOCIS PASSIVÆ idem est ac VOCIS MEDIÆ; ut et TEMPUS IMPERFECTUM.

---

* Vel, Ionicè, eliso σ, ἱστάο, στάο,
et, indè, Atticè, contractè, ἱστῶ, στῶ.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

τίθημι, *pono.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	τίθημι,	τίθης,	τίθησι,
D.		τίθετον,	τίθετον,
P.	τίθεμεν,	τίθετε,	τιθεῖσι.

SUBJUNCTIVI.

S.	τιθῶ,	τιθῇς,	τιθῇ,
D.		τιθῆτον,	τιθῆτον,
P.	τιθῶμεν,	τιθῆτε,	τιθῶσι.

OPTATIVI.

S.	τιθείην,	τιθείης,	τιθείη,
D.		τιθείητον,	τιθειήτην,
P.	τιθείημεν,	τιθείητε,	τιθείησαν.

IMPERATIVI.

S.		τίθετι,	τιθέτω,
D.		τίθετον,	τιθέτων,
P.		τίθετε,	τιθέτωσαν.

INFINITIVI.

τιθέναι.

PARTICIPII.

τιθεὶς,	-έντος,
τιθεῖσα,	-είσης,
τιθὲν,	-έντος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐτίθην,*	ἐτίθης,	ἐτίθη,
D.		ἐτιθέτον,	ἐτιθέτην,
P.	ἐτιθέμεν,	ἐτίθετε,	ἐτίθεσαν.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

* Atticum imperfectum usitatius ἐτίθειν -ουν, more contractorum.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS SECUNDUS.

INDICATIVI.

S.	ἔθην,	ἔθης,	ἔθη,
D.		ἔθετον,	ἐθέτην,
P.	ἔθεμεν,	ἔθετε,	ἔθεσαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	θῶ,	θῇς,	θῇ,
D.		θῆτον,	θῆτον,
P.	θῶμεν,	θῆτε,	θῶσι.

OPTATIVI.

S.	θείην,	θείης,	θείη,
D.		θείητον,	θειήτην,
P.	θείημεν,	θείητε,	θείησαν.

IMPERATIVI.

S.	θὲς,	θέτω,
D.	θέτον,	θέτων,
P.	θέτε,	θέτωσαν.

INFINITIVI.

θεῖναι.

PARTICIPII.

θεὶς,	θέντος,
θεῖσα,	θείσης,
θὲν,	θέντος.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

TEMPUS PRÆSENS.

INDICATIVI.

S.	τίθεμαι,	τίθεσαι,	τίθεται,
D.	τιθέμεθον,	τίθεσθον,	τίθεσθον,
P.	τιθέμεθα,	τίθεσθε,	τίθενται.

SUBJUNCTIVI.

S.	τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται,
D.	τιθώμεθον,	τιθῆσθον,	τιθῆσθον,
P.	τιθώμεθα,	τιθῆσθε,	τιθῶνται.

OPTATIVI.

S.	τιθείμην,	τιθεῖο,	τιθεῖτο,
D.	τιθείμεθον,	τιθεῖσθον,	τιθεῖσθην,
P.	τιθείμεθα,	τιθεῖσθε,	τιθεῖντο.

IMPERATIVI.

S.		τίθεσο,*	τιθέσθω,
D.		τίθεσθον,	τιθέσθων,
P.		τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.

INFINITIVI.	PARTICIPII.
τίθεσθαι.	τιθέμενος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐτιθέμην,	ἐτίθεσο,*	ἐτίθετο,
D.	ἐτιθέμεθον,	ἐτίθεσθον,	ἐτιθέσθην,
P.	ἐτιθέμεθα,	ἐτίθεσθε,	ἐτίθεντο.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

---

* Vel, Ionicè, eliso σ, τίθεο, ἐτίθεο.
et, inde, Atticè, contractè, τίθου, ἐτίθου.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

AORISTUS SECUNDUS.

INDICATIVI.

S.	ἐθέμην,	ἔθεσο,*	ἔθετο,
D.	ἐθέμεθον,	ἔθεσθον,	ἐθέσθην,
P.	ἐθέμεθα,	ἔθεσθε,	ἔθεντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	θῶμαι,	θῇ,	θῆται,
D.	θώμεθον,	θῆσθον,	θῆσθον,
P.	θώμεθα,	θῆσθε,	θῶνται.

OPTATIVI.

S.	θείμην,	θεῖο,	θεῖτο,
D.	θείμεθον,	θεῖσθον,	θείσθην,
P.	θείμεθα,	θεῖσθε,	θεῖντο.

IMPERATIVI.

S.	θέσο,*	θέσθω,
D.	θέσθον,	θέσθων,
P.	θέσθε,	θέσθωσαν.

INFINITIVI.	PARTICIPII.
θέσθαι.	θέμενος.

VERBORUM IN μι,

TEMPUS PRÆSENS VOCIS PASSIVÆ idem est ac VOCIS MEDIÆ; ut et TEMPUS IMPERFECTUM.

---

* Ionice, eliso σ,	ἔθεο,	θέο.
et, inde, Atticè, contractè,	ἔθου,	θοῦ.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

δίδωμι, *do.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	δίδωμι,	δίδως,	δίδωσι,
D.		δίδοτον,	δίδοτον,
P.	δίδομεν,	δίδοτε,	διδοῦσι.

SUBJUNCTIVI.

S.	διδῶ,	διδῷς,	διδῷ,
D.		διδῶτον,	διδῶτον,
P.	διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.

OPTATIVI.

S.	διδοίην,	διδοίης,	διδοίη,
D.		διδοίητον,	διδοιήτην,
P.	διδοίημεν,	διδοίητε,	διδοίησαν.

IMPERATIVI.

S.		δίδοθι,	διδότω,
D.		διδότον,	διδότων,
P.		δίδοτε,	διδότωσαν.

INFINITIVI.

διδόναι.

PARTICIPII.

διδοὺς, -όντος,
διδοῦσα, -ούσης,
διδὸν, -όντος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐδίδων,*	ἐδίδως,	ἐδίδω,
D.		ἐδίδοτον,	ἐδιδότην,
P.	ἐδίδομεν,	ἐδίδοτε,	ἐδίδοσαν.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTATIVI, &c. idem ac PRÆSENS.

* Atticum imperfectum usitatius ἐδίδοον -ουν, more contractorum.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS SECUNDUS.

INDICATIVI.

S.	ἔδων,	ἔδως,	ἔδω,
D.		ἔδοτον,	ἐδότην,
P.	ἔδομεν,	ἔδοτε,	ἔδοσαν.

SUBJUNCTIVI.

S.	δῶ,	δῷς,	δῷ,
D.		δῶτον,	δῶτον,
P.	δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

OPTATIVI.

S.	δοίην,	δοίης,	δοίη,
D.		δοίητον,	δοιήτην,
P.	δοίημεν,	δοίητε,	δοίησαν.

IMPERATIVI.

S.		δός,	δότω,
D.		δότον,	δότων,
P.		δότε,	δότωσαν.

INFINITIVI.

δοῦναι.

PARTICIPII.

δοὺς,	δόντος,
δοῦσα,	δούσης,
δὸν,	δόντος.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

TEMPUS PRÆSENS.

INDICATIVI.

S.	δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται,
D.	διδόμεθον,	δίδοσθον,	δίδοσθον,
P.	διδόμεθα,	δίδοσθε,	δίδονται.

SUBJUNCTIVI.

S.	διδῶμαι,	διδῷ,	διδῶται,
D.	διδώμεθον,	διδῶσθον,	διδῶσθον,
P.	διδώμεθα,	διδῶσθε,	διδῶνται.

OPTATIVI.

S.	διδοίμην,	διδοῖο,	διδοῖτο,
D.	διδοίμεθον,	διδοίσθον,	διδοίσθην,
P.	διδοίμεθα,	διδοῖσθε,	διδοῖντο.

IMPERATIVI.

S.	δίδοσο,*	διδόσθω,
D.	δίδοσθον,	διδόσθων,
P.	δίδοσθε,	διδόσθωσαν.

INFINITIVI.	PARTICIPII.
δίδοσθαι.	διδόμενος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐδιδόμην,	ἐδίδοσο,*	ἐδίδοτο,
D.	ἐδιδόμεθον,	ἐδίδοσθον,	ἐδιδόσθην,
P.	ἐδιδόμεθα,	ἐδιδόσθε,	ἐδίδοντο.

IMPERF. SUBJUNCT. OPTAT. &c. idem ac PRÆSENS.

---

* Vel, Ionicè, eliso σ, δίδοο. ἐδίδοο.
et, inde, Atticè, contractè, δίδου. ἐδίδου.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

AORISTUS SECUNDUS.

INDICATIVI.

S.	ἐδόμην,	ἔδοσο,*	ἔδοτο,
D.	ἐδόμεθον,	ἔδοσθον,	ἐδόσθην,
P.	ἐδόμεθα,	ἔδοσθε,	ἔδοντο.

SUBJUNCTIVI.

S.	δῶμαι,	δῷ,	δῶται,
D.	δώμεθον,	δῶσθον,	δῶσθον,
P.	δώμεθα,	δῶσθε,	δῶνται.

OPTATIVI.

S.	δοίμην,	δοῖο,	δοῖτο,
D.	δοίμεθον,	δοῖσθον,	δοίσθην,
P.	δοίμεθα,	δοῖσθε,	δοῖντο.

IMPERATIVI.

S.		δόσο,*	δόσθω,
D.		δόσθον,	δόσθων,
P.		δόσθε,	δόσθωσαν.

INFINITIVI.	PARTICIPII.
δόσθαι.	δόμενος.

VERBORUM IN μι,

TEMPUS PRÆSENS VOCIS PASSIVÆ idem est ac VOCIS MEDIÆ; ut et TEMPUS IMPERFECTUM.

---

* Ionicè eliso σ, ἔδοο, δόο.
et, inde, Atticè, contractè, ἔδου. δοῦ.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

δείκνυμι, *ostendo.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	δείκνυμι,	δείκνυς,	δείκνυσι,
D.		δείκνυτον,	δείκνυτον,
P.	δείκνυμεν,	δείκνυτε,	δεικνῦσι.

Caret subjunct. et optativo.

IMPERATIVI.

S.	δείκνυθι, *	δεικνύτω.
D.	δείκνυτον,	δεικνύτων,
P.	δείκνυτε,	δεικνύτωσαν.

INFINITIVI.

δεικνύναι.

PARTICIPII.

δεικνὺς,	ύντος,
δεικνῦσα,	ῦσης,
δεικνὺν,	ύντος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐδείκνυν,	ἐδείκνυς,	ἐδείκνυ,
D.	- - - -	ἐδείκνυτον,	ἐδεικνύτην,
P.	ἐδείκνυμεν,	ἐδείκνυτε,	ἐδείκνυσαν.

* Pro δείκνυθι, δείκνυ sæpe reperitur, ut et ὄμνυ pro ὄμνυθι. &c.

VERBORUM IN μι PARADIGMA VOCIS MEDIAE.

TEMPUS PRÆSENS

INDICATIVI.

S.	δείκνυμαι,	δείκνυσαι,	δείκνυται,
D.	δεικνύμεθον,	δείκνυσθον,	δείκνυσθον,
P.	δεικνύμεθα,	δείκνυσθε,	δείκνυνται.

Caret Subjunct. et Optativo.

IMPERATIVI.

S.	δείκνυσο,	δεικνύσθω,
D.	δείκνυσθον,	δεικνύσθων,
P.	δείκνυσθε,	δεικνύσθωσαν.

INFINITIVI.

δεικνύσθαι.

PARTICIPII.

δεικνύμενος.

TEMPUS IMPERFECTUM.

INDICATIVI.

S.	ἐδεικνύμην,	ἐδείκνυσο,	ἐδείκνυτο,
D.	ἐδεικνύμεθον,	ἐδείκνυσθον,	ἐδεικνύσθην,
P.	ἐδεικνύμεθα,	ἐδείκνυσθε,	ἐδείκνυντο.

Εἰμὶ, *sum*.

VOCIS ACTIVÆ.

TEMPUS PRÆSENS INDICATIVI.

S.	εἰμὶ,	εἶς, vel εἶ,	ἐστὶ,
D.		ἐστὸν,	ἐστὸν,
P.	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσὶ.

SUBJUNCTIVI.

S.	ὦ,	ᾖς,	ᾖ,
D.		ἦτον,	ἦτον,
P.	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

OPTATIVI.

S.	εἴην,	εἴης,	εἴη,
D.		εἴητον,	εἰήτην,
P.	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.

IMPERATIVI.			INFINITIVI.	PARTICIPII.	
S.	ἴσο,*	ἔστω,	εἶναι.	M.	ὤν.
D.	ἔστον,	ἔστων,		F.	οὖσα,
P.	ἔστε,	ἔστωσαν.		N.	ὄν.

TEMPUS IMPERF. INDICATIVI, VOCIS ACTIVÆ.

S.	ἦν,	ἦς,	ἦ, vel ἦν,
D.		ἦτον,	ἤτην,†
P.	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.

CETERI MODI IMPERFECTI iidem ac PRÆSENTIS.

---

* ἴσο videtur esse imperativi vocis mediæ; ceteræ personæ videntur esse vocis activæ. de ἴσθι vide Apoll. Alex. 261. 17.

† Atticè ἤστην. Xenoph. Anab. lib. 2.

VOCIS MEDIÆ IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	ἤμην,	ἦσο,	ἦτο,
D.	ἤμεθον,	ἦσθον,	ἤσθην,
P.	ἤμεθα,	ἦσθε,	ἦντο.

Εἰμὶ, *sum*, oritur ab ἔω; unde habet futurum primum medium, per omnes modos, et personas, regulariter; scil.

ἔσομαι; ἐσοίμην; ἔσεσθαι; ἐσόμενος.

VERBA GESTUS.

Εἶμι, *eo.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	εἶμι,*	εἶς, vel εἶ,	εἶσι,
D.		ἴτον,	ἴτον,
P.	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσι, vel ἴασι.†

IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	εἶν,	εἶς,	εἴ,
D.		ἴτον,	ἴτην,
P.	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσαν.

PRÆSENS IMPERATIVI.

S.		ἴθι,	ἴτω,
D.		ἴτον,	ἴτων,
P.		ἴτε,	ἴτωσαν.

* Singularis numerus Præsentis et Imperfecti formatur a verbo ἔιμι contractè εἶμι. Dualis et pluralis ab antiquo verbo ἴμι.

† Scilicet ἴασι, Ionicè.

Εἰμὶ, *sum.*

VOCIS ACTIVÆ.

TEMPUS PRÆSENS INDICATIVI.

S.	εἰμὶ,	εἶς, vel εἶ,	ἐστὶ,
D.		ἐστὸν,	ἐστὸν,
P.	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσὶ.

SUBJUNCTIVI.

S.	ὦ,	ᾖς,	ᾖ,
D.		ἦτον,	ἦτον,
P.	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

OPTATIVI.

S.	εἴην,	εἴης,	εἴη,
D.		εἴητον,	εἰήτην,
P.	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.

IMPERATIVI.			INFINITIVI.	PARTICIPII.	
S.	ἴσο,*	ἔστω,	εἶναι.	M.	ὤν.
D.	ἔστον,	ἔστων,		F.	οὖσα,
P.	ἔστε,	ἔστωσαν.		N.	ὄν.

TEMPUS IMPERF. INDICATIVI, VOCIS ACTIVÆ.

S.	ἦν,	ἦς,	ἦ, vel ἦν,
D.		ἦτον,	ἤτην,†
P.	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.

CETERI MODI IMPERFECTI iidem ac PRÆSENTIS.

---

* ἴσο videtur esse imperativi vocis mediæ; ceteræ personæ videntur esse vocis activæ. de ἴσθι vide Apoll. Alex. 261. 17.

† Atticè ἤστην. Xenoph. Anab. lib. 2.

VOCIS MEDIÆ IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	ἤμην,	ἦσο,	ἦτο,
D.	ἤμεθον,	ἦσθον,	ἤσθην,
P.	ἤμεθα,	ἦσθε,	ἦντο.

Εἰμὶ, *sum*, oritur ab ἔω; unde habet futurum primum medium, per omnes modos, et personas, regulariter; scil.

ἔσομαι; ἐσοίμην; ἔσεσθαι; ἐσόμενος.

VERBA GESTUS.

Εἶμι, *eo*.

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	εἶμι,*	εἶς, vel εἶ,	εἶσι,
D.		ἴτον,	ἴτον,
P.	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσι, vel ἴασι.†

IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	εἶν,	εἶς,	εἶ,
D.		ἴτον,	ἴτην,
P.	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσαν.

PRÆSENS IMPERATIVI.

S.	ἴθι,	ἴτω,
D.	ἴτον,	ἴτων,
P.	ἴτε,	ἴτωσαν.

* Singularis numerus Præsentis et Imperfecti formatur a verbo ἔιμι contractè εἶμι. Dualis et pluralis ab antiquo verbo ἴμι.

† Scilicet ἴασι, Ionicè.

Εἶμι, *eo*, habet etiam, apud Atticos scriptores, aliud Imperfectum Indicativi; scil.

IMPERFECTUM INDICATIVI. ATTICUM.

S.	ᾔειν,	ᾔεις,	ᾔει,*
D.		ᾔειτον,	ᾐείτην,
P.	ᾔειμεν,	ᾔειτε,	ᾔεισαν, vel ᾔεσαν.

AORISTUS SECUNDUS.†

INDIC.	S.	ἴον,	ἴες,	ἴε,
	D.		ἴετον,	ἰέτην,
	P.	ἴομεν,	ἴετε,	ἴον.
SUBJUNCTIVI,		ἴω,	ἴῃς,	ἴῃ, &c.
OPTATIVI,		ἴοιμι,	ἴοις,	ἴοι, &c.
IMPERATIVI,			ἴε,	ἰέτω, &c.
INFINITIVI,		ἴναι.		
PARTICIPII,		ἰών,	ἰοῦσα, ἰόν·	ἰόντος, &c.

Εἶμι, *eo*, formatur ab altero ἴω, a quo habet imperativum regularem ἴε, contractè εἶ. unde, in compositis, ἄπει, *abi*; ἔξει, *exi*. sed hoc ipsum ἴω, *eo*, videtur esse abbreviatum ab antiquiore εἴω,‡ per ἀφαίρεσιν, (ut θέλω ab ἐθέλω, et

---

* Vide Xenoph. Apomnem. lib. I. cap. i. § 10. et cap. iii. § 5.

† Est quidem Imperfectum verbi ἴω.

‡ Et, ut ab ἴω fit εἶμι, ita, per eandem analogiam, ab εἴω, fiet εἴειμι; et in IMPERFECTO, ut ab εἶμι fit εἶν, ita ab εἴειμι fiet εἴειν; et cum Attico augmento ᾔειν.

ejusmodi multa.) ἕεω, autem, aliter etiam abbreviatum videtur, contractè, in εἴω; unde variæ reperiuntur diversorum temporum personæ. ut, εἶσα; εἶσας, vel Atticè ἧσας;* εἰσάτην, Atticè ἠσάτην, &c. εἶκα; εἴκειν, Atticè ἤκειν.

Et, in VOCE MEDIA, εἴσομαι· εἴσεται· εἴσατο· εἰσάμενος, et in perfecto εἶα, Atticè, ἦα, et ἤϊα; et in Plusq. ἤειν Atticè; quod idem est rursus cum imperfecto Activo Attico; quae res plurimum illusit quibusdam ex Grammaticis.

Ab ἕω formatur itidem verbum regulare Ἵημι, *eo*; cujus variæ personæ reperiuntur, et omnes regulariter formatæ.

Sic, in PRAES. et IMPERF. ἵησι, ἵεσαν, ἱείη, ἱέναι, ἱείς, ἵεντες.

Et in AOR. II. Part. εἵς, et compositum παρείς.

Et in VOCE MEDIA; ἵεμαι, ἵεται, ἵενται; ἵεσο, ἱέσθω; ἱέμενος.

---

* Sic ἄπῃσας, *abiisti*, Plato, Hipp. Maj. 291. C. 8. Steph.

Ἧμαι, *sedeo.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	ἧμαι,	ἧσαι,	ἧται,
D.	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθον,
P.	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧνται.

IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	ἥμην,	ἧσο,	ἧτο,
D.	ἧμεθον,	ἧσθον,	ἥσθην,
P.	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧντο.

IMPERAT.	INFIN.	PARTICIP.
ἧσο, ἥσθω, &c.	ἧσθαι.	ἥμενος, η, ον.

Sic compositum κάθημαι; a quo etiam in SUBJ. habetur καθώμεθα.*

Κεῖμαι, *jaceo.*

PRÆSENS INDICATIVI.

S.	κεῖμαι,	κεῖσαι,	κεῖται,
D.	κείμεθον,	κεῖσθον,	κεῖσθον,
P.	κείμεθα,	κεῖσθε,	κεῖνται.

IMPERFECTUM INDICATIVI.

S.	ἐκείμην,	ἔκεισο,	ἔκειτο,
D.	ἐκείμεθον,	ἔκεισθον,	ἐκείσθην,
P.	ἐκείμεθα,	ἔκεισθε,	ἔκειντο.

IMPERAT.	INFIN.	PARTICIP.
κεῖσο, κείσθω, &c.	κεῖσθαι.	κείμενος, η, ον.

FUT. I. MED. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται, &c.

* Apud Demosth. Philip. V. et XI. ad initium.—Habet etiam optativum καθοίμην, οιο, οιτο, &c. Vide Aristoph. Lysistr. 149. Ran. 919.

Κεῖμαι derivares regulariter a κείω; unde fieret in Activa Voce κέημι; et inde, in Media, κέεμαι, et contractè κεῖμαι. ut et κείσομαι, κείσομαι.*

Ceterum, a κείω, per Syncopen, fiet κέω, et in Media Voce κέομαι; quod interdum in usu est; ut, κέονται, ἐκέοντο· κέωμαι, κέῃ, κέηται· κεοίμην, κέοιο, κέοιτο, &c.

VERBA IMPERSONALIA.

Plurima verba usurpantur interdum impersonaliter. ut, ἀρέσκει, *placet*; ἀρκεῖ, *sufficit*; προσήκει, *convenit*; συμβαίνει, *contingit*; συμφέρει, *confert*, &c.

Sed quæ maxime impersonaliter usurpantur, sunt sequentia.

πρέπει, *decet*; ἔπρεπε, *decebat*; πρέπειν, *decere*; τὸ πρέπον, *id quod decet*; et, in plurali, τὰ πρέποντα.

Μέλει, *curae est*; ἔμελε, *curae erat*; μελήσει, *curae erit*; μεμέληκε, *curae fuit*.†

---

* Et ab activo κίω, κίσω, fit κίσκω, κίσκομαι, ἐκίσκετο, Odyss. φ, 41.

† Μέλει, et ἔμελε sunt a μέλω; sed antiquum verbum erat μελέω; unde fiunt μελήσω, et μεμέληκε; ut et apud Homerum μέμηλε, in *Perfecto medio*, pro μέμελε; ne scil. tres concurrant

Δοκεῖ, *videtur*; ἐδόκει, *videbatur*; ἔδοξε, *visum est.* ut et τὸ δοκεῖν, *id quod videtur*; et, in plurali, τὰ δοκοῦντα.*

Δεῖ, *oportet*; ἔδει, *oportebat*; δεήσει, *oportebit*; δέῃ, *oporteat*; δεήσῃ, *oportuerit*; δεῖν, *oportere*; τὸ δέον, *id quod oportet*; et in Plur. τὰ δέοντα.†

Χρῆ, *oportet*; ἐχρῆν, *oportebat*; χρήσει, *oportebit*; χρῆναι, et χρῆν, *oportere*; τὸ χρέων, *id quod oportet.*‡ [Subjunctivus est χρῇ. Optativus χρείη.]

---

syllabæ breves; quas non admittit carmen Heroicum. Homerus habet etiam μέμβλωκε, per Syncopen et Euphoniam pro μεμόλωκε, a μέλω, *curam gero.*

* Δοκεῖ, et ἐδόκει, sunt a recentiore præsenti δοκέω; ἔδοξε, autem, ab antiquiore δόκω.

† Præsens in usu est δέω; sed reliqua tempora formantur ab antiquiore praesenti δεέω.

‡ Χρῆ ita derivari potest. In plerisque Græcorum antiquissimis vocibus, plurimus erat vocalium concursus; quem postea minuebant, interdum AUFERENDO, interdum CONTRAHENDO. sic, vulgare verbum χράομαι oritur ex antiquore° χρεάομαι, eliso ε; ab eodem autem oritur Ionicum χρέομαι, eliso α. sed Attici etiam sæpe minuebant hunc vocalium concursum, CONTRAHENDO. sic, dicebant χρεῶνται, pro χρεάονται; ἐχρεῶντο, pro ἐχρεάοντο; χρεώμενος, pro χρεαόμενος. et in nomine verbali χρέως pro χρέαος

° Sic apud Herod. reperitur φοιτιάω, φοιτέω, φοιτάω, sic, ὀνάω *prosum* olim fuit ὀνιάω, unde fit ὄναρ, pro quo Homerus habet ὄνειαρ, ad vitandas tres breves. sic et κτάω, vel κτάομαι, olim fuit κτιάω, unde κτέαρ, -ατος.

DE VERBO.

VERBORUM TEMPORA distinguunt TERMINATIO, CHARACTERISTICA, et AUGMENTUM.

MODI distinguuntur Terminatione et Augmento.

NUMERI et PERSONAE distinguuntur Terminatione.*

DE TERMINATIONE.

TERMINATIO est ea pars Verbi quae flexionem patitur, et variatur per diversos numeros et personas ejusdem Temporis.

sic; λέγ-Ω, λέγ-ΕΙΣ, λέγ-ΕΙ, λέγ-ΕΤΟΝ,
λέγ-ΟΜΕΝ, &c.

---

debitum. et in infinitivo χρεάεσθαι, χρεᾶσθαι; et, iterum contrahendo, χρῆσθαι;

Hoc modo ab Activa voce χρεάω, in tertia Sing. χρεάει, contrahendo fiet χρέᾳ; et inde, iterum contrahendo, χρῇ. et sic, in imperfecto, ἐχρέαε, ἐχρέα, ἐχρῆ. et in infinitivo χρεάειν, χρεᾶν, χρῆν. et in participio neutro τὸ χρέαον, ex unicâ contractione fit χρέων.

Altera autem infinitivi forma χρῆναι fiet hoc modo. ut, in antiquissima infinitivi forma, dicebant τιθέμεναι, ἱστάμεναι, διδόμεναι, &c. ex quibus postea, eliso με, oriebantur τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, &c.; ita, ex χρεαέμεναι, fiet χρεάεναι, χρεᾶναι, χρῆναι; per duplicem scil. contractionem.

---

* Proprius autem usus cujusque Vocis, Temporis, et Modi, traditur vivâ voce, in peragendo paradigmate.

Regulae.

1. Si primi pluralis in -μεν, prima dualis deest.

2. Si tertia pluralis in -ι, tertia dualis in -ον.

3. Subjunctivus Modus Temporis Præsentis format suas Terminationes ab Indicativo, scil. mutat Vocales breves in suas longas, subscribit ι, et abjicit υ.

Ceterorum Temporum Subjunctivus Modus semper habet easdem Terminationes ac Præsentis.

4. Optativi Terminatio semper habet diphthongum οι, αι, vel ει.

5. Futurum primum semper sequitur Terminationes Præsentis; ut et Futurum secundum Passivum.

At in Futuro Secundo Activo et Medio, proxime post Characteristicam, vocales breves mutantur in suas diphthongos.

6. Aoristus Secundus Activus et Medius semper sequitur Imperfecti sui Terminationes.

At Aoristi Passivi mutuantur suas Terminationes a verbis in -μι.

7. Mediæ Vocis et Passivæ, Singularis Numerus olim desinebat semper in -μαι, -σαι, -ται; vel -μην, -σο, -το. Iônes primo elidebant σ.* Vocales autem inde concurrentes Attici postea contrahebant, ut in paradigmate.†

8. Tertiæ plurales in -ον, et -αν, desinebant olim in -οσαν, et -ασαν; quas quidem retinent Bœoti; a ceteris autem ejicitur -σα-.

DE CHARACTERISTICA.

CHARACTERISTICA Temporis, est Litera Terminationi proxima; et nullam patitur flexionem; sed manet semper in eodem Tempore invariabilis.

Sic, γ, in λέΓ-ω, λέΓ-εις, λέΓ-οιμι, λέΓ-ειν, λέΓ-ων.

Sic, ι, in τί-ω, *honoro*; τί-εις, &c. κ, in πλέκω, *necto*; π, in τέρπω, *delecto*.

---

* Interdum ab Atticis ejicitur -σα, et fit synæresis. sic in βούλομαι, *volo*; βούλεσαι, eliso -σα, βούλεϊ, per synæresin βούλει. et οἴομαι, *puto*; οἴεσαι, eliso -σα, οἴεϊ, per syn. οἴει. ὄπτομαι, *video*; in fut. 1. Med. ὄψομαι, ὄψεσαι, eliso -σα, ὄψεϊ, per syn. ὄψει. idem sæpe fit in aliis plurimis verbis apud Aristophanem.

† Sic; τύπτεσαι, τύπτεαι, τυπτέαϊ, τύπτει, τύπτῃ.

F. 2. τυπ-έεσαι, τυπ-έεαι, τυπ-έεαϊ, τυπ-έῃ, τυπ-ῇ, τυπῇ.

At, si duarum consonantium posterior sit vel τ, vel liquida, prior censetur Characteristica.

Sic, π, in τύπτω; κ, in τίκτω, *pario*; μ, in τέμνω, *scindo*.

Verbum dicitur PURUM, MUTUM, aut LIQUIDUM, prout Characteristica Præsentis fuerit Vocalis, vel Muta, aut Liquida.

σ nunquam est Characteristica præsentis.

In verbis non Liquidis, Characteristica Futuri primi semper est σ. sic;

τίω,	τίσω.	λέγω,	λέξω.
πλέκω,	πλέξω.	γράφω,	γράψω.

At, in Verbis Liquidis, Characteristica præsentis, manet in Futuro. sic;

μένω,	*maneo*,	μενῶ.
σπείρω,	*semino*,	σπερῶ.
στέλλω,	*mitto*,	στελῶ.
τέμνω,	*scindo*,	τεμῶ.

Si ante -ω Futuri primi adsit simplex consonans, Characteristica Perfecti est κ; si duplex, est Aspirata ejusdem ordinis.

sic, in

τίω,	τίσω,	τετίκα,	κ.
στέλλω,	στελῶ,	ἔσταλκα,	κ.
τύπτω,	τύψω,	τέτυφα,	φ.
λέγω,	λέξω,	λέλεχα,	χ.

A Præsenti, autem, Futuro primo, et Perfecto, reliqua Tempora formantur omnia.

DE AUGMENTO.

Omnis Præteriti Temporis Indicativus Modus recipit AUGMENTUM ab initio Verbi.

Perfectum retinet Augmentum etiam per Modos omnes.

Præsens et Futura nullum habent Augmentum.

1.

1. Si Verbum incipit a consonante, præponitur Augmentum ε. sic;

τύπτω,	ἔτυπτον,	ἔτυψα.
λέγω,	ἔλεγον,	ἔλεξα.
γράφω,	ἔγραφον,	ἔγραψα.

ρ post ε geminatur. sic;

ῥίπτω,	*jacio*,	ἔῤῥιπτον,	ἔῤῥιψα.
ῥήσσω,	*frango*,	ἔῤῥησσον,	ἔῤῥηξα.
ῥύω,	*traho*,	ἔῤῥυον,	ἔῤῥυσα.

2. In Perfecto reduplicatur etiam consonans initialis. sic;

τύπτω,	τύψω,	τέτυφα.
λέγω,	λέξω,	λέλεχα.
γράφω,	γράψω,	γέγραφα.

*Sed Aspirata reduplicat suam Tenuem. sic;

θαυμάζω,	*miror*,	θαυμάσω,	τεθαύμακα.
φαίνω,	*ostendo*,	φανῶ,	πέφαγκα.
χρίω,	*unguo*,	χρίσω,	κέχρικα.

ρ non reduplicatur. sic;

ῥίπτω,	ῥίψω,	ἔῤῥιφα.
ῥήσσω,	ῥήξω,	ἔῤῥηχα.
ῥύω,	ῥύσω,	ἔῤῥυκα.

Item γν, et σ post vel ante consonantem non reduplicat; neque, κτείνω.† sic;

γνοω,	*nosco*,	γνώσω,	ἔγνωκα.
γνωρίζω,	*notum reddo*,	γνωρίσω,	ἐγνώρικα.
ψεύδω,	*fallo*,	ψεύσω,	ἔψευκα.
ψάλλω,	*cano*,	ψαλῶ,	ἔψαλκα.
ζάω,	*vivo*,	ζήσω,	ἔζηκα.
σπεύδω,	*festino*,	σπεύσω,	ἔσπευκα.
στέφω,	*corono*,	στέψω,	ἔστεφα.
κτείνω,	*occido*,	κτενῶ,	ἔκταγκα.

* Hujus rei ratio hæc est. Græci, vitantes cacophoniam, non solebant proferre duas deinceps syllabas, utramque ab Aspirata incipientem; sed mutabant alteram in suam Tenuem: idque non solum in Augmento, sed in omni flexione et compositione.

† His adde φθίω, φθίσω, ἔφθικα; φθείρω; γρηγορέω, καθαρίζω; item φθάω, *prævenio*.

3. Si non fit reduplicatio, Plusquamperfectum non recipit novum Augmentum. sic;

ῥίπτω,	ῥίψω,	ἔῤῥιφα,	ἐῤῥίφειν.
ψάλλω,	ψαλῶ,	ἔψαλκα,	ἐψάλκειν.
γνόω,	γνώσω,	ἔγνωκα,	ἐγνώκειν.

II.

1. Si Verbum incipit ab α, ε, ο; vel ab αυ, αι, οι; ut fiat Augmentum, Vocalis initialis mutatur in suam longam, et ι diphthongi subscribitur. sic;*

α.	ἀνύω,	*perficio,*	ἤνυον.
ε.	ἐλπίζω,	*spero,*	ἤλπιζον.
ο.	ὀπάζω,	*praebeo,*	ὤπαζον.
αυ.	αὐξάνω,	*augeo,*	ηὔξανον.
αι.	αἵρω,	*tollo,*	ᾖρον.
οι.	οἰκίζω,	*aedifico,*	ᾤκιζον.

* Fuit antiquissimis temporibus aut nullum augmentum,[1] aut ε tantum, tam pro syllabico quam pro temporali augmento. sic ἔκτηται; ἐέλπιζον; ἔαγον; ἐόπαζον. Postea autem εα, et εε, contracta fuerunt in η, et nonnunquam in ει; εο in ω. Sic ἔαγον fiebat ἦγον; ἐέλπιζον, ἤλπιζον; et ἐόπαζον, ὤπαζον. Attici scriptores sæpe retinent ε.

[1] Augmentum esse serioris ævi vel ex hoc apparet, quod omnia substantiva, a perfecto sive medio seu passivo formata, illo carent: sic; ποίημα a πεποίημαι; olim ποίημαι, verbi ποιέω *facio.* στέμμα ab ἔστεμμαι verbi στέφω. τομὴ a τέτομα verbi τέμνω. σχῆμα ab ἔσχημαι verbi ἔχω vel σχέω, &c.

Sed ε sæpe mutatur in suam diphthongum. sic ;

ἔχω,	*habeo,*	εἶχον.
ἐάω,	*sino,*	εἴαον.*

Et, si verbum incipit ab -εο, manet ε, augetur ο. sic ;

ἑορτάζω,	*epulor,*	ἑώρταζον,	*epulabar.*
ἔολπα,	*speravi,*	ἐώλπειν,	*speraveram.*
ἔοργα,	*feci,*	ἐώργειν,	*feceram.*
ἔοικε,	*visum est,*	ἐῴκει,	*visum erat.*

2. Si verbum incipit a quavis alia vocali vel diphthongo, non recipit augmentum. sic ;

ι.	ἵκομαι,	*venio,*	ἱκόμην.
υ.	ὑβρίζω,	*insulto,*	ὕβριζον.
η.	ἠχέω,	*sono,*	ἤχεον.
ω.	ὤθω,	*pello,*	ὦθον.
ει.	εἰκάζω,	*assimilo,*	εἴκαζον.

* Tabula verborum quæ mutant ε in ει.

ἐάω,	*sino.*	ἔπω,	*dico.*
ἕζομαι,	*sedeo.*	ἐργάζομαι,	*operor.*
ἐθίζω,	*adsuefacio.*	ἐρέω,	*dico.*
ἑλίσσω,	*volvo.*	ἕρπω,	*serpo.*
ἕλκω,	*traho.*	ἑρπύζω,	*serpo.*
ἑλκέω,	*traho.*	ἐρύω,	*traho.*
ἑλκύω,	*traho.*	ἑστιάω,	*convivio excipio.*
ἑλέω,	*capio.*	ἔχω,	*habeo.*
ἕπομαι,	*sequor.*		

υ.	εὐθύνω,	*dirigo,*	εὔθυνον.
ευ.	οὐτάζω,	*vulnero,*	οὔταζον.

ι, et υ, vice Augmenti producuntur.*

Verbum, cui præponitur præpositio, augmentum post præpositionem recipit: sic προσ-βάλλω, Imp. προσ-έβαλλον. συν-οικέω; Imp. συν-ῴκεον. Vocalis præpositionis ante initialem verbi vocalem eliditur. sic ἐπ-άγω pro ἐπὶ, &c. Imp. ἐπ-ῆγον, vel Atticè ἐπήγαγον. καθ-αιρέω, (pro κατα et αἱρέω. α præpositionis eliso, et τ ante spiritum asperum in aspiratam converso) Imp. καθ-ῄρεον. Pauca et ante et post præpositionem augmentum accipiunt. sic, ἐνοχλέω, Imp. ἠνώχλεον. ἐπίσταμαι, *scio*, Imp. ἠπιστάμην.

DE FUTURO PRIMO,

ET

TEMPORIBUS EX EO DERIVATIS.

FUTURUM PRIMUM formatur a Præsenti.

REGULAE GENERALES DUAE.

I.

In Verbis non liquidis, inseritur σ ante ω. sic;

---

* Haud semper apud Iones, quibus augmentum sæpe posthabebatur, ut in Homeri Il. l. 12. v. 25. ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεύς.

Hæc quatuor ἄω, *spiro*; ἀΐω, *audio*; ἀηθέσσω, *insuetus sum*; et ἀηδίζομαι, *fastidio*, retinent α per omnia tempora.

Præs.		Fut. I.
τίω,	*honoro,*	τίσω.
λύω,	*solvo,*	λύσω.
λούω,	*lavo,*	λούσω.
λέγω,	*dico,*	λέξω.
βλέπω,	*video,*	βλέψω.
βρέχω,	*irrigo,*	βρέξω.
γράφω,	*scribo,*	γράψω.
τρίβω,	*tero,*	τρίψω.

II.

Verba liquida non inserunt σ; tantum corripiunt penultimam, si longa est; et flectuntur ad instar futuri secundi. sic;

μένω, *maneo,* μενῶ, μενεῖς, μενεῖ, μενεῖτον, μενοῦμεν, &c.

Et sic, δέμω, *struo;* κρίνω, *judico;* πλύνω, *lavo;* ἀμύνω, *tueor;* νέμω, *tribuo.*

Penultimam longam corripiunt, abjectâ posteriore duarum vocalium vel consonantium. sic;

Præs.		Fut. I.
σπείρω,	*semino,*	σπερῶ.
τείνω,	*tendo,*	τενῶ.
φαίνω,	*ostendo,*	φανῶ.
μιαίνω,	*polluo,*	μιανῶ.
τέμνω,	*scindo,*	τεμῶ.

Præs.		Fut. 1.
κάμνω,	*laboro,*	καμῶ.
ϛέλλω,	*mitto,*	ϛελῶ.
ψάλλω,	*cano,*	ψαλῶ.

Regulae Speciales in Mutis.

1. Ante -σω, abjicimus τ, δ, θ, σ.* sic;

τύπτω,	*verbero,*	τύψω.	τ.
ἀνύτω,	*perficio,*	ἀνύσω.	τ.
ᾄδω,	*cano,*	ᾄσω.	δ.
πλήθω,	*impleo,*	πλήσω.	θ.
νομίζω,	*puto,*	νομίσω.	δ, σ.
φράζω,	*dico,*	φράσω.	δ, σ.
πλάσσω,	*fingo,*	πλάσω.	σ, σ.
ἱμάσσω,	*flagello,*	ἱμάσω,	σ, σ.

At -σσω, -ζω, plerumque habent -ξω. sic;

πράσσω,	*facio.*	πράξω.
ὀρύσσω,	*fodio.*	ὀρύξω.
νύσσω,	*confodio.*	νύξω.

---

* Abjicitur etiam ν. sic σκίνδω, *scindo*, σκίσω, et per euphoniam σχίσω. κυλίνδω, κυλίσω, *voluto*.

Sed manet penultima longa, mutando brevem in suam longam vel diphthongum. sic λήχω, *sortior*, λήξομαι. σπένδω, *libo*, σπείσω. πένθω, *patior*, πείσομαι, &c. Eadem, scilicet, est in his analogia quæ in dativo plurali Declinationis tertiæ. vide prius pag. 22.

κράζω,	*clamo.*	κράξω.
στάζω,	*stillo.*	στάξω.
στίζω,	*pungo.*	στίξω.

Octo in -ζω, habent vel -σω, vel -ξω, scil.

ἁρπάζω,	*rapio.*	σαλπίζω,	*buccino.*
ἀτίζω,	*vilipendo.*	ἐμπάζω,	*curo.*
διστάζω,	*dubito.*	μερμερίζω,	*cogito.*
νυστάζω,	*dormito.*	βάζω,	*loquor.*

3. Dicimus	τύφω,	θύψω,	*accendo*, et ita
distinguitur a	τύπτω,	τύψω,	*verbero.*
Item	τρέφω,	θρέψω,	*alo*, et ita
distinguitur a	τρέπω,	τρέψω,	*verto.*
Item	τρέχω,	θρέξω,	*curro.**
Dicimus etiam	ἔχω,	ἕξω,	*habeo.*
ut distinguatur ab		ἔξω,	*extra.*

Regulae Speciales in Puris.

I. -αω, -εω, -οω, mutant brevem in suam longam ante -σω. sic;

Præs.		Fut.
βοάω,	*clamo,*	βοήσω.
τιμάω,	*honoro,*	τιμήσω.
ἐρωτάω,	*interrogo,*	ἐρωτήσω.

* Forte, ita distinguebatur ab aliqua voce non jam in usu: vel forte potius, ad vitandas aspiratas concurrentes, dicebant τρέχω, in præsenti, pro θρέχω.

Præs.		Fut.
φιλέω,	*amo,*	φιλήσω.
κινέω,	*moveo,*	κινήσω.
οἰκέω,	*habito,*	οἰκήσω.
δηλόω,	*manifesto,*	δηλώσω.
πληρόω,	*impleo,*	πληρώσω.
ἀξιόω,	*aequum censeo,*	ἀξιώσω.

Interdum tamen retinetur brevis ante -σω. scil.

1. Decem in -εω retinent ε.

αἰδέομαι,	*revereor.*	νεικέω,	*rixor.*
ἀκέω,	*sano.*	ξέω,	*polio.*
ἀλέω,	*molo.*	ὀλέω,	*perdo.*
ἀρκέω,	*sufficio.*	τελέω,	*perficio.*
ἐμέω,	*vomo.*	τρέω,	*tremo.**

2. -όω retinet ο in verbis primitivis; quæ sunt perpauca. sic;

ἀρόω,	*aro,*	ἀρόσω.
βόω,	*pasco,*	βόσω.
ἐδόω,	*edo,*	ἐδόσω.†
ὀμόω,	*juro,*	ὀμόσω.
ὀνόω,	*vitupero,*	ὀνόσω.‡

* De futuro verborum in -σκω, et -νυμι, &c. agetur in Defectivis.

† Odyss. χ, 56.

‡ Sed si transit in -ωμι habet -ωσω. sic;

γνόω, *scio,* γνῶμι, γνώσω.

3. -αω post ε vel ι retinet α. sic;

ἐάω,	*sino,*	ἐάσω.
θεάομαι,	*specto,*	θεάσομαι.
κοπίαω,	*laboro,*	κοπίασω.
μειδιάω,	*subrideo,*	μειδιάσω,
ἰάομαι,	*sano.*	ἰάσομαι.

Item -λάω, -ράω, post vocalem. sic;

γελάω,	*rideo,*	γελάσω.
ὁράω,	*video,*	ὁράσω.

Item ἀκροάομαι, *audio,* habet ἀκροάσομαι.

Item πετάω,* *pando,* habet πετάσω.

Item δαμάω, *domo,* habet δαμάσω.

Item -αω dissyllabum retinet α, si nunquam transit in -ημι. sic;

κλάω,	*frango,*	κλάσω.
σπάω,	*traho,*	σπάσω.

quia non dicimus κλῆμι, nec σπῆμι.

At φθάω, *praevenio,* habet φθάσω, etsi dicimus φθῆμι.

4. Septem in -εω, habent vel -ησω, vel -εσω; sed sæpius -εσω. scil.

αἰνέω,	*laudo.*	πονέω,	*laboro.*
ἀκέομαι,	*medeor.*	φορέω,	*gero.*
καλέω,	*voco.*	φρονέω,	*sapio.*
κορέω,†	*satio.*		

* Idem cum πετάζω.

† At κορέω, *verro,* semper κορήσω.

II. Sex in -εω habent -ευσω. scil.

πνέω,	*spiro,*	πνεύσω.
πλέω,	*navigo,*	πλεύσω.
χέω,	*fundo,*	χεύσω.

ῥέω,	*fluo,*	ῥεύσω.	sed ῥέω,	*dico,*	ῥήσω.
θέω,	*curro,*	θεύσω.	sed θέω,	*pono,*	θήσω.
νέω,	*nato,*	νεύσω.	sed νέω,	*neo,*	νήσω.

III. Denique dicimus καίω, *uro,* καύσω.
κλαίω, *fleo,* κλαύσω.

DE PRAETERITO PERFECTO.

REGULA GENERALIS.

PERFECTUM formatur a Futuro primo: scilicet, præponit Augmentum, et mutat -ω, vel -σω in κα; -ξω in χα; -ψω in φα. sic;

ψάλλω,	*cano,*	ψαλῶ,	ἔψαλκα.
τιμάω,	*honoro,*	τιμήσω,	τετίμηκα.
φαίνω,	*ostendo,*	φανῶ,	πέφαγκα.
φιλέω,	*amo,*	φιλήσω,	πεφίληκα.
λέγω,	*dico,*	λέξω,	λέλεχα.
πράσσω,	*facio,*	πράξω,	πέπραχα.
γράφω,	*scribo,*	γράψω,	γέγραφα.
φρίσσω,	*horreo,*	φρίξω,	πέφρικα. } *
φεύγω,	*fugio,*	φεύξω,	πέφευγα. }

* { Non πίφριχα, Non πίφευχα, } ob aspiratam præcedentem. vide notam ad p. 126.

Regulae Speciales.

DE PENULTIMA ANTE -κα.

1. Dissyllaba in λω, νω, ρω, mutant ε in α, ante -κα perfecti. sic;

στέλλω,	*mitto,*	στελῶ,	ἔσταλκα.
τείνω,	*tendo,*	τενῶ,	τέτακα,
σπείρω,	*semino,*	σπερῶ,	ἔσπαρκα.

2. Dissyllaba in εινω, ινω, υνω, abjiciunt ν ante -κα.

τείνω,	*tendo,*	τενῶ,	τέτακα.
κρίνω,	*judico,*	κρινῶ,	κέκρικα.
θύνω,	*impetu feror,*	θυνῶ,	τέθυκα.

Sed ν manet ante κα in κτείνω, πλύνω. scil.

κτείνω,	*occido,*	κτενῶ,	ἔκταγκα.
πλύνω,	*lavo,*	πλυνῶ,	πέπλυγκα.

3. -μω futuri ponit η ante κα; item βάλλω, μένω. sic;

νέμω,	*tribuo,*	νεμῶ,	νενέμηκα.*
δέμω,	*struo,*	δεμῶ,	δεδέμηκα.

* Omnia hæc perfecta non ritè formantur ab illis præsentibus, sed ab aliis in εω: sic νενέμηκα a νεμέω, f. νεμήσω. δεδέμηκα, a δεμέω. βεβάληκα a βαλέω. Sic apud Homeri Il. l. 8. v. 403.

Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω.

βαλέω est quidem pro βαλέσω, a præsenti βαλέω.

κάμνω,	*laboro,*	καμῶ,	κεκάμηκα.
τέμνω,	*scindo,*	τεμῶ,	τετέμηκα.

Item,

βάλλω,	*jacio,*	βαλῶ,	βεβάληκα.
μένω,	*maneo,*	μενῶ,	μεμένηκα.

Quædam sæpe patiuntur syncopen. ut, καλέω, *voco,* καλήσω, κεκάληκα, κέκληκα. sic;

δεδέμηκα,	δέδμηκα.	τετέμηκα,	τέτμηκα.
κεκάμηκα,	κέκμηκα.	βεβάληκα,	βέβληκα.

De Futuro Primo Passivo.

Regula Generalis.

Futurum Primum Passivum formatur a Perfecto Activo: scil. abjicit Augmentum, et mutat α vel κα, in θήσομαι. sic;

τύπτω,	τύψω,	τέτυφα,	τυφθήσομαι.
γράφω,	γράψω,	γέγραφα,	γραφθήσομαι.
λέγω,	λέξω,	λέλεχα,	λεχθήσομαι.
πράσσω,	πράξω,	πέπραχα,	πραχθήσομαι.
φιλέω,	φιλήσω,	πεφίληκα,	φιληθήσομαι.
τιμάω,	τιμήσω,	τετίμηκα,	τιμηθήσομαι.
δηλόω,	δηλώσω,	δεδήλωκα,	δηλωθήσομαι.
στέλλω,	στελῶ,	ἔσταλκα,	σταλθήσομαι.
φαίνω,	φανῶ,	πέφαγκα,	φανθήσομαι.

κρίνω,	κρινῶ,	κέκρικα,	κριθήσομαι.
τείνω,	τενῶ,	τέτακα,	ταθήσομαι.
νέμω,	νεμῶ,	νενέμηκα,	νεμηθήσομαι.
ἀρόω,	ἀρόσω,	ἤροκα,	ἀροθήσομαι.
βόω,	βόσω,	βέβοκα,	βοθήσομαι.
ἰδόω,	ἰδόσω,	ἤδοκα,	ἰδοθήσομαι.*

REGULAE SPECIALES.

I.

Multa verba, non liquida, quae habent -κα perfecti, inserunt σ ante -θήσομαι.

1. In Verbis Puris, ε, vel Anceps, aut Diphthongus ante -κα, inserit σ ante -θήσομαι. sic;

ε ante -κα, inserit σ.

αἰδέομαι,	*revereor,*	ᾔδεκα,	αἰδεσθήσομαι.
ἀκέομαι,	*medeor,*	ἤκεκα,	ἀκεσθήσομαι.
ἀλέω,	*molo,*	ἤλεκα,	ἀλεσθήσομαι.
ἀρκέω,	*sufficio,*	ἤρκεκα,	ἀρκεσθήσομαι.
ἐδέω,†	*edo,*	ἤδεκα,	ἐδεσθήσομαι.
ξέω,	*polio,*	ἔξεκα,	ξεσθήσομαι.
σβέω,	*extinguo,*	ἔσβεκα,	σβεσθήσομαι.
στορέω,	*sterno,*	ἐστόρεκα,	στορεσθήσομαι.
τελέω,	*perficio,*	τετέλεκα,	τελεσθήσομαι.
τρέω,	*tremo,*	τέτρεκα,	τρεσθήσομαι.

* Odyss. χ, 56. † Idem cum ἐδω.

Excipiuntur quinque, quae habent ε ante -κα, sed non inserunt σ ante -θήσομαι.

scil.

αἰνέω, laudo.
αὐχέω, glorior.
ἐμέω, vomo.
*ἐρέω, remigo.**
ὀλέω, perdo.

α ante -κα inserit σ.

γελάω, rideo.
ἐράω, amo.
θλάω, frango.
ἱλάω,† propitium reddo.
κλάω, frango.
κρεμάω, suspendo.
νάω,‡ habito.
πετάω,|| pando.
σπάω, traho.
ὑφάω, texo.
χαλάω, relaxo.

Excipias octo, quae habent α ante -κα, sed non inserunt σ ante -θήσομαι.

ἀκροάομαι, audio.
θεάομαι, specto.
ἰάομαι, sano.
κονίαω, pulvere aspergo.
ὁράω, video.
πειράομαι, periculum facio.
περάω,§ trajicio.
φωράω, furem deprehendo.

---

* Idem cum ἐρέσσω.
† Idem cum ἱλάσκω.
‡ Idem cum ναίω.
|| Idem cum πετάζω.
§ Unde πράω et πιπράσκω.

ι ante -κα inserit σ.

κυλίω,* voluto.
πρίω,† serrâ seco.
χρίω, ungo.

Excipitur τίω, honoro, τίσω, τέτικα, τιθήσομαι.

υ ante -κα inserit σ.

ἀνύω,‡ perficio.
ἀφύω,‖ haurio.
βλύω,§ mano.
βύω, obturo.
ἑλκύω, traho.
μεθύω, ebrius sum.
μύω, claudo.
ξύω,¶ polio.
πτύω, spuo.
ὕω, pluo.

Excipe sed undecim, quae habent υ ante -κα, sed non inserunt σ ante -θήσομαι.

ἀρτύω, condio.
βρύω, scaturio.
δύω, subeo.
θύω, impetu feror.
ἱδρύω, colloco.
κωκύω, ejulo.
κωλύω, veto.
λύω, solvo.
μηνύω, indico.
ῥύω,⸸ traho.
τρύω, terebro.

αι ante -κα inserit σ.

κναίω, rodo.
παίω, ferio.
πταίω, impingo.
ῥαίω, pessundo.

---

* Idem cum κυλίνδω.
† Idem cum πρίζω.
‡ Idem cum ἀνύτω.
‖ Idem cum ἀφύσσω.
§ Idem cum βλύζω.
¶ Idem cum ξέω.
⸸ Idem cum ἐρύω.

αυ ante -κα inserit σ.

κλαίω, *fleo.*	ψαύω, *attingo.*
θραύω, *frango.*	

ει ante -κα inserit σ.

κλείω, *claudo.*	σείω, *quatio.*

ευ ante -κα inserit σ.

γεύω, *gustandum praebeo.*	κελεύω, *jubeo.*
	πλέω, *navigo.*

Excipe tamen plurima verba a nominibus derivata, quae quidem habent ευ ante -κα, non autem inserunt σ ante -θήσομαι. Excipiuntur etiam primitiva septem.

scil.

δεύω, *irrigo.*	ῥέω, *fluo.*
νεύω, *nuo.*	σεύω, *agito.*
νέω, *nato.*	χέω, *fundo.*
πνέω, *spiro.*	

οι ante -κα inserit σ.

scil. οἴω *fero*, οἴσω. ᾦκα, οἰσθήσομαι.

ου ante -κα inserit σ.

ἀκούω, *audio.*	κρούω, *pulso.*
κολούω, *amputo.*	Excipitur λούω, *lavo*, non inserens σ.

2. *οω* transiens in -*μι* inserit *σ* ante -*θήσομαι*.

γνώμι,	a *γνόω*,	*scio*.
ζώννυμι,	a *ζόω*,	*cingo*.
ῥώννυμι,	a *ῥόω*,	*roboro*.
χρώννυμι,	a *χρόω*,	*coloro*.
χώννυμι,	a *χόω*,	*aggero*.

Excipe *στρώννυμι*, a *στρόω*, *sterno*, non inserens *σ*.

3. Abjecta consonans ante -*σω*,* inserit *σ* ante -*θήσομαι*. sic ;

τ abjecta.

ἀνύτω, † *perficio*. | *ἀρύτω*, *haurio*.

δ abjecta.

ἁλίζω, *congrego*.
ἁρμόζω, *ordine compono*.
ἀσπάζομαι, *amplector*.
βλύζω,‡ *mano*.
γογγύζω, *murmuro*.
δάζω, *partior*.
δυνάζω,|| *possum*.
ἐπηρεάζω, *damno afficio*.
ἐρεθίζω, *provoco*.
ἐρείδω, *fulcio*.
ἐρίζω, *concerto*.
ἐτάζω, *verum exploro*.
ἥδω, *delecto*.

---

* Vide notam ad p. 131.
† Idem cum *ἀνύω*.
‡ Idem cum *βλύω*.
|| Idem cum *δυνάω*.

κλύζω, *inundo.*
κολάζω, *castigo.*
κομίζω, *curam gero.*
κτίζω, *condo.*
μάζω, *tango.*
ὀκλάζω, *in genua procumbo.*
οὐτάζω,* *vulnero.*
πετάζω,† *pando.*
πιέζω, *premo.*
πρίζω,‡ *serrâ seco.*
σκορπίζω, *dispergo.*
σπένδω, unde σπείδω, *libo.*
σπεύδω, *festino.*
στοχάζομαι, *collineo.*
σχάζω,|| *sacrifico.*
σχίζω, *findo.*
σώζω,§ *servo.*
τρίζω, vel τρύζω, *strido*
τωθάζω, *irrideo.*
φείδω, *parco.*
φράζω, *explico.*
ψεύδω, *fallo.*

Et eâdem ratione omnia in -ιζω a nominibus derivata, inserunt σ. ut;

λογίζομαι, *ratiocinor.*
νομίζω, *puto.*
&c. &c.
οἰκίζω, *aedifico.*
τειχίζω, *murum struo.*

θ abjecta.

πείθω, *persuadeo.*
πλήθω, *impleo.*
κλώθω, *neo.*
πρήθω, *incendo.*
ὤθω, *pello.*

σσ abjectae.

νάσσω, *stipo.*
πάσσω, *illino.*
πλάσσω, *fingo.*
πτίσσω, *pinso.*

* Idem cum οὐτάω.
† Idem cum πετάω.
‡ Idem cum πρίω.
|| Idem cum σχάω.
§ Idem cum σόω, quod habet σωθήσομαι, per Reg. Gen.

II.

Sequentia verba quindecim, interdum ante -θήσομαι inserunt σ, interdum non.

ἀρύω,*	ἀρύσω,	*haurio.*
δράω,	δράσω,	*ago.*
ζέω,	ζέσω,	*efferveo.*
ἐλάω,	ἐλάσω,	*agito.*
καίω,	καύσω,	*uro.*
κεράω,	κεράσω,	*misceo.*
κνάω,	κνήσω,	*rodo.*
κορέω,†		*satio.*
μνάω,	μνήσω,	*in memoriam revoco.*
μηρύω,	μηρύσω,	*glomero.*
ὀνόω,	ὀνόσω,	*vitupero.*
παύω,	παύσω,	*cessare facio.*
πνέω,	πνεύσω,	*spiro.*
χναύω,	χναύσω,	*carpo.*
ψάω,	ψήσω,	*rado.*

---

* Idem cum ἀρύττω.

† Scil. κορέσω, κορεσθήσομαι.
κορήσω, κορηθήσομαι.
vide prius, pag. 134.

III.

Septem corripiunt vocalem longam aut diphthongum ante -θήσομαι. scil.

αἱρέω,	*capio,*	αἱρήσω,	ᾕρηκα,	αἱρεθήσομαι.
εὑρέω,	*invenio,*	εὑρήσω,	εὕρηκα,	εὑρεθήσομαι.
ἔχω, vel σχέω,	*habeo,*	σχήσω,	ἔσχηκα,	σχεθήσομαι.
πεύθω,	*sciscitor,*	πεύσω,	πέπευκα,	πυσθήσομαι.
σεύω,	*agito,*	σεύσω,	σέσευκα,	συθήσομαι.
τεύχω,	*facio,*	τεύξω,	τέτευχα,	τυχθήσομαι.
χέω,	*fundo,*	χεύσω,	κέχευκα,	χυθήσομαι.

At φεύγω, *fugio,* habet vel φευχθήσομαι, vel φυχθήσομαι. *

Perfectum Passivum formatur a suo Futuro; scil. resumit Augmentum et abjicit -θησο- ante -μαι. sic;

φιλέω,	φιληθήσομαι,	πεφίλημαι.
στέλλω,	σταλθήσομαι,	ἔσταλμαι.
τελέω,	τελεσθήσομαι,	τετέλεσμαι.
σεύω,	συθήσομαι,	σέσυμαι.

---

* N. B. Omnia ferè Linguæ Græcæ Verba Primitiva, sub quatuor has Regulas speciales cadentia, inter exempla hic sunt adducta.

K

Si sit vocalis ante -μαι, tertia pluralis non eget circumlocutione.* sic ;

πεφίλημαι,	πεφίληνται.

REGULAE SPECIALES EUPHONIAE CAUSA.

1. χ ante μ, transit in γ ; et φ vel ν, in μ. sic ;

λέγω,	λεχθήσομαι,	λέλεγμαι.†
πράσσω,	πραχθήσομαι,	πέπραγμαι.
τύπτω,	τυφθήσομαι,	τέτυμμαι.‡
γράφω,	γραφθήσομαι,	γέγραμμαι.
φαίνω,	φανθήσομαι,	πέφαμμαι.§
πλύνω,	πλυθήσομαι,	πέπλυμμαι.

Sed Atticè ν transit ante μ in σ. sic ;

πέφαμμαι,	Atticè,	πέφασμαι.
πεπλύμμαι,	Atticè,	πέπλυσμαι.

2. Aspiratæ ante τ vel σ transeunt in suas tenues. sic ;

λέλεγμαι,	λέλεξαι,‖	λέλεκται.
γέγραμμαι,	γέγραψαι,¶	γέγραπται.

* Neque Modus Subj. aut Opt. sic ; πεφιλῶμαι, πεφίλῃ, πεφιλῆται, &c. πεφιλῄμην, &c. sic ; μεμνῆμαι, μεμνώμαι, Odyss. ξ. 168. et μεμνοίμην, μέμνοιο. Xen. An. 1.

† Non λέλεχμαι. ‡ Non τέτυφμαι. § Non πέφανμαι.

‖ Non λέλεχσαι, λέλεχθαι ; ¶ Nec γέγραφσαι, γέγραφθαι.

Tria mutant ε in α. scil.

τρέπω,	*verto,*	τέτραμμαι.
τρέφω,	*alo,*	τέθραμμαι.
στρέφω,	*flecto,*	ἔστραμμαι.

De Futuro Secundo Activo.

Futurum Secundum Activum formatur a Præsenti. scil. Corripit penultimam, et circumflectit ῶ. sic;

στέφω,	*corono,*	στεφῶ.
τέκω,	*pario,*	τεκῶ.
ἄρω,	*apto,*	ἀρῶ.
τίω,	*honoro,*	τιῶ.
λύω,	*solvo,*	λυῶ.
ἀμύνω,	*tueor,*	ἀμυνῶ.

Penultima longa corripitur tribus modis.

1. Vocales longæ mutantur in α. sic;

σήπω,	*putrefacio,*	σαπῶ.
τρώγω,	*edo,*	τραγῶ.

2. In diphthongis, α retinetur, ε abjicitur. sic;

φαίνω,	*ostendo,*	φανῶ.
καίω,	*uro,*	καῶ.
παύω,	*cessare facio,*	παῶ.
λείπω,	*linquo,*	λιπῶ.
φεύγω,	*fugio,*	φυγῶ.

Sed liquida dissyllaba mutant ε in α; polysyllaba in ε. sic;

τείνω,	*tendo,*	τανῶ.
σπείρω,	*semino,*	σπαρῶ.
φθείρω,	*corrumpo,*	φθαρῶ.
ἀγείρω,	*congrego,*	ἀγερῶ.
ἐγείρω,	*excito,*	ἐγερῶ.
ὀφείλω,	*debeo,*	ὀφελῶ.

3. In consonantibus, ejicitur π, et liquidarum duarum ultima. sic;

τύπτω,	*verbero,*	τυπῶ.
βάλλω,	*jacio,*	βαλῶ.
ψάλλω,	*cano,*	ψαλῶ.
κάμνω,	*laboro,*	καμῶ.

Sed si duarum ultima sit nec π nec liquida, vel si adsint tres, penultima corripi nequit. sic;

θάλπω,	*calefacio,*	θαλπῶ.
μάρπτω,	*prehendo,*	μαρπῶ.

REGULAE SPECIALES.

1. In dissyllabis, ε post vel ante liquidam transit in α. sic;

πλέκω,	*plico,*	πλακῶ.
στέλλω,	*mitto,*	σταλῶ.

δρέμω,	*curro,*	δραμῶ.
δέρκω,	*aspicio,*	δαρκῶ.
τέμνω,	*scindo,*	ταμῶ.
πέρθω,*	*vasto,*	παρθῶ.

Sed ε post λ manet in tribus.

λέγω,	*dico,*	λεγῶ.
βλέπω,	*video,*	βλεπῶ.
φλέγω,	*flammo,*	φλεγῶ.

2. In paucis, muta Characteristica Præsentis transit in aliam sui ordinis. sic;

1. -γω sumit σμύχω, atque ψύχω.
2. -βω, βλάπτω, κρύπτω, et καλύπτω.
3. -φω, ἅπτω, βάπτω, θάπτω, σκάπτω, cum δρύπτω, ῥίπτω, atque ῥάπτω.

scilicet;

1

σμύχω,	*exuro,*	σμυγῶ.
ψύχω,	*refrigero,*	ψυγῶ.

---

* Ex Regulis igitur haud minus quatuor diversis, oritur α in penultimâ Futuri secundi. scil.

1. Vocales longæ mutantur in α.
2. In diphthongis retinetur α.
3. Liquida dissyllaba mutant ει in α.
4. In dissyllabis, ε post vel ante liquidam transit in α.

2.

βλάπτω,	*laedo*,	βλαβῶ.
κρύπτω,	*abscondo*,	κρυβῶ.
καλύπτω,	*velo*,	καλυβῶ.

3.

ἅπτω,	*necto*,	ἁφῶ.
βάπτω,	*tingo*,	βαφῶ.
θάπτω,	*sepelio*,	ταφῶ.*
σκάπτω,	*fodio*,	σκαφῶ.
δρύπτω,	*lacero*,	δρυφῶ.
ῥίπτω,	*jacio*,	ῥιφῶ.
ῥάπτω,	*suo*,	ῥαφῶ.

3. -σσω, vel -ζω, Præsentis, habens -ξω Futuri primi, facit -γω secundi. sic;

πράσσω,	*facio*,	πράξω,	πραγῶ.
κράζω,	*clamo*,	κράξω,	κραγῶ.

Sed -ζω Præsentis, quum habet -σω Primi, facit -δω Secundi. sic;

φράζω,	*dico*,	φραδῶ.
ἕζω,	*sedeo*,	ἑδῶ.

Sed horum pleraque carent Futuro Secundo.

Carent etiam Futuro Secundo;

1. Verba in -οω.†

---

* Non θαφῶ, ob aspiratam sequentem. Vide notam ad p. 126.

† Nisi forte pauca primitiva; ut ab ὀμόω, *juro*, ὀμοῦμαι, ὀμῇ, ὀμεῖται. *Arist. Nubes*, v. 245. vide *Stephanum* in voce.

2. Item *-αω*, *-εω*, post vocalem.

3. Item Polysyllaba pura quæ habent *υ* in penultima.

Sed *-αω*, *-εω*, post consonantem, pro Futuro Secundo sumunt ipsum Præsens contractum. sic;

τιμάω,	*honoro,*	τιμῶ.
φιλέω,	*amo,*	φιλῶ.*

REGULA GENERALIS.

Perfectum Medium formatur a Futuro Secundo Activo. scil. Præponit Augmentum, et mutat *ῶ* in *α*. sic;

τύπτω,	*verbero,*	τυπῶ,	τέτυπα.
κράζω,	*clamo,*	κραγῶ,	κέκραγα.
τίω,	*honoro,*	τιῶ,	τέτια.
λύω,	*solvo,*	λυῶ,	λέλυα.
γράφω,	*scribo,*	γραφῶ,	γέγραφα.
κρύπτω,	*abscondo,*	κρυβῶ,	κέκρυβα.
βλάπτω,	*laedo,*	βλαβῶ,	βέβλαβα.
φράζω,	*dico,*	φραδῶ,	πέφραδα.

* Saepe tamen Homerus non contrahit; ut,

βάω,	*eo,*	βαῶ,	βέβαα.
μάω,	*cupio,*	μαῶ,	μέμαα.

πράσσω,	*facio,*	πραγῶ,	πέπρᾱγα.
ψάλλω,	*cano,*	ψαλῶ,	ἔψᾱλα.
δουπέω,	*resono,*	δουπῶ,	δέδουπα.
φεύγω,	*fugio,*	φυγῶ,	πέφῠγα.
κεύθω,	*occulto,*	κυθῶ,	κέκῡθα.
ὄρω,	*excito,*	ὀρῶ,	ὦρα.
βρίθω,	*gravis sum,*	βριθῶ,	βέβρῑθα.
κρίζω,	*strido,*	κριγῶ,	κέκρῑγα.
ῥιγέω,	*rigeo,*	ῥιγῶ,	ἔρρῑγα.
τρίζω,	*strido,*	τριγῶ,	τέτρῑγα.
μυκάω,	*mugio,*	μυκῶ,	μέμῡκα.

In ejusmodi omnibus,* penultima perfecti pro longa sumitur.

REGULAE SPECIALES PRO PENULTIMA.

1. ε Futuri transit in ο. sic;

λέγω,	*dico,*	λεγῶ,	λέλογα.
βλέπω,	*video,*	βλεπῶ,	βέβλοπα.
φλέγω,	*flammo,*	φλεγῶ,	πέφλογα.
ἄγειρω,	*congrego,*	ἀγερῶ,	ἤγορα.
ὀρέγω,	*porrigo,*	ὀρεγῶ,	ὤρογα.†

2. ε Futuri, ex ει praesentis, transit in οι. sic;

* Pro omnibus, lege nonnullis.

† Sic et ἔθω, *consuesco,* ἐθῶ, ὦθα; unde Atticum εἴωθα. scil. cum triplici Augmento.

λείπω,	*linquo,*	λιπῶ,	λέλοιπα,
πείθω,	*persuadeo,*	πιθῶ,	πέποιθα.
ἀλείφω,	*ungo,*	ἀλιφῶ,	ἤλοιφα.
ἀμείϐω,	*permuto,*	ἀμιϐῶ,	ἤμοιϐα.
ἀείδω,	*cano,*	ἀϊδῶ,	ἤοιδα.

3. α Futuri, ex ε, vel ει, transit in ο. sic;

πλέκω,	*plico,*	πλακῶ,	πέπλοκα.
κλέπτω,	*furor,*	κλαπῶ,	κέκλοπα.
σπείρω,	*semino,*	σπαρῶ,	ἔσπορα.
στέλλω,	*mitto,*	σταλῶ,	ἔστολα.
τείνω,	*tendo,*	τανῶ,	τέτονα.
τέμνω,	*scindo,*	ταμῶ,	τέτομα.
τείρω,	*tero,*	ταρῶ,	τέτορα.
νέμω,	*tribuo,*	ναμῶ,	νένομα.
μείρω,	*divido,*	μαρῶ,	μέμορα.
δέμω,	*struo,*	δαμῶ,	δέδομα.
πείρω,	*transadigo,*	παρῶ,	πέπορα.
μένω,	*maneo,*	μανῶ,	μέμονα.

4. Sed α Futuri, ex η vel αι, transit in η. sic;

σήπω,	*putrefacio,*	σαπῶ,	σέσηπα.
φαίνω,	*ostendo,*	φανῶ,	πέφηνα.
λήθω,	*lateo,*	λαθῶ,	λέληθα.
χαίνω,	*hisco,*	χανῶ,	κέχηνα.
πλήσσω,	*percutio,*	πλαγῶ,	πέπληγα.
δαίω,	*uro,*	δαῶ,	δέδηα.

Item θάλλω, κλάζω, habent η.

θάλλω,	*floreo,*	θαλῶ,	τέθηλα,
κλάζω,	*clango,*	κλαγῶ,	κέκληγα.*

CONJUGABITUR itaque VERBUM per Tempora Primaria, hoc modo;

{ τύπτω, τύψω, τέτυφα, τυφθήσομαι, τέτυμμαι.
{ τύπτω, τυπῶ, τέτυπα.

{ στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, σταλθήσομαι, ἔσταλμαι.
{ στέλλω, σταλῶ, ἔστολα.

{ πείθω, πείσω, πέπεικα, πεισθήσομαι, πέπεισμαι.
{ πεῖθω, πιθῶ, πέποιθα.

---

* Hæ regulæ observantur etiam in verbis nonnullis antiquissimis, quæ postea enuntiabantur aliter in præsenti. ut;

Πέπονθα, *passus sum,* ab antiquo πένθω, *patior, lugeo.* [unde πένθος, *luctus,* et πενθέω, *lugeo,*] quod postea transiit, 1. in πάθω; unde πάθω, ἔπαθον. 2. in πένθω; unde πείσομαι.

Βέβολα, *conjeci,* ab antiquo βέλλω, [unde βέλος, *jaculum*] quod postea transiit in βάλλω.

Λέλογχα, *sortitus sum,* ab antiquo λέγχω, *sortior,* quod postea transiit in λήχω.

Ἔρρωγα autem venit ab antiquo ῥώσσω, *rumpo,* [unde ῥὼξ, et ῥωγμὸς, *rima,*] quod postea transiit in ῥήσσω.

Ῥέζω, *facio,* regulariter habet ῥεγῶ, ἔρρογα: et, per metathesin, ἔοργα; undè fit ὀργὴ, *animi perturbatio;* quasi dicas vernacule, *the WORKING of the mind.*

N. B. ἀκούω caret Futuro Secundo; habet tamen Præteritum Medium ἤκοα.

De Reliquis Temporibus.

Reliqua Tempora formantur a Primariis, secundum suas proprias Terminationes, quas ostendunt Paradigmata. scil.

I.

Futurum utrumque Medium venit ab eodem Futuro Activo. sic;

τύπτω,	*verbero,*	*τύψω,*	*τύψομαι.*
		τυπῶ,	*τυποῦμαι.*
τρέπω,	*verto,*	*τρέψω,*	*τρέψομαι.*
		τραπῶ,	*τραποῦμαι.*

Et Liquida flectunt primum ad instar secundi. sic;

σπείρω, semino, σπερῶ, σπεροῦμαι, -ῇ, -εῖται.

In Futuro Secundo Medio, tria retinent vocales breves. scil. *πίομαι, bibo; φάγομαι, edo; ἔδομαι, edo;* et flectuntur *πίομαι, πίῃ, πίεται;* non *πιοῦμαι, πιῇ, πιεῖται,* &c.*

* Sic et alia quædam, ut, apud Anacreontem, Od. III. *βλάπτω, laedo,* habet in Fut. 2. Medio *βλάβεται,*[a] non *βλάψεται,* et sic a *γίνομαι, sum,* reperimus interdum *γενέσθαι,* ut videtur, pro *γενεῖσθαι,* vide Demosth. III. contra Philip. prope initium.

[a] Non futurum secundum, sed 3. sing. præs. Ind. pass. ab antiquo verbo *βλάβω.* Vide Not. in Coll. Græc. Min. p. 74.

βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. Odyss. lib. xiii. v. 34.

II.

Futurum Secundum Passivum venit a Secundo Activo. sic;

τυπῶ, τυπήσομαι, τραπῶ, τραπήσομαι,

III.

Per Omnes Voces, Aoristus venit a suo Futuro. sic;

In Voce Activa.

1.	τύψω,	ἔτυψα.	τρέψω,	ἔτρεψα.
2.	τυπῶ,	ἔτυπον.	τραπῶ,	ἔτραπον.

In Voce Media.

1.	τύψομαι,	ἐτύψαμην.	τρέψομαι,	ἐτρέψαμην.
2.	τυπῦμαι,	ἐτυπόμην.	τραπῦμαι,	ἐτράπομην.

In Voce Passivo.

1.	τυφθήσομαι,	ἐτύφθην.	τρεφθήσομαι,	ἐτρέφθην.
2.	τυπήσομαι,	ἐτύπην.	τραπήσομαι,	ἐτράπην.

Sed Liquidorum Aoristus Primus reddit Penultimam longam. scil. transit ε in suam ει, et Anceps producitur. idem fit in Voce Media. sic;

στέλλω,	*mitto*,	στελῶ,	ἔστειλα,	ἐστειλάμην.
τείρω,	*tero*,	τερῶ,	ἔτειρα,	ἐτειράμην.
νέμω,	*tribuo*,	νεμῶ,	ἔνειμα,	ἐνειμάμην.

τείνω,	*tendo,*	τενῶ,	ἔτεινα,	ἐτεινάμην.
δέμω,	*struo,*	δεμῶ,	ἔδειμα,	ἐδειμάμην.
πείρω,	*transadigo,*	περῶ,	ἔπειρα,	ἐπειράμην.
μένω,	*maneo,*	μενῶ,	ἔμεινα,	ἐμεινάμην.
ψάλλω,	*cano,*	ψαλῶ,	ἔψαλα,	ἐψαλάμην.
φαίνω,	*ostendo,*	φανῶ,	ἔφανα,	ἐφανάμην.
μιαίνω,	*polluo,*	μιανῶ,	ἐμίανα,	ἐμιανάμην.
κρίνω,	*judico,*	κρινῶ,	ἔκρινα,	ἐκρινάμην.
μολύνω,	*conspurco,*	μολυνῶ,	ἐμόλυνα,	ἐμολυνάμην.

Sed Attici insuper mutant α in η. sic;

ἔψαλα,	Atticè,	ἔψηλα,	ἐψηλάμην.
ἔφανα,	Atticè,	ἔφηνα,	ἐφηνάμην.
ἐμίανα,	Atticè,	ἐμίηνα,	ἐμιηνάμην.

IV.

Per omnes Voces, Imperfectum venit a Praesenti; Plusquamperfectum a Prefecto. sic;

	PRÆS.	IMPERF.
A.	τύπτω,	ἔτυπτον.
M. et P.	τύπτομαι,	ἐτυπτόμην.
	PERF.	PLUSQUAMPERF.
A.	τέτυφα,	ἐτέτυφειν.
M.	τέτυπα,	ἐτέτυπειν.
P.	τέτυμμαι,	ἐτέτυμμην.

Quod autem dicitur Paulo post Futurum videtur nihil aliud esse quam Futurum primum Medium, Ionicè reduplicatum; ut, τετύψομαι.

In hac Tabula exhibentur Tempora primaria, quæque ab iis deduci solent secundum regulas jam traditas.

Tempora Primaria.	Tempora ex iis formata.
a τύπτω formantur	Imperf. act ἔτυπτον. præs. med. et pass. τύπτομαι. Imperf. med. et pass. ἐτυπτόμην.
a τύψω ———	Aor. 1. act. ἔτυψα. fut. 1. med. τύψομαι. Aor. 1. med. ἐτυψάμην.
a τέτυφα ———	Plus. perf. act. ἐτετύφειν.
a τυφθήσομαι ———	Aor. 1. pass. ἐτύφθην.
a τέτυμμαι ———	Plus. perf. pass. ἐτετύμμην.
a τυπῶ ———	Aor. 2. act. ἔτυπον. fut. 2. med. τυποῦμαι. Aor. 2. med. ἐτυπόμην. fut. 2. pass. τυπήσομαι. Aor. 2. pass. ἐτύπην.
a τέτυπα ———	Plus. perf. med. ἐτετύπειν.

De Contractione Verborum.

Verba in -άω, -έω, -όω, contrahunt Vocales concurrentes; unde vocantur Circumflexa.

Vocales concurrunt in Præsenti, tantum, et Imperfecto.

Contractiones autem peraguntur omnes per Regulas Generales, jam traditas in Declinatione Tertia.

DE CONJUGATIONE SECUNDA,

Verborum in -μι.

I.

Omnia verba in -μι formantur a verbis puris in -ω;* scil.

1. Vocalis brevis ante ω transit in longam ante -μι, et anceps producitur. sic;

a σϐέω,	fit σϐῆμι,	*extinguo.*
γνόω,	γνῶμι,	*scio.*
† φάω,	φῆμι,	*dico.*
πίω,	πῖμι,	*bibo.*
κλύω,	κλῦμι,	*audio.*
δείκνυω,	δείκνυμι,	*ostendo.*
ζεύγνυω,	ζεύγνυμι,	*jungo.*
μίγνυω,	μίγνυμι,	*misceo.*

2. Verba regularia in -αω, -εω, -οω, reduplicant, præterea, consonantem initialem, cum ι. sic;

---

* Multo verisimilius est verba in μι desinentia antiquiora iis inflexis per ω. Homeri Carmina inspicienti, in quibus longè plura hujus generis verba quam in aliis Græcis Scriptoribus inveniuntur, de hac opinione vix dubitare liceat.

† α in αω pro brevi sumitur: ut et ι, υ, in ιω, υω.

a δέω,	fit δί-δημι,	*vincio.*
δόω,	δί-δωμι,	*do.*
θέω,	τί-θημι,*	*pono.*

3. Vocalis initialis præponit ι; quæ dicitur IMPROPRIA Reduplicatio. sic;

a σάω,†	fit ἵ-σημι,	*nosco.*
ἕω,	ἵ-ημι,	*eo.*
ἕω,	ἵ-ημι,	*mitto.*

Item στάω, πτάω præponunt ἱ aspiratum; scil.

a στάω,	fit ἵ-στημι,	*sisto.*
πτάω,	ἵ-πτημι,	*volo.*

4. -μι habet solum tria Tempora, sibi propria; PRAESENS, IMPERFECTUM, et AORISTUM SECUNDUM; in quibus, caret -υμι Subjunctivo et Optativo.

II.

1. Formatur autem AORISTUS SECUNDUS ab Imperfecto, abjectâ reduplicatione.

2. Et, in Terminatione, Vocales breves Imperfecti transeunt in longas Aoristi. sic;

---

* Non θίθημι, vide notam p. 126.

† Unde verbale usitatissimum σῆμα, *id quod notum est, sive signum.*

Imperf. ἵστην, ἵστης, ἵστη, ἵστατον, &c.
Aor. 2. ἔστην, ἔστης, ἔστη, ἔστητον, &c.
Imperf. Imperat. ἵσταθι, ἱστάτω.
Aor. 2. Imperat. στῆθι, στήτω.
Imperf. Infin. ἱστάναι.
Aor. 2. Infin. στῆναι.

Sic et φῆμι, *dico*, γνῶμι, *scio*, βιῶμι, *vivo*.

Sed tria retinent vocales breves, τίθημι, δίδωμι; et ἵημι, *mitto*. sic;

Aor. 2. *ἧν, ἧς, ἧ, ἕτον, &c. εἶναι.

Et habent in Imperativo, θές, δός, ἕς.†

Et, in Infinitivo, mutant brevem in suam diphthongum; unde θεῖναι, δοῦναι, εἶναι.‡

-μι caret Futuro Secundo, et Temporibus inde formandis; scil. Præterito § Medio, et Aoristo Secundo Passivo.

---

* In Aor. 2. Medio Grammatici habent ἥμην, ἧσο, ἧτο, at Xenophon in Hierone. c. vii. § 11. habet ἀφεῖτο, quod erit in Indicativo si locus est sanus. sed forte legendum est ibi ἀφεῖτο ἄν, ὅσπερ ἅπαξ———

† Item alia tria ab -εω. σπῆμι, *sequor*, φρῆμι, *fero*, et σχῆμι, *teneo*, habent σπές, φρές, et σχές.

‡ Ita breviter in gratiam Tyronum; sed in his Infinitivus antiquus revera fuit θέμεναι, δόμεναι, ἕμεναι; ex quibus postea, eliso μ, et contrahendo, fiebant θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. quod etiam indicat accentus circumflexus.

§ Interdum tamen Primitivum habet Præteritum Medium. sic; στάω, στῶ, ἕσταα, ἑσταὼς, ἑσταυῖα, ἑσταὸς. Atticè ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὼς. sic et γάω, *nascor*, γαῶ, γέγαα, γεγαὼς, γεγαυῖα, γεγαὸς. Atticè γεγὼς, γεγῶσα, γεγὼς.

IV.

3. -μι habet Futurum primum et Tempora inde formata, a suo Primitivo. sic;

τίθημι, a θέω, habet θήσω, θήσομαι, &c.
δίδωμι, a δόω, habet δώσω, δώσομαι, &c.
ἵστημι, a στάω, habet στήσω, ἔστησα, στήσομαι, ἐστησάμην, &c.

2. Tria habent -κα pro -σα Aoristi Primi. scil.

τιθήμι,	θήσω,	ἔθηκα,	ἐθηκάμην.
διδώμι,	δώσω,	ἔδωκα,	ἐδωκάμην.
ἵημι,	ἥσω,	ἧκα,	ἡκάμην.

-μι ab -εω habet -ει ante -κα Perfecti. sic;

τιθήμι, a θέω, habet θήσω, τέθεικα.
ἵημι, ab ἕω, habet ἥσω, εἷκα.

3. -μι ab -αω habet -α ante -κα Perfecti. sic;

ἵστημι, a στάω, habet στήσω, ἕστακα.*

4. Syllaba longa ante -κα transit in brevem ante -θήσομαι. sic;

δέδωκα,	δοθήσομαι,†	δέδομαι.
εἷκα,	ἑθήσομαι.	
τέθεικα,	τεθήσομαι.†	

* Multo frequentius ἕστηκα.

† Non θηθήσομαι. vide notam ad pag. 126.

5. -ει ante -κα redit ante -μαι. sic;

εἷκα, ἑθήσομαι,* ἕμαι.
τέθεικα, τεθήσομαι, τέθειμαι.

6. Perfectum Passivum flectit suos Modos omnes per Terminationes Imperfecti. sic;

τέθειμαι, τεθῶμαι, τεθείμην, τέθεισο, τεθεῖσθαι, τεθείμενος.

7. Primitivum reduplicatum sæpe in usu est in Imperfecto Activo. sic;

τιθέω, ἐτίθεον, ἐτίθεες, ἐτίθεε, &c.
contractè ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, &c.

De Mutatione Praesentis.

Ex Verbis apud Græcos antiquissimis, plurima subibant olim varias mutationes; ex quibus Præsens oriebatur novum.

Obsolescente dein paulatim veteri multorum præsenti primitivo, in usum veniebat, ejus vice, novum illud Præsens; novique Præsentis Imperfectum.

Cetera, tamen, plerumque, Tempora manebant; formanda, scilicet a veteri Præsenti primitivo.

---

* Et in Aor. I. εἵθην; sic παρέεθη, Iliad. ψ. 868. et ἀφέεθησαν, apud Xenoph. Hellen. V. c. 4. § 23.

Oritur autem novum hujusmodi Præsens, vel a Verbi veteris Præsenti, vel Futuro.

I.

A Praesenti.

Quinque potissimum Modis. scil.

Per Epenthesin, Syncopen, Reduplicationem, Metathesin, aut Aphæresin ;

Per harum, scilicet, vel singulas, vel simul plures.

I. Per Epenthesin.

1. Inseritur ε ante ω. sic ;

Ab obsoleto δόκω, oritur δοκέω, *videor* ; ἐδόκεον, contractè ἐδόκουν. a δόκω, tamen, manent formata δόξω, δέδοχα, δοχθήσομαι, δέδογμαι, &c.

Ab obsoleto στύγω, oritur στύγεω, *odi* ; ἐστύγεον, contractè ἐστύγουν. a στύγω, tamen, manent formata στύξω, ἔστυξα, &c.

FINIS.

FRAGMENTA

GRAMMATICES GRÆCÆ.

FRAGMENTA

GRAMMATICES GRÆCÆ:

AD USUM

TIRONUM IN LITERIS GRÆCIS

IN

ACADEMIA EDINENSI.

EDITIO DECIMA.

Levia quidem hæc, et parvi fortè, si per se spectentur, momenti. Sed ex elementis constant, ex principiis oriuntur, omnia: Et ex judicii consuetudine in rebus minutis *adhibitâ, pendet sæpissimè etiam in* maximis *vera atque accurata Scientia.*

SAM. CLARKE. PRAEF. *ad* ILIAD.

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS
Conjugationis Primæ.

I.
DUPLEX FORMA.

Apud Græcos antiquissimos plurima Verba binas videntur cognatas habuisse formas; quarum altera, in Præsenti, semper in έω desinebat:[a] Sic,

ὠθέω et ὤθω, *trudo.*	χαίρω et χαιρέω, *gaudeo.*
δοκέω et δόκω, *videor.*	θέλω et θελέω, *volo*, &c.

1. In ejusmodi paucissimis, non solum in usu manebat duplex illud Præsens, sed cætera quoque, quae haberent, tempora dupliciter, plerumque, conjugata: Sic,

ὠθέω, ὤθω,	*trudo*;	f. 1.	ὠθήσω, ὤσω,	p.	ὠθηκα, ὦκα, &c.
γηθέω,[b] γήθω,	*laetor*;	f. 1.	γηθήσω, γήσω,	p.	γεγήθηκα, γέγηκα.
χαίρω, χαιρέω,	*gaudeo*;	f. 1.	χαρῶ, χαιρήσω,[c]	p.	κέχαρκα, κεχαίρηκα, &c.

2. Tandem, autem, in multis, alterum videtur obsolevisse Præsens, ejusque Imperfectum; in usu tamen manentibus cæteris, quae habent, temporibus, ab obsoleto Præsenti, plerumque, formatis: Sic,

δοκέω, *videor*, (imperf. ἐδόκεον, contractè ἐδόκουν,) sumit, ab obsoleto δόκω, f. 1. δόξω,[d] p. δέδοχα, f. 1. Pass. δοχθήσομαι, p. Pass. δέδογμαι, &c.

---

[a] Nimirùm; utraque sic se habebat forma, ut in Præsenti, ε ante ω, vel per Epenthesin inserto, vel per Syncopen sublato, altera ab alterâ facillimè oriretur: Sic, δόκω, per Epenthesin, fiebat δοκέω. et, vice versâ, δοκέω, per Syncopen fiebat δόκω.

[b] Vide Constant. Lascaris Gram. Ven. apud Aldi F. 1557, p. 98. ubi γέγηθα rectè dicitur esse Perf. M. a γήθω.

[c] Vel, eliso ι, χαρήσω, et κεχάρηκα, &c.

Raro inveniuntur etiam a δοκέω, f. 1. δοκήσω, p. δεδόκηκα, &c.

στυγέω, *odi*, (imperf. ἐστύγεον, contractè ἐστύγουν,) sumit, ab obsoleto στύγω, f. 1. στύξω,[e] aor. 1. ἔστυξα, aor. 2. ἔστυγον.

θέλω, *volo*, (imperf. ἤθελον,) sumit, ab obsoleto θέλεω, f. 1. θελήσω, p. τεθέληκα, &c.[f]

ὄζω, *oleo*, (imperf. ὦζον,) sumit, ab obsoleto ὀζέω, f. 1. ὀζήσω vel ὀζέσω, p. ὤζηκα,[g] &c.

μέλλω, *futurus sum*, (imperf. ἔμελλον,) sumit, ab obsoleto μελλέω, f. 1. μελλήσω, aor. 1. ἐμέλλησα, &c.

ὀφείλω, *debeo*, (imperf. ὤφειλον,) sumit, ab obsoleto ὀφειλέω, f. 1. ὀφειλήσω, p. ὠφείληκα, &c.[h]

Similiter in Deponentibus.

ἄχθομαι, *doleo*, (imperf. ἠχθόμην,) sumit, ab obsoleto ἀχθέομαι, f. 1. Med. ἀχθήσομαι. p. Pass. ἤχθημαι, &c.

βούλομαι, *volo*, (imperf. ἐβουλόμην,) sumit, ab obsoleto βουλέομαι, f. 1. Med. βουλήσομαι, p. Pass. βεβούλημαι, &c.

μάχομαι, *pugno*, (imperf. ἐμαχόμην,) sumit, ab obsoleto μαχέομαι, f. 1. μαχήσομαι vel μαχέσομαι, p. Pass. μεμάχημαι, &c.

ἔρομαι, *interrogo*, (imperf. ἠρόμην, et εἰρόμην,) sumit, ab obsoleto, ἐρέομαι, f. 1. Med. ἐρήσομαι, &c.

οἴχομαι, *abeo*, (imperf. ᾠχόμην,) sumit, ab obsoleto οἰχέομαι, f. 1. Med. οἰχήσομαι, p. Pass. ᾤχημαι, &c.

---

[e] Invenitur etiam a στυγέω, f. 1. στυγήσω.

[f] Invenitur etiam ἐθέλω, imperf. ἤθελον.

[g] Invenitur etiam regulariter ab ὄζω. f. 2. ὀδῶ, et p. Med. ὦδα, Atticè ὄδωδα.

[h] Inveniuntur etiam, per Syncopen, ὄφλω, ὀφλήσω, ὤφληκα. Porro; observent tirones particulam εἴθε vel αἴθε, *utinam*, sæpè construi cum ὀφείλω, præsertim in aor. 2. ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, vel Ionicè, amisso augmento, ὄφελον, &c. vel Poeticè, geminato λ, ὄφελλον, &c. hoc modo, εἴθ' ὤφελον. Anglicè, *I wish that I had*—εἴθ' ὤφελες, *I wish that thou hadst*—εἴθ' ὤφελε, *I wish that he, she, or it had.*—Sic apud Eurip. in ipso Medeae exordio, Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος—*I wish that the ship* Argo *had not sailed through*—&c. Vide doctissimum Hoogeveen in Doctrina Particularum L. Gr. p. 381.

μέλομαι,[i] *curo*, (imperf. ἐμελόμην,) sumit, a μελέομαι, f. 1. Med. μελήσομαι, p. Pass. μεμέλημαι, &c.

δέομαι, *indigeo*, (imperf. ἐδεόμην,) sumit, ab obsoleto δεέομαι, f. 1. Med. δεήσομαι, p. Pass. δεδέημαι, &c.

οἴομαι, et οἶμαι, *puto*, (imperf. ᾠόμην, et ᾤμην,) sumit, ab οἰέομαι, f. 1. Med. οἰήσομαι, p. Pass. ᾤημαι, &c.

ADDENDUM.

Simili analogiâ conjugantur etiam sequentia, a primitivis obsoletis remotiùs derivata. Scil.

ἕψω,[k] *coquo*, (imperf. ἧψον,) sumit, ab obsoleto ἑψέω, f. 1. ἑψήσω, p. ἥψηκα, &c.

ὀδάξω,[l] *mordeo*, (imperf. ὤδαξον,) sumit, ab obsoleto ὀδαξέω, f. 1. ὀδαξήσω, &c.

ἀλέξω,[m] *opitulor*, (imperf. ἤλεξον,) sumit, ab ἀλεξέω, f. 1. ἀλεξήσω, &c.

αὔξω,[n] *augeo*, (imperf. ηὖξον,) sumit, ab αὐξέω, f. 1. αὐξήσω, p. ηὔξηκα, &c.

II.

NOVUM PRÆSENS IN ΣΚΩ.

Apud Græcos etiam, in Verbis quibusdam puris, obsolescente proprio Præsenti, proprioque Imperfecto, in horum locum suffecta erant novum Præsens in σκω, novumque ipsius Imperfectum ;

---

i Sed multo frequentiùs invenitur compositum ἐπιμελέομαι, ἐπιμελήσομαι, ἐπιμεμέλημαι. Attamen in usu est etiam ἐπιμέλομαι. Vide *Xenoph.* Απομν. II. iv. 7.

k Forsitan antiquitùs ἕπτω, f. ἕψω, unde in præs. ἕψω et ἑψέω.

l Forsitan antiquitùs ὀδάζω, f. ὀδάξω, unde in præs. ὀδάξω et ὀδαξέω.

m Fortasse ab ἀλέγω, *curo*, f. ἀλέξω, unde in præs. ἀλέξω et ἀλεξέω.

n Fortasse ab obsoleto αὔγω, f. αὔξω, unde in præs. αὔξω et αὐξέω. In usu est etiam in præs. ἀέξω.

manentibus tamen cæteris temporibus ab obsoleto Præsenti, plerumque, formatis :[o] Sic,

ἡβάσκω, *pubesco*, f. 1. ἡβήσω, p. ἥβηκα, ab ἡβάω.[p]

γηράσκω, *senesco*, f. 1. γηράσω, p. γεγήρακα, et γεγήρηκα, a γηράω.[p]

ἱλάσκω, *propitium reddo*, f. 1. ἱλάσω, p. ἵλακα, ab ἱλάω.[q]

ἀρέσκω, *placeo*, f. 1. ἀρέσω, p. ἤρεκα, ab obsoleto ἀρέω.

ἀλδήσκω, *augeo*, f. 1. ἀλδήσω, p. ἤλδηκα, ab obsoleto ἀλδέω.

εὑρίσκω, *invenio*, f. 1. εὑρήσω, p. εὕρηκα, ab obsoleto εὑρέω.[r]

βόσκω, *pasco*, f. 1. βόσω et βώσω, p. βέβοκα et βέβωκα, ab obsoleto βόω.[s]

βιώσκω,[t] *vivo*, f. 1. βιώσω, p. βεβίωκα, a βίοω.

βρώσκω, *edo*, f. 1. βρώσω, p. βέβρωκα, ab obsoleto βρόω.[u]

βλώσκω, *advenio*, f. 1. βλώσω, p. βέβλωκα, ab obsoleto βλόω.

ἀμβλώσκω, *abortum facio*, f. 1. ἀμβλώσω, &c. ab ἀμβλόω.[x]

γινώσκω, vel γιγνώσκω, *cognosco*, f. 1. γνώσω, p. ἔγνωκα, ab obsoleto γνόω.[y]

τιτρώσκω, *vulnero*, f. 1. τρώσω, p. τέτρωκα, ab obsoleto τρόω.[z]

---

[o] Nimirum: oriebatur istud Præs. in σκω a fut. 1. verbi primitivi per Epenthesin, inserto κ ante ω, sic βόω, βόσω, βόσκω. Sed in nonnullis analogia paulùm videtur immutata, scil. per Antithesin; namque η interdum transit in α, ut ἡβάω, ἡβήσω, ἡβάσκω· atque η vel ω in ι, ut εὑρέω, εὑρήσω, εὑρίσκω· ἀλόω, ἀλώσω, ἀλίσκω· quædam porrò adhibent etiam reduplicationem; sic, δράω, δράσω, διδράσκω, &c.

[p] In usu est etiam ἡβάω, et γηράω. Vide Defectiva in μι.

[q] Sed sæpius in usu est ἱλάσκομαι, *propitium mihi reddo*, f. 1. Med. ἱλάσομαι, p. pass. ἵλασμαι, &c.

[r] In aor. 2. εὗρον.—Et habet hoc verbum vocalem brevem in f. 1. pass. εὑρεθήσομαι, unde in aor. 1. pass. εὑρέθην.

[s] Legitur interdum etiam f. 1. βοσκήσω, p. βεβόσκηκα, &c.

[t] Interdum invenitur etiam βίοω, in imperf. ἐβίοον, contractè ἐβίουν. Vide Defectiva in μι.

[u] Vide Defectiva in μι.

[x] In usu est etiam ἀμβλόω, et ἀμβλύσκω, et ἀμβλίσκω.

[y] In f. 1. pass. γνωσθήσομαι. Vide Defectiva in μι.

[z] In f. 1. pass. τρωθήσομαι.

ἁλίσκω, *capio*, f. 1. ἁλώσω, p. ἧλωκα, Atticè ἑάλωκα, ab obsoleto ἁλόω.[a]
διδράσκω, *fugio*, f. 1. δράσω, p. δέδρακα, ab obsoleto δράω.[b]
πιπράσκω, *vendo*, f. 1. πράσω, p. πέπρακα, ab obsoleto πράω.
μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, f. 1. μνήσω, p. μέμνηκα, a μνάω.[c]
μεθύσκω, *ebrium reddo*, f. 1. μεθύσω, aor. 1. ἐμέθυσα, a μεθύω.[d]

ADDENDUM,

Tria in σκω habent ξω in fut. 1. scil.

διδάσκω, *doceo*, f. 1. διδάξω, &c.[e]
θνήσκω, *morior*, f. 1. θνήξω, &c.[f]
ἀλύσκω, *vito*, f. 1. ἀλύξω, &c.

III.

NOVUM PRÆSENS IN ΑΝΩ VEL ΑΙΝΩ.

Porro, apud Græcos in multis verbis, tam puris, quam non puris, obsolescente proprio Præsenti, proprioque Imperfecto, in horum locum suffec-

---

[a] Et ita compositum ἀναλίσκω, cujus primitivum Præs. etiam in usu est: Sic, Λόγους ἀναλοῖς, (contractè pro ἀναλοεις.) *Verba consumis.* Eur. Med. 326. Vide Defectiva in μι.

[b] Sed δράω, in usu, significat *facio.* Vide Defectiva in μι.

[c] In usu est etiam μνάω, *in memoriam revoco*, unde in voce med. μνάομαι, *in memoriam mihi ipsi revoco*, id est *recordor.* μνάομαι etiam significat *ambio*, *procus sum.*

[d] In usu est etiam μεθύω.

—— Atqui sequentia in σκω, quæ rariùs occurrunt, vetus Præsens et Imperfectum supplantando minus apta fuisse videntur: Scil. στερίσκω, idem quod στερέω, *privo.* μολίσκω, idem quod μολέω, *venio.* οἰδίσκω, idem quod οἰδέω, *tumeo.* τελίσκω, idem quod τελέω, *perficio.* κυΐσκω, idem quod κυέω, *in utero gesto.* Et nonnulla alia in ίσκω.

[e] Perf. δεδίδαχα, &c. invenitur etiam in fut. διδασκήσω, a διδασκέω, &c.

[f] Vide θνήσκω, inter Varia Synonyma.

ta erant novum Præsens in άνω,[g] vel in αίνω, novumque ipsius imperfectum.

1. Ex puris, quædam habent novum istud Præsens in άνω, pauca in αίνω. Sic,

φθάνω, *prævenio*, f. 1. φθάσω, p. ἔφθακα, ab obsoleto φθάω.[h]

ἁμαρτάνω, *a scopo aberro*, f. 1. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα, ab obsoleto ἁμαρτέω.

αὐξάνω, *augeo*, f. 1. αὐξήσω, p. ηὔξηκα, ab obsoleto αὐξέω.[i]

βλαστάνω, *germino*, f. 1. βλαστήσω, p. βεβλάστηκα, ab obsoleto βλαστέω.

δαρθάνω, *dormio*, f. 1. δαρθήσω, p. δεδάρθηκα, ab obsoleto δαρθέω.

ἱζάνω, *sedere facio*, f. 1. ἱζήσω, aor. 1. ἵζησα, ab obsoleto ἱζέω.

κιχάνω, *assequor*, f. 1. κιχήσω, p. κεκίχηκα, ab obsoleto κιχέω.

ἁνδάνω, *placeo*, f. 1. ἁδήσω, p. ἥδηκα, ab obsoleto ἁδέω.[k]

μανθάνω, *disco*, f. 1. μαθήσω, μεμάθηκα, ab obsoleto μαθέω.

χανδάνω, *capio*, f. 1. χαδήσω, p. κεχάδηκα, ab obsoleto χαδέω.

αἰσθάνομαι, *sentio*, f. 1. αἰσθήσομαι, p. Pass. ᾔσθημαι, ab obsoleto αἰσθέομαι.

ἐχθάνομαι,[l] *odio sum*, f. 1. ἐχθήσομαι, p. ἤχθημαι, ab obsoleto ἐχθέομαι.

ἐριδαίνω,[m] *contendo*, f. 1. ἐριδήσω, p. ἠρίδηκα, ab obsoleto ἐριδέω.

---

g Scilicet; oriebatur novum istud Præs. a verbi primitivi futuro secundo, (utrum hoc in usu esset necne,) mutando ω in άνω, vel αίνω. Sic ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ, ἁμαρτάνω· ὀλισθέω, ὀλισθῶ, ὀλισθαίνω. Sed insuper in quibusdam, per Epenthesin, inseritur ν proximè post vocalem in antepenultimâ, idque euphoniæ gratiâ; sic, ἁδέω, ἁδῶ, ἁδάνω, ἁνδάνω· μαθέω, μαθῶ, μαθάνω, μανθάνω· λήθω, λαθῶ, λαθάνω, λανθάνω. Atque etiam λείπω, λιπῶ, λιπάνω, λιμπάνω, quod est λιμπάνω· λήβω, λαβῶ, λαβάνω, λανβάνω, quod est λαμβάνω· ἐρεύγω, ἐρυγῶ, ἐρυγάνω, ἐρυνγάνω, quod est ἐρυγγάνω· λήχω, λαχῶ, λαχάνω, λανχάνω, quod est λαγχάνω. Nimirum; (id quod et tirones jam benè norunt, vel saltem nosse debent) ea est perpetua atque pulcherrima L. Gr. analogia, ut ν ante π, β, φ, transeat in μ· et ante κ, γ, χ, in γ.

h In usu est aor. 2. ἔφθην, ab obsoleto φθῆμι. Vide Defectiva in μι.

i Vide αὔξω, p. 7.

k Invenitur etiam aor. 1. ἧσα, ab ἅδω.

l Multò frequentiùs invenitur compositum ἀπεχθάνομαι, et ἀπέχθομαι, f. 1. ἀπεχθήσομαι, &c.

m Sed et regulariter conjugatur; scil. ἐριδαίνω, f. 1. ἐριδανῶ, p. ἠρίδαγκα, &c. quo modo etiam conjugantur pleraque in αίνω.

ἐρυθαίνω,[n] *rubefacio*, f. 1. ἐρυθήσω, p. ἠρύθηκα, ab obsoleto ἐρυθέω.

ὀσφραίνομαι,[o] *odoror*, f. 1. ὀσφρήσομαι, p. Pass. ὤσφρημαι, ab obsoleto ὀσφρέω.

His adde unum in αύνω. Scil.

ἐλαύνω, *agito*, f. 1. ἐλάσω, p. ἤλακα, ab ἐλάω.[p]

2. In non puris novum istud Præsens semper est in άνω. Sic,

λαμβάνω, *capio*, f. 1. λήψω, p. λέληφα, Atticè εἴληφα, ab obsoleto λήβω.

λανθάνω, *lateo*, f. 1. λήσω, p. λέληκα, ab obsoleto λήθω.

λαγχάνω, *sortior*, f. λήξω, p. λέληχα, Atticè εἴληχα, ab obsoleto λήχω.[q]

τυγχάνω, *sum*, *consequor*, f. 1. M. τεύξομαι, p. Pass. τετύγμαι, a τεύχω.[r]

δάκνω, (per Syncopen,) pro δακάνω, *mordeo*, f. 1. δήξω, p. δέδηχα, ab obsoleto δήκω.

πυνθάνομαι, *percontor*, f. 1. M. πεύσομαι, p. Pass. πέπυσμαι, ab obsoleto πεύθω.

3. Nonnulla sunt quibus in usu est, præsertim apud Poëtas, utrumque Præsens, tum proprium, tum novum istud in άνω· nec non utrumque Imperfectum; scil.

δαμάω et δάμνω,[s] (per Sync. pro δαμάνω,) *domo*.

τέμνω et τάμνω, (per Sync. pro ταμάνω,) *scindo*.

ὄφλω, (per Sync. pro ὀφέλω,) et ὀφλάνω,[t] *debeo*.

---

[n] Conjugatur etiam regulariter; scil. ἐρυθαίνω, f. ἐρυθανῶ, aor. 1. ἠρύθανα, Atticè ἠρύθηνα, &c.

[o] In usu est etiam f. 1. Med. ὀσφρανοῦμαι.

[p] In usu est etiam ipsum ἐλάω.

[q] Ab obsoleto λέγχω venit Perf. M. λέλογχα.

[r] τεύχω, *fabrico*, in usu est, regulariter conjugatum. τυγχάνω habet in aor. 2. ἔτυχον, et a τυχέω, perf. τετύχηκα.

[s] In usu est apud Poëtas δαμνάω, f. 1. δαμνήσω, &c.

[t] Invenitur etiam ὀφλίσκω, et ὀφλισκάνω.

ἵκω, et *ἱκάνω*,[u] *venio*. | *ἐρεύγω*, et *ἐρυγγάνω*, *ructo*.
θίγω, et *θιγγάνω*, *tango*. | *λείπω*, et *λιμπάνω*, *linquo*.

Item pauca quibus novum Præsens est in *αίνω*. Scil.

οἰδέω, et *οἰδαίνω*, et interdum *οἰδάνω*, *tumeo*.

ὁρμάω, et *ὁρμαίνω*, *ruo*. | *ὀλισθέω*, et *ὀλισθαίνω*, *labor*.

ADDENDA.

His adde

1.

τίω, et *τίνω*, *honoro, solvo*. | *δύω*, et *δύνω*,[x] *subeo*.
φθίω, et *φθίνω*, *corrumpo*. | *ἱδρύω*, et *ἱδρύνω*, *colloco*.

Item,

2.

ἀλέω, et *ἀλεείνω*, *vito*. | *φάω*, et *φαείνω*, *luceo*.

ἔρομαι, et *ἐρεείνω*, *interrogo*.

IV.

VARIA SYNONYMA.

Multa Verba vulgo conflantur a Grammaticis[y]

---

[u] Sed usurpantur multo frequentiùs *ἱκνέομαι*, et *ἀφικνέομαι*, *venio*, f. 1. *-ίξομαι*, p. pass. *-ιγμαι*.

[x] Vide *ἴδυν*, &c. inter Defectiva in *μι*.

[y] Grammatici, et haud raro Philosophi, operam sæpissimè perdunt, nimium laborantes in unum redigere, simplicitatis causa, uti fertur, omnia quæcunque, quanquam inter sese maximè sint diversa. Lingua Græca, reputanti opera vetustissimorum Scriptorum, valde copiosa videbitur, minime autem regulis Philosophorum esse constituta. Nam primitus, multa verba in usu erant, quæ aut omnino obsolescebant vel quorum pauca tantum tempora, ceteris neglectis, supersunt. Melius igitur fuisset hæc, quanquam aliis similia, per se enumerari, quam cum synonymis conjugari, quia ratio et ordo id postulant et mutationes quas lingua subiit hoc modo oculis subjiciantur. G. D.]

ex variis Synonymis, quae sunt vel quodammodo inter se similia, vel omnino inter se diversa.

1. Quædam conflantur ex Synonymis, quodammodo inter se similibus: Sic,

βαίνω,[z] *eo*, (in imperf. ἔβαινον,) habet, a βάω, f. 1. M. βήσομαι, p. A. βέβηκα et ab obsoleto βῆμι, aor. 2. ἔβην, in sub. βῶ, in opt. βαίην, in imp. βῆθι, in inf. βῆναι, in part. βάς.

γίγνομαι,[a] γίνομαι, vel γείνομαι, *sum, fio, nascor*, (in imperf. ἐγιγνόμην, ἐγινόμην, vel ἐγεινόμην,) habet, ab obsoleto γενέω, f. 1.

---

[z] Βαίνω formatur a βάω, quasi esset in f. 2. βῶ. [Vide notam in p. 10.]— Sed revera futurum 2. est βαῶ, undè in p. M. βέβαα, cujus participium est βεβαὼς, βεβαυῖα, βεβαὸς, contractè βεβὼς, βεβῶσα, βεβὼς. Gen. βεβῶτος, βεβώσης, βεβῶτος. Sed et invenitur interdum ipsum βάω, *ire facio*; in aor. 1. ἔβησα, in f. 1. M. βήσομαι, *ire faciam meipsum*, i. e. *ibo*; unde βήσομαι recte dicitur a Grammaticis esse pro futuro 1. verbi βαίνω, *eo*. Cæterùm, quod ad βέβηκα attinet, quod, secundum eosdem Grammaticos, fungitur officio Perfecti Act. in eodem βαίνω, ideoque significat *ivi*; id revera est Perfectum regulare a βάω, *ire facio*. Neque tamen negatur βέβηκα, sæpe (forsitan plerumque) id significare quod est Latinè *ivi*: Sed tum subintelligitur pronomen reciprocum, perinde ac si esset βέβηκα ἐμαυτὸν, *meipsum ivisse feci*, (si sic Latinè loqui liceret,) i. e. *ivi*, Angl. *I am gone*. [Vide Il. α, 37. annotante Sam. Clarke.] Neque insolita est apud Græcos scriptores ista, post verbum transitivum, pronominis reciproci suppressio, adeo ut Vox Activa vicem Vocis Mediæ interdum supplere videatur, quum tamen nihil aliud est quam hujus pronominis Ellipsis; quæ quidem multis aliis usu venit, tum præcipuè verbo ἔχω, *habeo*: Sic, εὖ ἔχειν, *benè se habere*: κακῶς ἔχειν, *malè se habere*; subauditur nempè ἑαυτόν. Cæterùm pro βαίνω interdum invenitur apud Homerum βάσκω.

[a] Videtur ipsum γίγνομαι derivatum a γίνω, hoc modo; γίνω, per Reduplicationem γιγίνω, quod est, per Syncopen, γίγνω, unde γίγνομαι. Eodem modo μίμνω, idem quod μένω, *maneo*; scil. μένω, μιμένω, μίμνω. Sic, πίπτω, *cado*, a πέτω, scil. πέτω, πιπέτω. πίπτω per transitionem nempe facilem, auribusque gratissimam. Sic ferè etiam τίκτω, *pario*, a τέκω, scil. τέκω, τιτέκω, per Metath. τικέτω, τίκτω. Ea scilicet est ubertas, et mira felicitas hujus omnium, quas novimus, linguarum longè nobilissimæ. Cæterùm ab obsoleto γάω, (in f. 2. γαῶ, in perf. M. γέγαα.) in usu est part. p. M. γεγαὼς, γεγαυῖα, γεγαὸς, per Sync. γεγὼς, γεγῶσα, γεγὼς. [Vide notam præcedentem.] Sic a μάω, *cupio*, Perf. M. μέμαα. Vide Const. Lascaris Gram. p. 104.

M. γεννήσομαι, p. Pass. γεγέννημαι, f. 1. P. γεννηθήσομαι, aor. 1. P. ἐγεννήθην· et habet etiam, ab obsoleto γενέω, vel γένω, f. 2. M. γενοῦμαι, aor. 2. M. ἐγενόμην, et p. M. γέγονα· item, a γένω, vel γείνω, aor. 1. M. ἐγεινάμην.

δαίω, *divido, epulum præbeo*, (in imperf. ἔδαιον, in f. 1. δαίσω, in aor. 1. ἔδαισα, in f. 1. M. δαίσομαι, in aor. 1. M. ἐδαισάμην,) habet, ab obsoleto δάζω,[b] f. 1. δάσω, p. δέδακα, f. 1. P. δασθήσομαι, p. P. δέδασμαι, et a δαΐζω, f. 1. δαΐσω, vel δαΐξω, p. part. P. δεδαϊγμένος,[c] &c.

δείδω, *timeo*, (in f. 1. δείσω, in p. δέδεικα,) habet, quasi a δείκω, p. M. δέδοικα, et ab obsoleto δίω, p. M. δέδια, &c.[d]

ἔθω, *consuesco*, (in p. M. ἦθα, pro quo in usu est Atticè εἴωθα,) habet, regulariter ab ἐθίζω, f. 1. ἐθίσω, p. εἴθικα, &c.

εἰδέω, *scio*, (in f. 1. εἰδήσω, in p. εἴδηκα,) habet, quasi ab εἴδω, in f. 1. M. εἴσομαι, in p. M. οἶδα, &c.[e]

ἔχω, *habeo*, in f. 1. ἕξω·[f] sed ab obsoleto σχέω, habet etiam f. 1. σχήσω, p. ἔσχηκα, f. 1. Pass. σχεθήσομαι, p. Pass. ἔσχημαι, &c.

---

b In usu tamen est præs. M. δάζομαι.

c In usu sunt etiam δαίνυμι, *epulum do*, et δαίνυμαι, *epulor*.

N. B. Δαίω, interdum significat *uro*, in qua significatione pauca tantùm occurrunt tempora, nulla forsan nisi præs. et imperf. Act. Pass. et Med. atque perf. et plusq. Med. scil. δέδηα, et ἐδεδήειν. [Vide Iliad. β, 93. et ν, 736.] Verùm dubitare licet an δαίω, unquam usurpatum fuerit ab aliquo probato Scriptore Græco pro eo quod Latinè sonat *disco*. Namque tempora quæ huc retulerunt Grammatici ac Lexicographi ea omnia (ni fallor) ritè deduci queunt a δάω, quod quidem, siquid aliud, regulariter conjugatur; scil. δαέω, δαήσω, δεδάηκα, δαηθήσομαι, δεδάημαι· δαίω, δαῶ, δέδαα· ex quibus temporibus primariis cætera omnia facillimè oriuntur, uti benè norunt tirones.

d Invenitur etiam δίδιθι in Imperativo, quasi a δίδιμι.

e Et habet ab εἴδημι, in Præs. Subj. εἰδῶ, Opt. εἰδείην, Inf. εἰδέναι; in perf. M. οἶδα, οἶδας, Æolicè οἶδασθα, per Sync. οἶσθα, quod sæpissimè occurrit. Sed εἴδω, VIDEO, habet in aor. 2. εἶδον, interdum ἴδον, et in Subj. ἴδω· in præs. Ind. M. εἴδομαι, *videor, assimilo me*, in aor. 1. M. εἰσάμην.

f Τὸ μὲν ἔχω, ψιλοῦται, τὸ δ' ἕξω δασύνεται, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω, ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου. Const. Lascaris Gram. 101. Ab ἔχω, est etiam Imperf. εἶχον, Imperf. M. εἰχόμην· et a σχέω, aor. 2. ἔσχον, aor. 2. M. ἐσχόμην· et ab ἴσχω, imperf. ἴσχον, imperfect. M. et P. ἰσχόμην, &c. Occurrit σχὲς, in Imperat. a σχῆμι. [Vide Moor Element. L. Gr. p. 161, in notâ.] σχέθω est Poëticum.

θνήσκω,[g] *morior*, in f. 1. θνήξω, in p. τέθνηκα· sed ab obsoleto θανέω, habet f. 2. Act. θανῶ, aor. 2. ἔθανον, f. 2. m. θανοῦμαι.

ἱκνέομαι,[h] *venio*, (in imperf. ἱκνούμην,) ab ἵκω, habet f. 1. M. ἵξομαι, p. Pass. ἷγμαι, aor. 2. M. ἱκόμην.

κλύω, *audio*, (f. 1. κλύσω, p. κέκλυκα,) habet a κλῦμι, in Imperat. κλῦθι, pluraliter κλῦτε.[i]

πάσχω, *patior*, habet, ab obsoleto πήθω, f. 2. A. παθῶ, aor. 2. ἔπαθον et ab obsoleto πείθω, f. 1. M. πείσομαι· atque ab obsoleto πένθω, p. M. πέπονθα.[k]

πέτομαι, *volo*, in imperf. ἐπετόμην et πέταμαι, ἐπετάμην· atque πετάομαι, ἐπεταόμην· item a πτῆμι, vel ἵπτημι, est aor. 2. ἔπτην, Præs. M. ἵπταμαι, aor. 2. M. ἐπτάμην.[l]

πίνω, *bibo*, ab obsoleto πόω, habet f. 1. πόσω, p. πέπωκα, f. 1. Pass. ποθήσομαι, p. Pass. πέπομαι, vel πέπωμαι· et a πίω, aor. 2. Act. ἔπιον, f. 2. M. πίομαι, πίῃ, πίεται, pro πιοῦμαι, πιῇ, πιεῖται.[m]

πίπτω,[n] *cado*, habet a πτόω, f. 1. πτώσω, p. πέπτωκα· et a πέτω, f. 1. πέσω, &c.

ῥέζω, *facio*, f. 1. ῥέξω, (per Metath. ἔρξω,) p. ἔῤῥεχα, f. 2. ῥαγῶ, p. M. ἔῤῥογα, per Metath. ἔοργα) dicitur etiam in Præs. ἔρδω, in imperf. ἧρδον.

---

g [Vide θνήσκω, in p. 9.] A τέθνημι, in 2. conjug. invenitur Præs. Imperativi τέθναθι, in Opt. τεθναίην et τεθνάην; in Inf. τεθνάναι, et in Part. τεθνάς. Cæterum ab obsoleto θνάω, venit Perf. Med. τέθναα, unde in Part. τεθναώς· Poëticè τεθνηώς, in Gen. τεθνηότος· vel τεθνεώς, τεθνεῶτος, vel τεθνειώς, τεθνειῶτος· transit nempe η in suam brevem ε· atque ε in suam Diphthongum ει.

h Vide ἵκω, et ἱκάνω, in pag. 12.

i Poëticè κέκλυθι, et κέκλυτε.

k Ab obsoleto παθέω, habet etiam p. Act. πεπάθηκα. Vide Moor Element. L. G. pag. 154. in nota.

l Videtur πετάομαι, esse Vox Med. a πετάω, *pando*; [Vide Anomala, &c. in μι.] quasi dicas *pando meipsum*. πετάω, per Syncopen, fit πτάω, unde πτῆμι et ἵπτημι· a πτάω in usu est etiam f. 1. πτήσω, p. πέπτηκα, &c.

m [Vide Moor Element. L. Gr. p. 155.] A πῖμι, et πῶμι venit Præs. Imperat. πῖθι, et πῶθι.

n Vide notam in pag. 13. Item a πετέω, est f. 1. πετήσω, aor. 2. ἔπεσον, et f. 2. Med. πεσοῦμαι.

σκέλλω, et σκλέω, sicco, in p. ἔσκληκα et σκέλλω, in f. 1. σκελῶ: item σκλῆμι, in aor. 2. ἔσκλην.[o]

τίκτω,[p] pario, habet, ab obsoleto τέκω, f. 1. τέξω, f. 1. M. τέξομαι, aor. 2. Act. ἔτεκον, aor. 2. M. ἐτεκόμην, p. M. τέτοκα.

ὑπισχνέομαι,[q] polliceor, habet, ab ὑποσχέομαι, f. 1. M. ὑποσχήσομαι, p. Pass. ὑπέσχημαι, aor. 2. M. ὑπεσχόμην.

2. Pauca conflantur ex Synonymis omnino inter se diversis: Sic,

αἱρέω,[r] capio, in fut. 1. αἱρήσω, in p. ᾕρηκα, sumit, ab obsoleto ἕλω, aor. 2. εἷλον, f. 2. M. ἑλοῦμαι, aor. 2. M. εἱλόμην.

ἔπω, dico, in aor. 1. εἶπα,[s] in aor. 2. εἶπον, in aor. 2. M. εἰπόμην,) sumit a ῥέω, (per Aphæresin pro ἐρέω,) f. 1. ῥήσω, perf. εἴρηκα, &c.

ἔρχομαι, venio, (in imperf. ἠρχόμην,) sumit ab obsoleto ἐλεύθω, f. 1. M. ἐλεύσομαι, p. M. ἤλυθα, Atticè ἐλήλυθα: sæpissimè in usu est etiam, ab eodem ἐλεύθω, aor. 2. A. ἤλυθον, per Sync. ἦλθον.

ἐσθίω, edo, (in f. 1. ἐσθίσω, in p. ἤσθικα,) sumit ab obsoleto ἔδω, f. 2. M. (ἐδοῦμαι, vel) ἔδομαι,[t] et ab ἐδέω,[u] f. 1. ἐδέσω, p. ἤδεκα, (per Metath. ἔδηκα, Atticè ἐδήδεκα,) et ab ἐδόω, f. 1. ἐδό-

---

[o] Vide Defectiva in μι.

[p] Vide notam in p. 15.

[q] Componitur nempè ex præp. ὑπὸ et σχέω, pro ἔχω, habeo. Legitur et ὑπίσχομαι, ex ὑπὸ et ἴσχω.

[r] αἱρέω habet vocalem brevem in f. 1. Pass. et in aor. 1. Pass. Sic, αἱρεθήσομαι, ᾑρέθην. Vide Moor Element. L. Gr. p. 145.

[s] N. B. ἔπω, retinet augmentum per omnes modos. ῥέω habet etiam in f. 1. Pass. ῥηθήσομαι, in aor. 1. Pass. ἐῤῥήθην et ἐῤῥέθην, et in p. Pass. εἴρημαι, et ἔῤῥημαι.

[t] Vide Moor Element. L. Gr. p. 155.

[u] Ab ἐδέω quoque venit in f. 1. Pass. ἐδεσθήσομαι, in p. pass. ἤδεσμαι, Atticè ἐδήδεσμαι.

σω, p. ἤδοκα, (Atticè ἐδήδοκα·) item a φάγω, aor. 2. A. ἔφαγον, f. 2. M. (φαγοῦμαι, vel) φάγομαι.[x]

τρέχω, *curro*, (in f. 1. θρέξω,[y] in f. 1. M. θρέξομαι,) sumit, ab obsoleto δραμέω, p. A. δεδράμηκα, et a δρέμω, f. 2. A. δραμῶ, f. 2. M. δραμοῦμαι, p. M. δέδρομα.

φέρω, *fero*, (in imperf. ἔφερον,) sumit, ab obsoleto οἴω, f. 1. οἴσω, f. 1. M. οἴσομαι, f. 1. P. οἰσθήσομαι, aor. 1. P. ᾤσθην et ab ἐνέγκω,[z] aor. 1. A. ἤνεγκα, aor. 1. M. ἠνεγκάμην.

ADDENDUM.

☞ Tria Verba in ζω, inserunt ν ante ξ in f. 1. idque euphoniæ causâ; nempè λίζω, κλάζω, πλάζω. Sic,

λίζω, *resono*, λίξω, λίγξω.[a]
κλάζω, *clango*, κλάξω, κλάγξω.[b]
πλάζω, *errare facio*, πλάξω, πλάγξω.[c]

---

[x] Vide Moor Element. L. Gr. p. 155.

[y] Vide Moor Element. L. Gr. p. 132.

[z] In usu est etiam ἐνίσκω in Præs. unde in imperf. ἤνισκον, et in imperfect. M. ἠνισκόμην. Invenitur etiam in aor. 1. A. ἔνεικα, pro ἤνεγκα· et in aor. 1. P. ἠνείχθην, et ἠνέχθην, in p. P. ἤνεγμαι, in p. M. ἤνοχα, Atticè ἐνήνοχα. Item, ab obsoleto φρέω, est f. 1. φρήσω, aor. 1. ἔφρησα. et a φρῆμι, secundæ conjug. venit in imperat. aor. 2. φρές. Vide Moor Element. L. Gr. p. 161. in nota.

[a] Nam λίνξω, est λίγξω, &c. unde in aor. 1. ἔλιγξα. Scil ξ valet κς, γς, vel χς, et ν ante κ, γ, χ, transit in γ. Vide ejusmodi analogiam notatam in pp. 10, 20.

[b] In perf. Act. κέκλαγχα· et conjugatur per f. 2. A. et p. M. sic, κλάζω, κλαγῶ, κέκληγα. Vide Moor. Element. L. Gr. p. 154.

[c] In perf. Act. πέπλαγχα, in f. 1. P. πλαγχθήσομαι, unde in aor. 1. Pass. ἐπλάγχθην· qui quidem sæpe usurpantur in sensu Medio, id quod et non raro aliis verbis usu venit. [Vide in ipso Odysseæ exordio.] Cæterùm, πλάζω, non conjugatur per f. 1. A. ne confundatur cum eodem tempore in πλήσσω, *percutio*.

V.

POETICA AC DERIVATA.

Apud Græcos plurima Verba usurpabantur tantum in Præsenti et in Imperfecto,[d] quorum pleraque sunt Poëtica, rarius usitata, atque modo peculiari derivata; quæque non ulterius conjugata videntur, *cacophoniæ* causâ.

Ejusmodi sunt,

1. Verba quæ oriuntur a Futuro 1. aliorum Verborum mutando ω in είω. Verba nempè Desiderativa in είω. Sic,

βρωσείω, *edere cupio*, a βρώσω, *edam.*
λεξείω, *dicere cupio*, a λέξω, *dicam.*
γαμησείω, *uxorem ducere cupio*, a γαμήσω, *uxorem ducam*, &c.

Item alia Desiderativa quæ desinunt in αω· Sic,

φονάω,[e] *caedam appeto*, a φόνος, *caedes.*
μαχάω, *pugnam desidero*, a μάχη, *pugna.*
μαθητιάω, *discere cupio*, a μαθητὴς, *discipulus.*
ὠνητιάω,[f] *emere cupio*, ab ὠνητὴς, *emptor*, &c.

Ejusmodi sunt etiam,

2. Quædam, potissimùm Poëtica, quæ desinunt ——— in κω, et in σκω. Sic,

ὀλέκω, *perdo*, ab ὄλεω, *idem.*
ἐρυκάκω,[g] *coerceo*, ab ἐρύκω, *idem.*

---

d N. B. Eorum nonnulla non inveniuntur nisi in Præsenti.

e In usu est etiam φονέω.

f Item multa alia Derivata quæ desinunt in ιάω.

g Sunt etiam apud Homerum, ἐρυκανάω, ἐρυκάνω, et ἐρυκανάω.

θρώσκω, salio, a *θορέω, idem.*
φάσκω, πιφάσκω, et *πιφαύσκω, dico,* a *φάω,* unde *φημί.*
πιπίσκω, potum præbeo, a *πίνω, bibo.*

et nonnulla alia in *ίσκω.*[h]

——vel in *άνω, αίνω,* et *ύνω·* Sic,

ἀλφάνω, invenio, ab obsoleto *ἀλφέω.*
ἰσχάνω, contineo, ab *ἴσχω,* pro *ἔχω, habeo.*
ὀπτάνω, video, idem quod *ὄπτομαι.*
κραυγάνω, clamo, idem quod *κράζω.*
καθιστάνω, constituo, idem quod *καθίστημι.*
ἀλδαίνω, augeo, idem quod *ἀλδέω.*
ὀροθύνω, excito, idem quod *ὄρω.*

——vel in *άθω, έθω, ύθω·* Sic,

ἀμυνάθω, auxilior, idem quod *ἀμύνω.*
διωκάθω, persequor, idem quod *διώκω.*
νεμέθω, pasco, idem quod *νέμω.*
τελέθω, sum, orior, idem quod *τέλλω.*
φλεγέθω, uro, idem quod *φλέγω.*
φθινύθω, corrumpo, idem quod *φθίνω.*
μινύθω, minuo, a *μινὺς, parvus.*

——vel in *σπω, σθω, χθω·* Sic,

ἔσπω, et *ἐνίσπω, dico,* eadem quæ *ἔπω,* et *ἐνέπω.*
ἕσπομαι, sequor, idem quod *ἕπομαι.*
ἔσθω, edo, unde *ἐσθίω, idem.*
βιβάσθω, vado, a *βάω, ire facio.*
ἐρέχθω, scindo, quasi ab *ἐρείκω, frango.*

——vel in *τάω, νάω, νέω.*[i]

ἐρχατάω, includo, ab *ἔρχατος, sepes,* quod ab *εἴργω.*
ἰσχανάω, retineo, ab *ἴσχω,* idem quod *ἔχω, habeo.*
δεικανάομαι, benignè accipio, a *δέκομαι,* Ionicè pro *δέχομαι, capio.*

---

h Vide notam ☞ in p. 8.

i Item Polysyllaba in *αίω* et *νίω.* Sic *λιλαίομαι, cupio, ἀγνίω, eo, ὀπυίω, coëo.*

οἰχνέω, progredior, ab *οἴχομαι, abeo.*
νηνέω, neo, cumulo, idem quod *νέω.*

———vel in *αλλω, ιλλω, υλλω*.[k] Sic,

ἀσχάλλω, doleo, quasi ab *ἀχέω, doleo.*
ἰνδάλλομαι,[l] *similis videor ;* ab *εἴδω, video.*
δινδίλλω,[m] *oculis lustro ;* ex *δινέω, moveo*, et *ἴλλος, oculus.*
μιστύλλω,[n] (per Sync. pro *μινυστύλλω*,) *minutatim seco ;* a *μινυὸς, parvus.*[o]

———vel in *δω, βω*, præcedente liquidâ.[p] Sic,

ἔλδομαι, cupio.
κυλίνδω, volvo.
ῥέμβω, in gyrum ago.
φέρβω, pasco.

———vel denique in *νω*, et *ρω*, quæ adhibent Reduplicationem, atque inserunt liquidam,[q] per Epenthesin : Sic,

παμφαίνω,[r] *fulgeo.*
βαμβαίνω, balbutio.
καρκαίρω, resono.
μορμύρω, murmuro.

Porro ; ejusmodi sunt quoque,

3. Verba quædam Homerica, quæ videntur sumere ipsum Fut. 1. M. pro Præsenti : Sic,

---

k Derivata scilicet, ac Poëtica.

l Vide Il. ρ. 213.

m Vide Il. ι. 180.

n Vide Il. α. 465.

o Excipe *στωμύλλω, garrulus sum.* Invenitur saltem apud Aristoph. Ach. 585. *ἐστωμυλάμην*, quod tamen fortasse est per Sync. pro *ἐστωμυλησάμην*, a *στωμυλέω.*

p Item *τέτμω, invenio.* [Vide Il. δ. 293. annotante Eustathio.] et *μίμνω, maneo.* Vide notam in p. 13.

q Eandem nempe liquidam quæ proximè præcedit *ω* in terminatione : Sic *βαιβαίνω*, quod est *βαμβαίνω*· [Vide ejusmodi analogiam notatam in pp. 10. 13.] et *φαιφαίνω* quod est *παμφαίνω*· nimirùm aspirata insuper reduplicat suam tenuem. Vide Moor Element. L. Gr. p. 126. in notâ.

r Homerus utitur etiam *παμφανάω.*

βήσομαι,[s] *progredior*, a βάω, *ire facio.*
δύσομαι,[t] *induo*, a δύω, *subeo.*
λέξομαι,[u] *cubo*, a λέγω, *cubare facio.*
ὀρσομαι,[x] *surgo*, ab ὄρω, *excito.*

et si qua id genus alia.

Item, Verba Poëtica quæ oriuntur a Perf. Med. aliorum Verborum mutando α in ω.[y] Sic,

πιφράδω,[z] *dico*, a φράζω.
κεκλήγω,[a] *clango*, a κλάζω.
πεπλήγω,[b] *percutio*, a πλήσσω.
ὀρώρω,[c] *excito*, ab ὄρω.
πέφνω,[d] *occido*, per Sync. pro πεφένω, a φένω, &c.[e]

---

[s] Vide Il. ι. 109. annotante *Sam. Clarke*; ubi vir eximius vix agnoscit hujusmodi metamorphosin Futuri in Præsens. Vide etiam Il. β. 35.

[t] Vide Il. τ. 36. [u] Vide Il. ι. 613. [x] Vide Il. γ. 250.

[y] Interdum α mutatur in ω. Sic, πεποίθω, a πείθω. Vide *Theocr.* Idyll. ι. 28.

[z] Vide Il. ξ. 500.

[a] Vide Il. π. 430. item Hes. α. 379.

[b] Vide Il. ψ. 360.

[c] Nempe a perf. Med. Attico ὄρωρα. Vide Od. τ. 377.

[d] Vide Il. ν. 363.

[e] Ejusmodi quoque paucissima oriri videntur a Perf. Act. per eandem analogiam: Sic πεφρίκω, *horreo*, a φρίσσω. πεφύκω, *nascor*, a φύω. [Vide Hesiod. α. 76.] τετρήχω, *tumultuor*, a τρήχω, *asper sum*; nisi istud potiùs ad priorem classem referri debeat, quum, in hoc verbo, τέτρηχα ex æquo possit esse perf. A. vel M. [Vide Il. β. 95. ubi τετρήχει videtur esse Præsens a τετρήχω non Plusquamperf. a τρήχω, uti affirmant Lexicographi.] Sic etiam βιβήκω, *eo*, a βάω quod vocabulum hic lubens appono ex auctoritate Jac. Burnet de *Monboddo*, in supremâ, apud Scotos, curiâ civili, Senatoris integerrimi; priscæ virtutis et summæ eruditionis viri, deque Græcis Literis optimè meriti; qui in Libro suo cui titulus,—*Of the Origin and Progress of Language*, Vol. II. pp. 156, 526, adversatur opinioni viri acutissimi Sam. Clarke, asserentis in annotationibus suis ad Hom. Iliad. vocem βεβήκει temporis esse, quod vulgò vocant Plusquamperfectum. Videsis ad Il. α. 37. 221. et π. 751, &c.

ADDENDA.

Omnibus his adde,

1.

Pauca Poëtica in σσω· Sic,

ἀγνώσσω, *ignoro*; ab ἄγνωτος, *ignotus*.
ὑπνώσσω, *dormio*, a ὕπνος, *somnus*.
ἀηθέσσω, *insuetus sum*, ab ἀήθης, *insuetus*.
φλαινύσσω, *garrio*, a φλύω, *nugor*.
ἐνίσσω, *verbis asperis lacesso*, ex ἐν et ἔπω, *dico*.
παιφάσσω,[f] *vehementer ruo*, quasi ab ἀΐσσω, *ruo*.

2.

Quædam Poëtica et rariùs usitata in άζω, et ίζω· Sic,

ἀλυσκάζω, *vito*; idem quod ἀλύσκω.
ἠλασκάζω, *vagor*; idem quod ἠλάσκω.
τροχάζω, *propero*; idem quod τροχάω.
κυπτάζω, *pronus specto*; a κύπτω, *pronus sum*,

et similia in άζω.

νεμεσίζω, *indignor*; idem quod νεμεσάω.
μινυρίζω, *exili voce lamentor*; idem quod μινύρομαι.
ἀκαχίζω, *tristitia afficio*; idem quod ἀκαχέω.
κεραΐζω, *cornibus dissipo*; *vasto*; a κέρας.
ἠρεμίζω, *quietus sum*; idem quod ἠρεμέω.
προκαλίζομαι, *provoco*; idem quod προκαλέω.

et similia in ίζω.

---

f Fortasse ex πᾶν, *omnino*, ἶφι, *fortiter*, et ἀΐσσω, *ruo*. Vide Il. β. 450. et 803: et *Henr. Stephani* Thes. L. Gr. Append. c. 1573.

Item,

3.

ἔῤῥω, *pessum eo.*
πέλω, et πέλομαι, *sum.*
κέλω, et κέλομαι,[g] *hortor.*
σέβω, et σέβομαι, *colo.*

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS

Conjugationis Secundæ.

I.

TRIPLEX PRÆSENS.

Quædam Verba conjugationis primæ non solum assumunt alterum Præsens in νύω, verùm aliud etiam secundæ in νυμι,[h] adeò ut singulis ejusmodi Verbis præsens existat triplex.

Scilicet; triplici illo gaudent Præsenti,—

---

[g] Sæpe apud Poëtas κέκλομαι. Vide Il. α. 346. Apud Poëtas est etiam μέμβλομαι, *curae sum*, a μέλω. Vide Il. τ. 343.

[h] Nempè; oriuntur bina illa nova Præsentia a primitivo Præsenti, mutato ω in νύω vel νυμι. Sic ἄγω, ἀγνύω, et ἄγνυμι. Sed præterea in puris ν geminatur, et penultima futuri corripitur: Sic, κεράω, κεραννύω, et κεράννυμι, κεράσω. Atqui si adsit ο in penultimâ primitivi, transit id in suam longam ante—ννύω, et—ννυμι, nec non ante σω futuri; sic, ζόω, ζωννύω, et ζώννυμι, ζώσω. Porrò; quod ad Imperfectum hujusmodi verborum attinet, observent tirones, id quidem quod a νύω sæpissimè; quod autem a primitivo vel νυμι oritur, rarius usurpari. Iidem meminerint—νυμι carere Subjunctivo et Optativo. Vide Moor Element. L. Gr. p. 160.

1. Verba quædam pura in άω, έω, et όω. Sic,

κεράω, κεραννύω, et κεράννυμι, *misceo*; f. 1. κεράσω, p. κεκέρακα.[h]

κρεμάω, κρεμαννύω, et κρεμάννυμι, *suspendo*; f. 1. κρεμάσω, p. κεκρέμακα.[i]

πετάω, πεταννύω, et πετάννυμι, *pando*; f. 1. πετάσω, p. πεπέτακα.[k]

σκεδάω, σκεδαννύω, et σκεδάννυμι, *dissipo*; f. 1. σκεδάσω, p. ἐσκέδακα.[l]

ἕω, ἑννύω, et ἕννυμι, *induo*; f. 1. ἕσω, p. εἷκα.[m]

ζέω, ζεννύω, et ζέννυμι, *fervefacio*; f. 1. ζέσω, p. ἔζεκα.[n]

κορέω, κορεννύω, et κορέννυμι, *satio*; f. 1. κορέσω, p. κεκόρεκα.[o]

σβέω, σβεννύω, et σβέννυμι, *extinguo*; f. 1. σβέσω, p. ἔσβεκα.[p]

στορέω, στορεννύω, et στορέννυμι, *sterno*; f. 1. στορέσω, p. ἐστόρεκα.[q]

---

h F. 1. Pass. κερασθήσομαι, p. Pass. κεκέρασμαι, per Sync. κέκραμαι, κέκρασαι, κέκραται. [Vide Eur. Med. 138.]

N. B. Hujusmodi verborum rariùs usurpatur Perf. Act. licet hic apponatur Analogiæ causâ.

i F. 1. Pass. κρεμασθήσομαι, aor. 1. Pass. ἐκρεμάσθην, &c. Dicitur etiam κρημνάω, et κριμνάω, adeo ut huic verbo existat Præsens quintuplex. Dicitur quoque κρίμναμαι, et κρήμναμαι, in voce pass. *suspendor*; in voce autem Med. *pendeo*.

k F. 1. Pass. πετασθήσομαι, perf. Pass. πεπέτασμαι, per Sync. πέπταμαι, et in 3 plur. πέπτανται in part. πεπετασμένος, per Sync. πεπταμένος. [Vide *Xenoph.* Ἀναβ. Ι. 1. 22.] In usu est etiam πετάζω.

l F. 1. Pass. σκεδασθήσομαι, p. Pass. ἐσκέδασμαι. Dicitur etiam σκεδάζω.

m Perf. Pass. εἷμαι, unde εἷμα—τος, το, *vestimentum*. Sed multò frequentiùs reperitur compositum ἀμφιεννύω vel ἀμφιέννυμι, ἀμφιέσω, ἠμφίεκα, vel ἀμφίεικα, ἠμφίεσμαι, vel ἀμφίειμαι.

n F. 1. Pass. ζεθήσομαι, vel ζεσθήσομαι. Vide Moor Elementa L. Gr. p. 138.

o F. 1. κορέσω, vel κορήσω, f. 1. Pass. κορεσθήσομαι, p. Pass. κεκόρεσμαι, vel κεκόρημαι, Confer. *H. Steph.* Thesaur. L. Gr. 1. 2. c. 108. b. et Moor Element. L. Gr. p. 144. not. †

p Vel ἔσβηκα, f. 1. Pass. σβεσθήσομαι, p. Pass. ἔσβεσμαι.

q F. 1. Pass. στορεσθήσομαι. Dicitur etiam per Sync. στόρνυμι, unde compositum καταστόρνυμι, per Sync. κατόρνυμι. Vide Odyss. ρ. 32.

(ζόω,) ζωννύω, et ζώννυμι, *cingo*; f. 1. ζώσω, p. ἔζωκα.[r]
(ῥόω,) ῥωννύω, et ῥώννυμι, *roboro*; f. 1. ῥώσω, p. ἔῤῥωκα.[s]
(στρόω,) στρωννύω, et στρώννυμι, *sterno*; f. 1. στρώσω, p. ἔστρωκα.[t]
χόω, χωννύω, et χώννυμι, *aggero*; f. 1. χώσω, p. κέχωκα.[u]
χρόω, χρωννύω, et χρώννυμι, *tingo*; f. 1. χρώσω, p. κέχρωκα.[x]

Quibus adde unum in *ίω*· Scil.

τίω, τιννύω, et τίννυμι, *honoro, solvo*, f. τίσω, p. τέτικα.[y]

Item,

2. Quædam non pura in *γω*· Sic,

(ἄγω[z]) ἀγνύω, et ἄγνυμι, *frango*; f. 1. ἄξω, p. ἦχα.
εἴργω,[a] εἰργνύω, et εἴργνυμι, *includo*, f. 1. εἴρξω, &c.
(ζεύγω,[b]) ζευγνύω, et ζεύγνυμι, *jungo*; f. 1. ζεύξω, p. ἔζευχα.
(μίγω,[c]) μιγνύω, et μίγνυμι, *misceo*; f. 1. μίξω, p. μέμιχα.
(μόργω,[d]) μοργνύω, et μόργνυμι, *tergo*; f. 1. μόρξω, p. μέμορχα.

---

[r] F. 1. Pass. ζωσθήσομαι, p. Pass. ἔζωσμαι. Sed primitivum ζόω, in Præs. est obsoletum. Dicitur autem in Præs. ζωννύσκω.

[s] F. 1. Pass. ῥωσθήσομαι, p. Pass. ἔῤῥωμαι. Obsoletum autem est primitivum ῥόω, quod apud *H. Stephanum* scribitur ῥώω.

[t] F. 1. Pass. στρωθήσομαι, p. Pass. ἔστρωμαι. Obsoletum autem est primit. στρόω.

[u] F. 1. Pass. χωσθήσομαι, p. Pass. κέχωσμαι.

[x] F. 1. Pass. χρωσθήσομαι, vel χρωθήσομαι, p. Pass. κέχρωσμαι, vel κέχρωμαι. In usu est etiam χρώζω in Præsenti.

[y] Vide Addenda, p. 12.

[z] Inusitatum est primitivum Præs. ἄγω. Ast in usu sunt aor. 1. Act. ἆξα, Atticè ἔαξα· p. Act. ἦχα, Atticè ἔαχα· p. M. ἦγα, Atticè ἔαγα, &c.

[a] Scil. εἴργω, per Crasin pro ἐέργω· aor. 1. est εἶρξα· Perf. est inusitatum.

[b] Inusitatum est primit. præs. ζεύγω· inde tamen regulariter formatur aor. 2. Pass. ἐζύγην.

[c] Inusitatum est primit. Præs. μίγω· inde tamen regulariter formatur aor. 2. Pass. ἐμίγην. Homericum Præs. est interdum μίσγω.

[d] Inusitatum est primit. Præs. μόργω et pro μόργνυμι, sæpè reperitur ὀμόργνυμι.

οἴγω,[e] οἰγνύω, et οἴγνυμι, *aperio*; f. 1. οἴξω, p. ὦχα.
(πήγω, pro quo in usu) πήσσω,[f] πηγνύω, et πήγνυμι, *compingo*; f. 1. πήξω, p. πέπηχα.
(πλήγω, pro quo in usu) πλήσσω, πληγνύω, et πλήγνυμι, *percutio*; f. 1. πλήξω, p. πέπληχα.
(ῥήγω, pro quo in usu) ῥήσσω, ῥηγνύω, et ῥήγνυμι, *rumpo*; f. 1. ῥήξω, p. ἔῤῥηχα.
(φράγω, pro quo in usu) φράσσω, φραγνύω, et φράγνυμι, *sepio*; f. 1. φράξω, p. πέφραχα.

Necnon unum in κω, atque duo in ρω· Scil.

(δείκω,[g]) δεικνύω, et δείκνυμι, *ostendo*; f. 1. δείξω, p. δέδειχα.
θόρω, θορνύω, et θόρνυμι, *salio*, &c.[h]
ὄρω, ὀρνύω, et ὄρνυμι, *excito*; f. 1. ὀρῶ,[i] p. ὦρκα.

ADDENDA.

1.

Analogiâ haud prorsus absimili, triplex quoque Præsens sortiuntur sequentia: Scil.

κτείνω, κτιννύω, et κτίννυμι,[k] *occido*; f. 1. κτένω, p. ἔκταγκα.
ὀλέω,[l] ὀλλύω, et ὄλλυμι, *perdo*; f. 1. ὀλέσω, p. ὤλεκα.
ὀμόω, ὀμνύω, et ὄμνυμι, *juro*; f. 1. ὀμόσω, p. ὤμοκα.

---

[e] Sed multò frequentiùs usurpatur compositum ἀνοίγω, &c. in aor. 1. Act. ἄνωξα, Atticè ἀνέωξα, et ἤνοιξα, in perf. A. ἄνωχα, Atticè ἀνέωχα, in perf. P. ἄνωγμαι, Atticè ἀνέωγμαι, et ἠνέωγμαι, et in Perf. Med. ἄνωγα, Atticè ἀνέωγα.

[f] N. B. πήσσω, πλήσσω, ῥήσσω, et φράσσω, regulariter conjugantur per omnia tempora, sic πήσσω, πήξω, πέπηχα, πηχθήσομαι, πέπηγμαι πήσσω, πηγῶ, πέπηγα, &c. in voce activâ, *compingo*, in voce autem mediâ, *rigeo*.

[g] Inusitatum est primit. Præs. δείκω.

[h] θόρω, vel θορέω, non invenitur in f. 1. vel in perf. sed. in usu est aor. 2. ἔθορον, &c.

[i] Æolicè ὄρσω. unde in aor. 1. ὦρσα. Et perf. M. est ὦρα, Atticè ὄρωρα.

[k] Vix reperiuntur κτιννύω et κτίννυμι. Sed in usu est compositum ἀποκτιννύω, et ἀποκτίννυμι.

[l] Vix reperitur ὀλέω, in Præs. sed a f. 2. ὀλῶ, venit regulariter f. 2. M. ὀλοῦμαι, aor. 2. M. ὠλόμην, p. M. ὦλα, Atticè ὄλωλα. Atque sæpissimè reperitur compositum ἀπόλλυμι, eodem modo conjugatum.

2.

Eòdem etiam pertinere videntur pauca Deponentia: Scil.

ἄρνυμαι, capio, ab ἄρς, *agnus.*[m]
ἄχνυμαι, doleo, ab ἄχος, *dolor.*
κίνυμαι, moveor, a κινέω, *moveo.*
λάζυμαι, capio, idem quod λάζομαι.
πτάρνυμαι, sternuto, idem quod πταίρω.

II.

CARENTIA AORISTO II.

Pleraque Verba secundæ conjugationis defectiva sunt.

1. Quædam habent Præs. et interdum Imperf. et carent Aoristo secundo: Sic,

ἀκάχημι,[n] *tristitiâ afficio,* ab ἀχέω, *doleo.*
δίδημι, ligo, idem quod δέω.
κίρνημι,[o] *misceo,* idem quod κεράω.
κίχρημι,[p] *utendum do,* idem quod χράω.
κρέμνημι,[q] *suspendo,* idem quod κρεμάω.
ὄνημι,[r] *prosum,* ab obsoleto ὀνάω.

---

[m] Adi Henr. Steph. Thes. L. Gr. tom. 1. c. 548. g.

[n] Scil. per Reduplicationem pro ἄχημι.

[o] In usu est etiam κιρνάω. Vide supra ad Triplex Præs.

[p] In usu est etiam κιχράω.

[q] In usu est etiam κρεμνάω. [Vide supra ad Triplex Præs.] Inveniuntur etiam κρημνάω, et κρήμνημι, *praecipito,* a κρημνὸς, *praecipitium;* quod nullo modo confundi debet cum κρέμνημι. Cæterùm κρήμνημι, habet in imperat. aor. 2. κρήμνηθι.

[r] Legitur etiam ὀνίνημι, et in voce P. et M. ὀνινάμαι, et ὀνινήμαι. Nam hujusmodi verba nonnunquam sumunt η ante μαι, in Præs. P. et M. Cæterùm ὄνημι interdum usurpatur ad significandum id quod est Latinè *vitupero.*

πέρνημι, *vendo*, a περάω, unde πιπράσκω.[s]
πίπλημι, vel πίμπλημι,[t] *impleo*, idem quod πλήθω.
πίπρημι, vel πίμπρημι,[u] *incendo*, idem quod πρήθω.
πίτνημι,[x] *extendo, cado*, idem quod πιτνέω.
σκίδνημι, *dissipo*, idem quod σκιδάω.[y]
τίτρημι, *perforo*, idem quod obsoletum τράω.[z]

Similiter in Deponentibus.

ἄγαμαι,[a] *admiror.*
δύναμαι,[b] *possum.*
ἔραμαι,[c] *amo.*
πρίαμαι, *emo.*

2. Et, vice versâ, quædam habent Aoristum secundum et carent Præsenti et Imperfecto: Sic,

Obsoletum, δῦμι,[d] (a δύω, *subeo*,) habet, in usu, aor. 2. ἔδυν.

---

s Vide pag. 9.

t Reperiuntur etiam πιμπλέω, et πιμπλάνω, et πλῆμι.

u Reperiuntur etiam πιπράω, et πιμπράω.

x Apud Homerum invenitur πίτνα, Ionicè sine augm. et contractè, pro ἐπίτνα, a πιτνάω· [Vide Il. φ. 7. ubi Eustath. exponit κατεπετάννυε.] Apud Hesychium πιτνᾷ redditur πίπτει, ἐκτείνει. Forsitan est verbum compositum ex πίπτω, *cado*, et τάνω, *tendo*: scil. πιπτάνω, πιτάνω, πιτάω, πίτνω, unde πιτνέω, πιτνάω et πίτνημι· quasi dicas, *aliquid facio ut decidat expansum*. Sin subintellectum fuerit pronomen reciprocum, uti sæpissimè fit, [Vide notam in p. 13.] tum πιτνέω erit πιτνέω ἐμαυτὸν, *meipsum facio ut decidam expansus*; i. e. *expansus* vel *extensus decido*, Anglicè, *I fall at my full length.* [Vide Eur. Med. 1195. et 1205.] Neque hujusmodi annotatio nihili est, iis præsertim qui exquisitiùs sentire cupiant miram G. L. vim atque pulchritudinem.

y Reperiuntur etiam σκιδάζω, κιδάω, κιδάζω, et κιδαίνω.

z Reperiuntur etiam τιτράω, et τιτραίνω.

a Conjugatur extra imperf. ab obsoleto ἀγάζομαι.

b Conjugatur extra imperf. ab obsoleto δυνάομαι.

c Ab ἐράω, *idem*; cujus vox pass. sæpè significat (non *amor*, sed) *amore captus sum.*

d [Vide p. 12.] Meminerint tirones υμι carere subjunct. et optat.

Obsol. φῦμι, (a φύω,[e] *nascor*,) habet, in usu, aor. 2. ἔφυν.

Obsol. βῆμι, (pro quo est βαίνω, *eo*,) habet, in usu, aor. 2. ἔβην.[f]

Obsol. κτῆμι,[g] (pro quo est κτείνω, *occido*,) habet, in usu, aor. 2. ἔκτην.

Obsol. σβῆμι,[h] (a σβέω, *extinguo*,) habet, in usu, aor. 2. ἔσβην.

Obsol. σκλῆμι,[i] (a σκλάω, *sicco*,) habet, in usu, aor. 2. ἔσκλην.

Obsol. τλῆμι, (a τλάω, *suffero*,) habet, in usu, aor. 2. ἔτλην.

Obsol. φθῆμι,[k] (a φθάω, *prævenio*,) habet, in usu, aor. 2. ἔφθην.

Obsol. ἅλωμι, (pro quo est ἁλίσκω, *capio*,) habet, in usu, aor. 2. ἥλων.[l]

Obsol. γνῶμι,[m] (pro quo est γινώσκω, *cognosco*,) habet, in usu, aor. 2. ἔγνων.

Obsol. βίωμι,[m] (pro quo est βιώσκω, *vivo*,) habet, in usu, aor. 2. ἐβίων.

Obsol. βρῶμι,[m] (pro quo est βρώσκω, *edo*,) habet, in usu, aor. 2. ἔβρων.

ADDENDUM.

Quorundam in μι perpaucæ tantùm supersunt reliquiæ: Sic,

---

[e] φύω, sæpè significat *naturâ sum*. Sæpissimè occurrit πέφυκα, in perf. *naturâ comparatus sum*. φύω, etiam sæpè significat *gigno*.

[f] Vide Varia Synonyma, p. 13.

[g] Vide Addenda, p. 26.

[h] Vide Triplex Præs. p. 24.

[i] Vide σκλάω, p. 16.

[k] Vide Anomala in ω, p. 10.

[l] Atticè ἑάλων. [Vide Anomala in ω, p. 9.] Observent autem tirones ἥλων, in aor. 2. usurpari in sensu passivo, Latinè *captus fui*, ἁλοὺς, *captus*. [Vid. Il. β. 374. et Xenoph. Απομν. II. iii. 10.] Perf. ab ἁλόω, (scil. ἥλωκα,) passivè etiam significat. [Vide H. Steph. Thes. L. Gr. t. 1. 328. h.]

[m] Vide Anomala in ω, p. 8.

πέρνημι, vendo ... præs. part. ἀείς,[m] 3. dual.
πίπλημι, ve... 3. sing. imperf. Ind. δίδη.[p]
πίμπρημι, ... habet, in usu, præs. part. M. δε-
πέτημι,[x] ...
σκίδνημι ...
τίτρη ... scio, habet, in usu, Præs. Op. εἰδείην.[r]
... sisto,) habet, in usu, præs. Opt. ἱσταίην,
... part. ἱστάς.[s]

Atque ita in nonnullis aliis ejusmodi.[t]

---

m Saltem invenitur ... in nom. pl. [Vide Il. ι. 526.]

n Scil. Ionicè sine augm. [Vide Il. α. 5.]

o Saltem ... Poëticè. [Vide Il. ψ. 214.]

p Scil. ... sine aug. [Vide Il. λ. 105.]

q Scil. pro ... [Vide Il. λ. 88.]

r Scil. ... est per Sync. pro εἰδηκοίην, ab εἴδω.

s Scil. ... est per Sync. pro ἱσταίην, ab ἵστημι.

t De ... et σχὲς, a σπῆμι, φρῆμι, et σχῆμι, vide Moor Element. L. ... Et de εἰμὶ, sum, εἶμι, eo, ἧμαι, sedeo, κεῖμαι, jaceo; ... de VERBIS IMPERSONALIBUS, vide ibidem, pp. 114, 115, &c.

Atque hæc sunt præcipua utriusque conjugationis Verba quæ vel ... vel DEFECTIVA vocari possint. Cæterùm in Linguâ tam copiosâ, ... inter plurima quibus abundat verbis, vix, ac ne vix quidem, unum omnibus numeris absolutum existere videatur, singulas singulorum recensere ... quæ passim apud Græcos scriptores in usu inveniuntur, ingens esset, atque (tironibus saltem in quorum gratiam hæc exarata sunt,) planè inutilis ...

APPEN.

APPENDIX.

Nonnullæ Verborum partes Anomalium pati videntur vel per Reduplicationem, vel Syncopen, vel Metathesin.

Tirones assuefaciant aures sequentibus exemplis.

1.

Per Reduplicationem.[u]

ἆγω,	ἀγάγω,	ab ἄγω, duco.
ἦγον,	ἤγαγον,	
ἠγόμην,	ἠγαγόμην,	
ἦχα,	ἄγηχα,	
ἤγερκα,	ἀγήγερκα,	ab ἀγείρω, *congrego.*
ἤγερμαι,	ἀγήγερμαι,	
ὤλεκα,	ὀλώλεκα,	ab ὄλλυμι,[x] *perdo.*
ὦλα,	ὄλωλα,	

2.

Per Syncopen.

ἐλάσαι,	ἔλσαι,	ab ἐλαύνω, *agito.*
ἔχευσα,	ἔχεσα,[y]	a χέω, *fundo.*
ἔσεται,	ἔσται,	ab εἰμὶ, *sum.*

---

[u] De qua agetur quum ad Dialectos perventum fuerit.

[x] Vide Anomala in μι, p. 26.

[y] Interdum ἔχεα.

ἄημι, (ab ἀέω, *spiro*,) habet, in usu, præs. part. ἀεὶς,[m] 3. dual. aor. 2. Ind. ἄητον,[n] et Inf. ἀῆναι.[o]

δίδημι, (a δέω, *ligo*,) habet, in usu, 3. sing. imperf. Ind. δίδη.[p]

δίζημι, (pro quo δίζω, *quæro*,) habet, in usu, præs. part. M. διζήμενος.[q]

ἄδημι, (pro quo εἰδέω,) *scio*, habet, in usu, Præs. Op. εἰδείην.[r]

ἵστημι, (pro quo ἵστημι, *sisto*,) habet, in usu, præs. Opt. ἱσταίην, Imperat. ἵσταθι, part. ἱστάς.[s]

Atque ita in nonnullis aliis ejusmodi.[t]

---

[m] Saltem invenitur ἄεντες in nom. pl. [Vide Il. ι. 526.]

[n] Scil. Ionicè, sine augm. [Vide Il. ι. 5.]

[o] Saltem ἀήμεναι Poëticè. [Vide Il. ψ. 214.]

[p] Scil. Ionicè, sine aug. [Vide Il. λ. 105.]

[q] Scil. pro διζήμενος. [Vide Il. δ. 88.]

[r] Sed εἰδέναι est per Sync. pro εἰδηκέναι, ab εἰδέω.

[s] Sed ἱστάναι est per Sync. pro ἱστακέναι, ab ἵστημι.

[t] De στὶς, φρὶς, et σχὶς, a στῆμι, φρῆμι, et σχῆμι, vide MOOR Element. L. Gr. p. 161. in notâ †. Et de εἰμὶ, *sum*, εἶμι, *eo*, ἧμαι, *sedeo*, κεῖμαι, *jaceo*; item de VERBIS IMPERSONALIBUS, vide ibidem, pp. 114, 115, &c.

—— Atque hæc sunt præcipua utriusque conjugationis Verba quæ vel ANOMALA vel DEFECTIVA vocari possint. Cæterùm in Linguâ tam copiosâ, ubi, inter plurima quibus abundat verbis, vix, ac ne vix quidem, unum omnibus numeris absolutum existere videatur, singulas singulorum recensere partes quæ passim apud Græcos scriptores in usu inveniuntur, ingens esset, atque (tironibus saltem in quorum gratiam hæc exarata sunt,) planè inutilis labor.

APPEN-

APPENDIX.

Nonnullæ Verborum partes Anomalium pati videntur vel per Reduplicationem, vel Syncopen, vel Metathesin.

Tirones assuefaciant aures sequentibus exemplis.

1.

Per Reduplicationem.[u]

ἄγω,	ἀγάγω,	ab ἄγω, duco.
ἦγον,	ἤγαγον,	
ἠγόμην,	ἠγαγόμην,	
ἦχα,	ἄγηχα,	
ἤγερκα,	ἀγήγερκα,	ab ἀγείρω, *congrego.*
ἤγερμαι,	ἀγήγερμαι,	
ὤλεκα,	ὀλώλεκα,	ab ὄλλυμι,[x] *perdo.*
ὦλα,	ὄλωλα,	

2.

Per Syncopen.

ἐλάσαι,	ἔλσαι,	ab ἐλαύνω, *agito.*
ἔχευσα,	ἔχεσα,[y]	a χέω, *fundo.*
ἔσεται,	ἔσται,	ab εἰμὶ, *sum.*

---

[u] De qua agetur quum ad Dialectos perventum fuerit.

[x] Vide Anomala in μι, p. 26.

[y] Interdum ἔχεα.

ἐγείρομαι,	ἔγρομαι,	ab ἐγείρω, *excito*.
ἐγειρόμενος,	ἐγρόμενος,	
ἴσατον,	ἴστον,	ab ἴσημι, *scio*, (in Voce M. et P. sæpe, inserto τ, ἵσταμαι.)
ἴσαμεν,	ἴσμεν,	
ἰσάτε,	ἴστε,	
ἴσασαν,	ἴσαν,	
ἴσαθι,	ἴσθι,	
ἰσάτω,	ἴστω, &c.	
ἔβησαν,	ἔβαν,[z]	a βῆμι, pro quo βαίνω, *eo*.

3.

Per Metathesin.

ἔπαρθον,	ἔπραθον,	a πέρθω,	*vasto*.
ἔδαρκον,	ἔδρακον,	a δέρκω,	*aspicio*.
δέδορκα,	δέδροκα,		
μέμορα,	ἔμμορα,	a μείρω,	*divido*.
σίσυται,	ἔσσυται,	a σεύω,	*agito*.

z Scil. per Syncopen Bœoticè. Bœoticum est etiam ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν, ab ἀγείρω, *congrego*, vel ἐγείρω, *excito*, ἔμιχθεν, pro ἐμίχθησαν, a μίγνυμι, *misceo*, &c. Sed Atticum est εἶεν, pro εἴησαν, ab εἰμὶ, *sum*, et τιθεῖεν, pro τιθείησαν, a τίθημι, *pono*, &c. Sed de his postea.

DE PRÆPOSITIONE.

Præpositio est pars orationis indeclinabilis regens quendam casum.

Præpositionum primigenius usus est denotare id quod ad LOCUM cujusvis, respectu alterius, attinet; adeo ut alterutrius MOTUS, alterius autem QUIES; vel utriusque MOTUS aut QUIES exprimatur; velut, *Mittunt legatos* AD *Caesarem. Iter erat illis* PER *Alpes. Flumen Arar* IN *Rhodanum influit.* PRÆ *foribus obambulat. Recubans* SUB *tegmine fagi. Hic* INTER *densas corylos.* INTER *sylvas Academi. Obviam facti sunt* INTER *se.*

Ex hac primigeniâ suâ significatione Præpositiones sæpissimè transferuntur, per analogiam maximè naturalem, ad id quoque significandum quod ad TEMPUS attinet: velut, *Surrexit* ANTE *lucem. Colloquebatur* INTER *cœnam. Vivit* POST *funera Virtus.*

Dehinc earum nonnullæ usurpantur variè ad varios exprimendos nexus, sive causæ cum effectu, seu ἐνεργείαν Animi cum rebus externis: velut, *Roscius* PER *imprudentiam deceptus est. Caesar* DE *hac re ita censebat. Egregia erat pietas ejus* IN *parentes.*[a]

---

[a] Hæc enarrantur fusius inter docendum.

Ex vario præpositionum,[b] sive simplicium seu compositarum, usu oritur, non minimâ ex parte, exquisita illa L. Gr. felicitas quam omnes, in omni ævo, admirati sunt Eruditi.

Græcas Præpositiones ad captum tironum accommodanti nonnullæ occurrunt quarum vim genuinam Sermo nunc quidem Anglicanus nunc autem Gallicus, aptiùs ac feliciùs quam Latinus attingit.

Linguæ Græcæ Præpositiones[c] sunt octodecim.

Earum aliæ regunt unum, aliæ duos, aliæ autem tres casus.

I.

Quatuor regunt Genitivum solummodo; Scil. Ἀντὶ, Ἀπὸ, Ἐκ vel Ἐξ, Πρὸ.

---

b Quod autem ad nomen hujus partis orationis attinet, vide *Theodori Gazae* Introd. Grammat. p. 163. Edit. Basil. apud Valent. Curionem, 1523.

c Quanquam tam fusè de Græcis Præpositionibus apud Grammaticos et Lexicographos agatur, eorum tamen nemo est cui veras et genuinas illarum significationes eruisse, et clarâ demùm luce perfudisse contigerit. Hujus Grammatices partis difficultatem quum persensisset Vir celeberrimus, nuper defunctus, Jac. Moor, in Acad. Glasg. Litt. Gr. Prof. ad eam expediendam se diligenter accinxit; atque ingenii acumine (quo quidem pollebat eximio) ei filum *Ariadnes* in hoc labyrintho suppeditante, viam rectam ad Præpositionum Græcarum cognitionem primus post renatas Literas patefecisse videtur; uti intelligere est ex dissertatione ejus, sermone Anglicano exaratâ, quæ inscribitur, *On the Prepositions of the Greek Language; an introductory Essay*, Glasg. 1766. Dolendum tamen est Virum acutissimum nihil de hac re edidisse nisi brevem illam *Introductionem*; pretiosam quidem eam, sed priorem tantùm operis ab illo suscepti partem. Ex illâ tamen quæ ad rem nostram facere viderentur nos desumpsisse lubentes agnoscimus.

1. Ἀντὶ.[a]

Ἀντὶ—Latinè, plerumque, redditur *pro*, (scil. *loco* vel *vice*.) Anglicè, INSTEAD OF; Gallicè, *au lieu de*. Sic,

Εἰρήνη ANTI πολέμου. Thucyd. IV. 20.	*Pax* pro *bello*.
ANTI μεγάλων εὐεργεσιῶν. *Ibid.* IV. 11.	Pro *magnis beneficiis*.

OBSERVANDA.

1. Verisimillimum est Ἀντὶ primitus usurpatum fuisse ad designandum alterum poni CONTRA alterum; [Anglicè—OPPOSITE TO—; Gallicè—*vis à-vis de*—] id quod fieri solebat, antiquissimis temporibus, quum merces essent commutandæ; [Angl.—*in the case of barter*.] Unde facillimè transferebatur ad indicandam ipsam mercium commutationem; vel quodlibet suffectum IN LOCUM alterius, [Angl. *Something substituted* in place of *some other thing*;] quæ quidem tandem fiebat communis ipsius significatio.

2. Manebat tamen primarius ejus sensus in vocibus plerisque compositis: Sic, ANTIλέγω, CONTRAdico; ANTIφωνῶ, è contrario *sono*: Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους Ἡρακλέους· λύρη δὲ Ἔρωτας ANTεφώνει· [Anac. Od. 1.] Angl. *And I, on the one hand, fell a-singing the labours of Hercules: my Lyre, on the other hand*, in opposition to *me*, *began to resound Loves*. In quibusdam autem cernere est alteram illam vulgarem ejus significationem: Sic, ANTωνόμασε Μεσσήνην. [Thucydid. VI. 5.] *He* chan-

---

[a] N. B. Hæc præpositio, sequente consonante, scribitur ἀντὶ· sequente vocali lævigatâ ἀντ'· sequente autem vocali aspiratâ ἀνθ'· Sic itidem, ἀπὸ, ἀπ', ἀφ'· et κατὰ, κατ', καθ'· et μετὰ, μετ', μεθ', et ἐπὶ, ἐπ', ἐφ'· et ὑπὸ, ὑπ', ὑφ'· Atque ita in multis aliis Græcorum vocibus.

ged *its name into Messene.* [*He substituted Messene* instead of *its other name.*]

3. Ἀντὶ sæpè supprimitur per Ellipsin, præsertim in locutionibus emendi aut vendendi: Sic, Πόσυ τίς πρίασθαι δύναται τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα; δραχμῆς. [Æsop. Fab.] For [instead of] *how much can one buy the statue of Juno?* For *a drachma*, i. e. ἀντὶ πόσυ—ἀντὶ δραχμῆς. Vide *Lamberti Bos* Ellips. Gr.

4. Ἀντὶ sæpe regit infinitivum verbi cum articulo: Sic, ΑΝΤΙ τῦ τιμωρήσασθαι, [Æsop. Fab.] *Instead of punishing.*

2. Ἀπὸ.

Ἀπὸ—Latinè significat *a, ab, de,* Anglicè FROM. Sic,

Κῦρος ὡρμᾶτο ΑΠΟ Σάρδεων. Xenoph. Anab. I.	*Cyrus began his March* FROM *Sardes.*
ΑΠΟ τῦ Ποσειδονίυ. Thucyd. IV. 118.	FROM *the Temple of Neptune.*

OBSERVANDA.

1. Ἀπὸ primitus indicabat Discessum aut Distantiam unius hominis vel rei A *loco* alterius: [Anglicè, *The Departure, or the Distance of one person or thing* FROM the place *of another.*] Unde, per transitionem facilem, usurpatur etiam ad significandum Progressum vel Intervallum unius puncti Temporis AB altero; et redditur interdum *post;* Anglicè FROM, vel AFTER; Gallicè *depuis, après:* Sic, ΑΠΟ τῦ νῦν, FROM *the present time.* ΑΠΟ δείπνυ, *a cœnâ; after* [FROM *the time of*] *supper.* ΑΠΟ σάλπιγγος, a *tubæ signo;* post *tubæ sonitum.*

2. Ἀπὸ Latinè significat, *a, ab:* Angl. FROM; Sed variè aliquatenus in variis: exempli causâ: 1mo, Ενεργείαν denotat agentis directam *ab*—: Sic, —ΑΠΟ σκοπιῆς εἶδεν νέφος.—[Il. δ. 275.] *a speculâ vidit nubem.* ΑΠΟ τῦ τείχεως μάχεσθαι, *to fight* FROM *the wall.* 2do, Partem cujusvis ablatam *ab*—. Sic Θυσίας

θύειν μικρὰς ΑΠΟ *μικρῶν*, [Xenoph. Mem. I. iii. 3.] *offering small sacrifices* FROM *a small fortune*, &c.

3. Ex quibus omnibus discentes nequibunt non sentire genuinam vim *τῆς* ΑΠΟ in hujuscemodi phrasibus: Scil.

Οἱ ἀπὸ	τῆς βυλῆς,	*Senatores.*
	τῦ πλήθυς,	*Plebeii.*
	φιλοσοφίας καὶ λόγων,	*Philosophi ac Literati.*
	τῆς στοᾶς,	*Stoici.*
	τῦ περιπάτου,	*Peripatetici.*
	τῶν μαθημάτων,	*Mathematici.*

Item,

Ἀπὸ	τύχης,	*Fortuitò.*
	στόματος, μνήμης,	*Memoriter.*
	γλώσσης,	*Vivâ Voce.*

4. Simplicis hujus præpositionis vi benè perspectâ, eadem ejus vis in compositione etiam observanda est:[e] Exempli gratia; *οἶκος*, *domus;* ΑΠ*οίκος*, *in coloniam missus:* ΑΠ*οικία*, *colonia;* ΑΠ*οικέω*, *in coloniam migro;* ΑΠ*οικίζω*, *in coloniam deduco;* *βαίνω*, *eo*, ΑΠΟ*βαίνω*, *abeo;* *βάλλω*, *jacio*, ΑΠΟ*βάλλω*, *abjicio*, &c.

5. Ἀπὸ in compositione sæpè regit suum casum: Sic, ΑΠΕ*χομαι κακῶν*, *abstineo a malis.* Ubi obiter notanda est, etiam

---

[e] Idque etiam cum significationem Verbi simplicis nunc augere, nunc evertere videatur: sic, *καλύπτω*, *tego*, ΑΠΟ*καλύπτω*, *detego;* quasi dicas Anglicè, *I take the veil away* FROM *any thing.* *κρύπτω*, *abscondo*, ΑΠΟ*κρύπτω*, *seorsum abscondo.* Anglicè, *I hide something apart* FROM *other things.* [ΑΠΟ*κρύπτομαι*, in Voce Med. *delitesco.*] *μανθάνω*, *disco*, *ἀπομανθάνω*, *dedisco:* Anglicè, *I depart* FROM *learning; I forget.* *διδάσκω*, *doceo*, ΑΠΟ*διδάσκω*, *dedoceo.* Anglicè, *I am quite away* FROM *teaching. I do something quite the reverse of teaching.* Atque ita Horatius Lib. II. Od. 1.

——— populumque falsis
Dedocet uti
Vocibus———

And does what is quite the reverse of teaching the people to use false appellations.

vera significatio Vocis Med. Scil. ἔχομαι, *I hold myself*, ΑΠΟ κακῶν, FROM *mischief*.

6. Denique, Ἀπὸ interdum supprimitur per Ellipsin: Sic, ἁρπάζειν θανάτου, *eripere morti*, i. e, ΑΠΟ θανάτου. Ex Homero suppetit exemplum utriusque Syntaxeos simul, tum plenæ, tum ellipticæ.

> Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ΑΠΟ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ
> Παιδὸς ἐέργει μυῖαν.—— [Il. δ. 130.
> *Hæc verò tantum inhibuit a corpore ut cùm mater*
> *A filio arcet muscam*——.[f]

3. Ἐκ vel Ἐξ.[g]

Ἐκ vel Ἐξ—Latinè significat *e*, *ex*. Anglicè OUT OF. Sic,

ΕΚ Χεῤῥονήσου ὁρμώμενος. Xenoph. Anab I	E *Chersoneso prodiens*.
Ἐκ στόματος λύκου. Æsop.	Ex *ore lupi*.

OBSERVANDA.

Primigenius usus Præpositionis Ἐκ vel Ἐξ, est indicare aliquem *discedere* E loco; vel quodvis *eximi* EX quovis alio: [Anglicè, *That a person departs* OUT OF *a place*; or *that any thing is taken* OUT OF *any other thing*.] Inde facilè transfertur ad significandum; 1mo, Aliquid factum *ex* quavis materiâ: Sic, ποτήριον ΕΚ χρύσου, Angl. A *cup of* [*made* OUT OF] *Gold*. 2do, Aliquid exemptum E numero: Sic, ΕΚ μετοίκων, EX *inquilinorum numero*. 3tio, Aliquid mutatum EX uno statu in alterum:

---

[f] Vide *Lamberti Bos* Ellipses Gr. [p. 470. Edit. Norimberg. 1763.] De quo doctissimo Scriptore licet observare, eum amori suo erga Ellipsin nimis indulsisse; quanquam tamen nec ille suâ laude sit fraudandus, quippe qui multò dilucidiùs et elegantiùs quam vulgus philologorum sententiam suam ubique exposuerit.

[g] Scil. ἐκ ante consonantem; ἐξ ante vocalem.

Sic, EΞ εἰρήνης πολεμεῖν, [Thucyd. I. 120.] *pacem cum bello commutare:* Angl. OUT OF *peace to make war.*

2. Evidens est differentia inter Εκ et Απο· Sic EΞ ἀγορᾶς καὶ ΑΠΟ τοῦ βουλευτηρίου, [Platon. Menex. ad init.] E *foro et* A *Senatu.* In quibusdam tamen locutionibus, neglectâ hâc differentiâ utpote non tanti, utravis communitèr usurpari videtur: Sic,—ὄναρ ΕΚ Διός ἐστιν. [Il. ά. 63.] *Somnium* A *Jove est.* Εκ Διὸς ἀρχώμεσθα· [Theocr. Idyl. ιζ΄.] A *Jove principium faciamus.* Atque ex æquo dici potest EΞ ἀρίστου, et ΑΠ' ἀρίστου, a *prandio;* Angl. *after dinner;* item Oἱ ΑΠΟ τῆς στοᾶς, et Oἱ ΕΚ τῆς στοᾶς, *Stoici.*[h] &c.

3. In nonnullis etiam phrasibus, quæ redduntur per adverbium Latinorum, ΕΚ et ἀπὸ communiter usurpari possunt: Sic, ΕΚ τοῦ δικαίου, *justè.* ΕΚ τοῦ ἀδίκου, *injustè.* ΕΚ τῶν θεμελίων, *funditus.* ΕΚ τοῦ παραχρῆμα, *subitò,* &c.

4. Eandem hujus præpositionis vim cernere est in compositione: Sic, ΕΚνοῦς, *demens,* [Angl. OUT OF *one's wits;*] ΕΚβαίνω, *egredior;* Εκβάλλω, *ejicio;* EΞάγω, *educo;* EΞάλλομαι, *exsilio.* Sed notandum, quodcunque in suo genere magnum est et excellit, id videri esse *exemptum e* turbâ, *e* grege cæterarum ejus generis rerum: (unde vis et elegantia vocum Latinarum *Eximius, Egregius.*) Quapropter Εκ in compositione interdum denotat *Eminentiam,* inde *Vehementiam,* vel id quod Græcè dicitur esse κατ' EΞοχήν· Sic, EΞαίρετος, *eximius;* ΕΚπικρὸς, *valdè amarus;* ΕΚπορθέω, *devasto;* ΕΚταράσσω, *perturbo;* ΕΚτιμάω, *valde honoro;* ΕΚλάμπω, *eluceo;* ΕΚμανθάνω, *edisco;* ΕΚβοάω, *exclamo.* [Angl. *I cry* OUT.]

5. Denique, Εκ interdum supprimitur per Ellipsin: Sic,—τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας. [Eur. Med. 70.] *Liberos hos terrâ Corinthi ejicere;* i. e. ΕΚ γῆς·] Σιδήρου πεποιημένος, e *ferro factus;* [i. e. ΕΚ σιδήρου.]

---

h Vide suprà inter Observanda ad ἀπό.

4. Πρὸ.

Πρὸ—Latinè significat *ante, pro, prae;* Anglicè BEFORE. Sic,

ΠΡΟ δόμων.	Eurip.	Ante *aedes.*
ΠΡΟ τῶνδε φωνεῖν.	Soph.	PRÆ *his loqui.*

OBSERVANDA.

1. Πρὸ denotat id quod prius est quod ad *locum.* [Anglicè, *Priority in point of* place.] Et quoniam, qui aliquid contra vim alienam defendit, necesse sit ùt is seipsum sistat *ante* id quod velit defendere; idcirco Πρὸ usurpatur ad id exprimendum quod est etiam Latinè *pro;* [Angl. For, i. e. *In defence of:*] Sic, Πρὸ τῶν ἰδίων μάχεται, pro *suis pugnat:* Anglicè, *He fights for* [in defence of] *his own.* Et quoniam qui proceres aut reges adierit, verisimile sit eum stare *ante* eos; i. e. iis in conspectu, *coram;* idcirco Πρὸ usurpatur ad id significandum quod est Latinè *coram;* [Angl. BEFORE, i. e. *In presence of.*] Sic ΠΡΟ τοῦ βασιλέως, coram *rege;* Angl. BEFORE [in presence of] *the king.*

2. Πρὸ per transitionem facilem, usurpatur etiam ad id exprimendum quod ad *tempus* attinet; qui quidem est usus ejus frequentissimus: Sic, πρὸ τῆς ἕω, [Thucyd. IV. 31.] Ante *auroram;* Angl. BEFORE *morning.* Et quoniam qui alterum alteri anteposuerit, verisimile sit eum quod melius, quam quod pejus esse crediderit, id *prius* sumpturum, idcirco Πρὸ usurpatur ad denotandum id quod est Latinè *præ,* i. e. *potius quam;* [Angl. BEFORE, i. e. *in preference to.*] Sic πόλεμον ΠΡΟ εἰρήνης αἱρέεται, [Herodot.] *bellum* præ *pace deligit;* vel *bellum* potius quam *pacem deligit;* Angl. *He chooses war* in preference to *peace. He prefers war* BEFORE *peace.* Ἐκείνῳ ΠΡΟ τούτου ἐχρῶντο, [Thucyd. IV. 126.] *illâ* potius quam *hâc ratione utebantur.* Angl. *They preferred the one method* BEFORE *the other.*[i]

---

i Discentes observent quoque constructionem præpositionis Πρὸ cum Articulo et Infinitivo verbi, atque cum accusativo agentis ante Infinitivum: sic, ΠΡΟ τοῦ τύπτειν, Angl. BEFORE *striking.* ΠΡΟ τοῦ ἐμὲ τύψαι, BEFORE *I struck.* Πρὸ τοῦ ἐκεῖνον τετύφθαι, BEFORE *he is* [*or was*] *done with striking,* &c. De Ellipsi hujus præpositionis vide Lambert. Bos. Ellips. Gr. ad vocem.

3. Ex quibus omnibus manifestissima est hujus præpositionis vis in compositione: Exempli gratiâ; ΠΡΟπύλαιον, *vestibulum domus*; ΠΡΟθυμος, *sedulus*; ΠΡΟλαμβάνω, *anticipo*; ΠΡΟμάχομαι, *propugno*; ΠΡΟπέμπω, *præmitto*; ΠΡΟβαίνω, *prægredior, antecello*, &c. Et quando verbum, quîcum componatur, motum ejus qui vel agit vel patitur indicat, hujusce præpositionis vis interdum optimè redditur Anglicè *forth*: Sic, ΠΡΟάγω, *educo*; Angl. *I lead* forth: ΠΡΟέρχομαι, *egredior, prodeo*; Angl. *I go or come* forth: ΠΡΟκαλέομαι, *provoco aliquem* [puta *ad singulare certamen*;] Angl. *I call* forth, *I challenge*.

II.

Duae regunt Dativum solummodo: Scil. Ἐν, Σὺν[k].

---

[k] Sequentem pulcherrimam analogiam, qualem, quod sciam, nulla alia usquam gentium tam plenè assequuta est lingua, sedulò observent discentes et admirentur.

1. Ἐν et Σὺν in compositione, manent immutatæ ante vocalem: Sic, ΕΝ-Αλλάσσω, *immuto*, ΣΥΝ-Οικέω, *una habito*, &c.

2. Manent etiam immutatæ ante tertium ordinem mutarum: Sed, ante primum ordinem, ν mutatur in μ· et ante secundum in γ. Exempli gratiâ,

1. ΕΜ-	Πίπτω,	*incido.*	ΣΥΜ-	Πείθω,	*una persuadeo.*
	Βάλλω,	*injicio.*		Βαίνω,	*congredior.*
	Φορέω,	*importo.*		Φρονέω,	*consentio.*
2. ΕΓ-	Κλείω.	*includo.*	ΣΥΓ-	Καλέω,	*convoco.*
	Γράφω,	*inscribo.*		Γελάω,	*simul rideo.*
	Χρίω,	*inungo.*		Χέω,	*confundo.*
3. ΕΝ-	Τείνω,	*intendo.*	ΣΥΝ-	Ταράσσω,	*commoveo.*
	Δίδωμι,	*in manus do.*		Δέω,	*colligo.*
	Θλίβω,	*imprimo.*		Θνήσκω,	*commorior.*

3. ν ante liquidam in alteram liquescit liquidam ejusdem generis: Sic,

Eν—Latinè significat *in* (scil. *in loco* vel *intra locum.*) Anglicè IN: Gallicè *en*, *dans*. Sic,

EN τῦτῳ τῷ τόπῳ. Xenoph. Anab.	*In hoc loco.*
Ετι EN Βαβυλῶνι κεῖμαι. Lucian.	*Adhuc* in *Babylone jaceo.*

OBSERVANDA.

1. Eν designat aliquid contineri intra certum ac definitum *lo-*

ΕΛ-Λάμπω,	*illuceo.*	ΣΥΛ-Λέγω,	*colligo.*
ΕΜ-Μίγνυμι,	*immisceo.*	ΣΥΜ-Μάρπτω,	*corripio.*
ΕΝ-Ναίω,	*inhabito.*	ΣΥΝ-Νοέω,	*mecum reputo.*
ΕΡ-Ριγόω[1],	*inalgesco.*	ΣΥΡ-Ρέω,	*confluo.*

4. ν ante σ, sequente vocali, fit alterum σ· sequente vero mutâ, eliditur. Atqui manet Eν immutata, ne scil. confundatur in quibusdam personis cum verborum simplicium augmento syllabico.—Sic, ΣΥΣ-Σιτέω, *una cibum capio.*

σπ		ΣΠάω, *contraho.*		ΣΠείρω, *insero.*
σβ	ΣΥ-	[Deest exemplum[m].]	EN-	[Deest exemplum.]
σφ		ΣΦάττω, *simul jugulo.*		ΣΦραγίζω, *signum imprimo.*
σκ		ΣΚάπτω, *simul fodio.*		ΣΚήπτω, *ingruo.*
σγ	ΣΥ-	[Deest exemplum[n].]	EN-	[Deest exemplum[n].]
σχ		ΣΧηματίζω, *conformo.*		ΣΧολάζω, *immoror.*
στ		ΣΤρατεύω, *simul milito.*		ΣΤρέφω, *intorqueo.*
σδ	ΣΥ-	Ζάω[o], *una vivo.*	EN-	Ζέομαι[o], *inferveo.*
σθ		[Deest exemplum[p].]		[Deest exemplum[p].]

Cæterùm, methodus augmenti in ejusmodi verbis inserendi traditur vivâ voce inter docendum.

---

[1] Sed hoc rarò, ne confundatur in quibusdam personis cum verborum simplicium augmento syllabico: quapropter ἐν ante ρ, plerumque manet immutata: Sic EN-Ῥάπτω, *insuo*, &c.

[m] Nulla enim est vox Græca quæ incipit a σβ nisi σβέννυμι, *extinguo*, cum suis verbalibus.

[n] Nulla enim vox Græca incipit a σγ.

[o] Nam ζ quæ valet δς, valet etiam σδ. Saltem ita Dores, qui ponunt συρίσδω pro eo quod est συρίζω, *fistulâ cano.* Attamen ψ est semper πς, βς, vel φς· et ξ est κς, γς, vel χς.

[p] Nulla enim primit. vox Gr. incipit a σθ nisi σθένω, *valeo.*

cum[q]. [Angl. *that something is contained within a limited place.*] Inde transfertur ad idem notandum quum sermo sit de spatio *temporis:* Sic, EN τρισὶν ἡμέραις, *tribus diebus.* EN σπονδαῖς, Angl. In [*during*] *the time of the truce*[r].

2. Inde etiam notat; 1mo, Aliquid esse *inter* alia: [Angl. *Among.*] Sic Οὔρεος EN κορυφῆς; [Il. β. 456.] *Montis* in *verticibus.* EN εἰδόσιν, [Thucyd. II. 36.] Angl. Among *persons who know.* 2do, Alterum esse *in* potestate alterius; Latinè *penes:* Sic, EN ἐμοί ἐςι, In *me est.* EN σοὶ γὰρ ἐσμὲν. [Soph. Oed. Tyr.] In *te enim sumus;* Angl. *We are* in *thy power. We depend upon thee.* 3tio, Aliquem esse *in* certo statu sive animi, seu corporis: veluti quum dicimus; EN φόβῳ εἰμὶ, In *timore sum: Timeo.* EN θαύματι ἦσαν καὶ ἐκπλήξει, [Thucyd.] *Admirabantur et attoniti erant.* 4to, Aliquid fieri certo modo; sic, EN τῷ ὁμοίῳ, *Eodem modo:* Angl. In *the same manner.* [Supple τρόπῳ[s].]

3. Eadem ferè hujus præpositionis vis in compositione notanda est: Exempli causâ; ENοικέω, *incolo;* ENοικος, *incola;* ΕΓκαίω, *inuro;* ΕΓκαυμα, *nota inusta.* ΕΓκαλέω[t], *in jus voco,* ΕΓκλημα, *accusatio.* ΕΜπλέκω, *implico;* ΕΓχρίω, *inungo.* ΕΛλείπω, *relinquo aliud in,* &c.[u]

---

[q] Idque sive sermo sit de motu, seu de quiete intra spatium istud definitum: velut, καθίζομαι ἢ περιπατέω EN τῷ γυμνασίῳ. *Sedeo vel ambulo* in *gymnasio.*

[r] Huc pertinent EN τῷ παρόντι, *Nunc:* Εν τέτῳ, *Interea:* [Supple χρόνῳ.] EN τῷ σπείρειν. Angl. In *the time of sowing.* EN τέτοις ὑπάτοις, *His consulibus.* Angl. In *the time of* [during] *their consulship.* Et similia.

[s] Huc spectant EN ἴσῳ, *aequaliter.* EN καλῷ, *commodè.* EN καλλίςῳ, *commodissimè,* &c.

[t] De mutuâ, quæ vulgò existimatur, confusione præpositionum Εν et Εἰς, vide infrà ad Εἰς.

[u] Hujus præpositionis constructio cum Dativo *Instrumenti,* quod notârunt Grammatici, velut istud ex Euripide, EN βέλει πληγεὶς, *percussus* in *telo,* (quod poni volunt pro eo quod est *percussus telo,*) admodum videtur dura. Fortasse constructio est elliptica hoc modo supplenda. πληγεὶς—τῇ δυνάμει ἥ ἐστὶ,—Εν Βέλει, *percussus* vi quæ inest *telo:* tanquam ac si causa efficiens inesset instrumento. Sic apud *Xenoph.* φανερὸν—ὅτι—Λακεδαιμόνιοι ὔτ' ἂν Θραξὶ EN πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις EN τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι, *Manifestum est Lacedaemonios neque cum Thracibus peltis ac jaculis, neque cum Scythis arcubus velle decertare.* Mem. Socrat. III. 9.

4. Ἐν interdum supprimitur per Ellipsin; Sic—αἰθέρι ναίων [Il. β. 412.] *In æthere habitans.* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, *Eodem die,* &c. Interdum ipse Dativus post ἐν supprimitur; velut, ΕΝ ᾅδου· i. e. ΕΝ τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου,—*In inferno.*

2. Σὺν [x].

Σὺν—Latinè significat *cum, una cum.* Anglicè WITH, *together* WITH. Gallicè *avec.* Sic,

Βασιλεὺς ΣΥΝ τῷ στρατεύματι. Xen. Anab. I.	*Rex* cum *suo exercitu.*
—ΣΥΝ τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Iliad. γ. 29.	Cum *armis desiliit humi.*

OBSERVANDA.

1. Σὺν denotat aliquid vel comitans vel adjunctum. [Angl. *Either the Concomitant or the Adjunct.*] Inde etiam usurpatur interdum ad notandum; 1mo, Auxilium comitantis; Sic, ΣΥΝ τοῖς θεοῖς [Thucyd. I. 86.] Cum *deorum auxilio.* ΣΥΝ τινι εἶναι, *Stare a partibus alicui;* Angl. *To be* WITH *any one: To be on the side of any one.* 2do, id quod est consentaneum *cum:*—Sic, ΣΥΝ τῷ νόμῳ [Xenoph. Cyrop.] Cum *lege consentaneum.* 3tio, Modum quo aliquid fit; redditurque per adverbium: Sic, ΣΥΝ κόσμῳ, *concinnè,* Angl. WITH *elegance; In an elegant manner.* ΣΥΝ φόβῳ, *timidè,* Angl. WITH *fear.* 4to, Interdum etiam tempus respicit: Sic, ΣΥΝ τῷ χρόνῳ, *tempore,* Gallicè, avec *le tems.*

2. In compositione vis ejus est manifestissima; Sic, ΣΥΝάγω, *congrego.* ΣΥΝοικέω, *unà habito.* ΣΥΝοικος, *cuntubernalis.* ΣΥΝόμνυμι, *conjuro* [y], &c.

3. Σὺν in compositione sæpissimè regit suum casum; Sic,—τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι ΣΥΓκατάσπασας. [Lucian.] *hamo* cum *esca*

---

[x] Atticè ξὺν.

[y] De differentiâ inter Σὺν et Μετὰ quando regit Genitivum præsertim in compositione, vide infrà ad Μετὰ.

pariter *avulso*. Αλλῃ ΣΥΝοικεῖ πόσις συνεύνῳ, [Eurip. Med.] cum *alia habitat uxore*.

4. ΣΥΝ sæpe supprimitur per ellipsin: Sic, Τρῶες μὲν κλαγγῇ—ἴσαν, [Il. γ. 2.] *Trojani quidem* cum *clangore ibant*. Idque frequenter post adverbium ἅμα, utrum tempus respiciat, necne: Sic,—ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, [Iliad. γ. 1.] – una cum *ducibus quique*. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, cum *die*: i. e. *primâ luce*. Sæpe etiam supprimitur, quum indicatur congressus hostilis: Sic, Λαγωοὶ πολεμοῦντες ἀετοῖς, *Lepores bellantes* cum *aquilis*. Fortasse etiam ante dativum instrumenti: Sic, Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι, [Il. η. 12.] *Hector autem Eioneum percussit hastâ acutâ*.

III.

Duae regunt Accusativum solummodo: Scil. Εἰς, Ἀνά.

1. Εἰς.[a]

ΕΙΣ—Latinè significat *Ad*, vel *in*, (scil. *in*, quando regit Accusativum ;) Angl. To, INTO, &c. Sic,

ΕΙΣ τὸν οὐρανόν. Xen. Cyrop.	In *cælum*.
Παῖδες ΕΙΣ τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες. Id.	*Pueri* ad *scholas ventitantes*.

OBSERVANDA.

1. ΕΙΣ denotat motum ad quendam *locum*; plerumque ut id quod progreditur sit tandem in isto loco; [Angl. *Motion* TO *a certain* place; *for the most part so that what is advancing may be* WITHIN *that place*.] Sic, ΕΙΣ Πέρσας πορεύεσθαι, [Xen. Cyrop.] *ad Persas*, vel *in terram Persarum proficisci*. ΕΙΣ τοὺς πολεμίους, [Ibid.] *ad hostes*, vel *in terram hostium*. Unde interdum confundi videtur cum præp. Εν. ut, Κῦρος παρῆν ΕΙΣ τὸ αὐτὸ χωρίον, [Ibid.] *Cyrus aderat in eodem loco*; quod tamen est quasi diceres, *Cyrus in eundem locum progressus, ibi aderat*.

---

[a] Atticè Ες.

Et, vice versâ, Εν interdum confundi videtur cum ΕΙΣ. ut καταβάντες ΕΝ μέσῳ, *cum descendissent in medium;* quod tamen est quasi diceres, *cum descendissent adeo ut essent in medio*[a].

2. ΕΙΣ interdum ad *tempus* refertur; Sic, ΕΙΣ τρίτην ἡμέραν παρεῖναι, [Xen. Cyrop.] *ad tertiam diem adesse.*

3. Interdum etiam ad numerum; Sic, ΕΙΣ τὰς μυρίας, [Ibid.] *ad decem millia; circiter decem millia;* denotatque interdum numerum distributivum: Sic, ΕΙΣ ἕνα, *singuli,* [Ibid.] ΕΙΣ δύο ἄγειν, [Ibid.] *binos ducere.*

4. Metaphoricè usurpatur, quando significat *id quod attinet* AD: Angl. *tending* TO, *reaching* TO, *respecting;* Sic, τὰ ἐγκλήματα, τὰ ΕΣ τὰς Αθηναίας, [Thucyd.] *the accusations respecting* [*reaching* TO] *the Athenians;* vel, quando respicit causam finalem, veluti cum dicimus, ΕΙΣ τὸ γράφειν, *ad scribendum.* ΕΙΣ τὸ ἀνέχεσθαι θάλπη, [Xen. Cyrop.] *ad tolerandos calores.* ΕΙΣ τὸ μανθάνειν σωφρονεῖν αὐτὰς, Angl. *to their acquiring a prudent deportment.*

5. Ex quibus omnibus vis ejus manifestissima est in hujusmodi phrasibus: ΕΙΣ δύναμιν, vel ΕΙΣ τὸ δυνατὸν, *pro viribus,* Angl. TO *the utmost of one's power.* ΕΙΣ ἅπαξ, *semel;* ΕΙΣ δὶς, *bis;* ΕΙΣ ἀεὶ, *semper.* ΕΙΣ τὸ ἀσφαλέστατον, *usque ad firmissimum,* Angl. *to the utmost pitch of strength.* ΕΙΣ ὀλιγὸν, *leviter.* ΕΙΣ ὀλιγὸν ἀφίκετο, *parum abfuit quin.* ΕΙΣ τόδε, *huc;* Angl. *to this pass.* ΕΙΣ ὅσον, *quamdiu.* ΕΙΣ τέτταρας, *quaterni,* &c.

6. Manifestissima est etiam ejus vis in compositione: Sic, ΕΙΣκομίζω, *importo;* ΕΙΣέρχομαι, *ingredior;* ΕΙΣπίπτω, *incido;* ΕΙΣφέρω, *infero;* ΕΙΣφορὰ, *collatio pecuniae in publicum aerarium;* ΕΙΣοδος; *ingressus,* &c.

7. Denique, ΕΙΣ interdum supprimitur, per ellipsin: Sic, Ερχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Αχιλῆος, [Hom.] *Abite* ad *tentorium Pelidae Achillis.* Interdum accusativus post ΕΙΣ supprimitur: Sic, ΕΙΣ Αρτέμιδος, *ad Dianae,* i. e. *ad templum Dianae;* supple ναὸν. Articulus autem post ΕΙΣ aliquando exprimitur, ipsius nomine

---

[a] Vide Sam. Clarke, ad Cæsaris Comment. de Bello Gall. lib. iv. § 9. Item ad Hom. Il. ά, 593.

suppresso; Sic, ΕΙΣ τὴν Γαδάτα, [Xen. Cyrop.] *in regionem Gadatae:* Supple χώραν.

2. Ἀνά.

ΑΝΑ—vulgò redditur Latinè *Per;* interdum *In:* Angl. THROUGH; IN. Sic,

ΑΝΑ πέδιον.	Per *campum.*
ΑΝΑ ἄστυ.	Per *urbem;* vel In *urbe.*

OBSERVANDA.

1. ΑΝΑ revera denotare videtur motum huc et illuc, sive itionem et reditionem, sursum ac deorsum, intra *locum;* vel inter multitudinem: [Angl. *Motion* TO AND FRO, *or* UP AND DOWN,[a] *in a place,* or among a multitude.] Sic, ΑΝΑ τὰ ὄρη πλανᾶσθαι, [Xen.] *Per montes errare,* Angl. *To wander* UP AND DOWN *the mountains.* Ἐγὼ δ' ΑΝΑ δῆμον ἑταίρους—συλλέξομαι, [Hom.] *Ego vero per populum socios colligam,* Angl. *And I will collect my companions* UP AND DOWN, *among,* [i. e. *through*] *the people.* Οὐδ' ἐκίδναντο ΑΝΑ στρατὸν, [Hom.] *Nec dissipabantur per castra.* Angl. *Nor were they scattered* UP AND DOWN *in the camp.* Θέων ΑΝΑ δηϊοτῆτα, *Currens per praelium.* Angl. *Running* UP AND DOWN *the field of battle.*—Quæ ejus significatio observari possit etiam quando redditur *In:* Sic, τὰ φρονέοντ' ΑΝΑ θυμὸν, *ea cogitantem in animo;* i. e.—*huc et illuc, vel sursum ac deorsum in animo.* Βασιλῆας ΑΝΑ στόμ' ἔχων, *Reges in ore habens.* [Hom.] Angl. *Mentioning the kings frequently.*

2. Inde sumitur ad denotandum numerum distributivum: hoc modo, Ὕδατος ΑΝΑ εἴκοσι μέτρα ἔχευε [Odyss. ι, 209.] *Aquae vicenas mensuras fundebat.* Ἔλαβον ΑΝΑ δηνάριον, [Matth. xx. 9.] *Accipiebant singuli denarium.*

3. De tempore interdum usurpatur: Sic, ΑΝΑ νύκτα, [Hom.] *Per noctem,* Angl. *During the night.* ΑΝΑ πᾶσαν ἡ-

---

[a] Ἀνὰ nunquam ritè significat, Angl. *Down,* Hæc significatio potius ad κατὰ pertinet.

μεραν, [Xen.] *Per totum diem.* ANA χρόνον, [Dion. Hal.] *Progressu temporis.*

4. Hæc autem præpositio nonnunquam, sensu strictiore, sumitur ad elationem vel ascensum tantùm exprimendum: id scilicet quod effertur, Anglicè UP: Sic, Ἀπὸ θαλάττης ANA τὸν ποταμὸν, [Dion. Hal.] Angl. *From the sea* UP *the river.* Sed hoc raro, nisi in compositione, ubi hæc est vulgaris ejus significatio; cui opponitur KATA, DOWN: Sic, ANAβαίνω, *ascendo,* Angl. *I go* UP; KATAβαίνω, *descendo,* Angl. *I go* DOWN. Ὁ Κῦρος φρουροὺς εἰς τὰς ἄκρας ANέπεμπε. Angl. *Cyrus sent* UP *garrison-soldiers into the castles.* Quæ ejus significatio in compositione, exemplorum varietate facilè comprobari potest: Sic, ANAβοάω, *Ejulatum tollo,* Angl. *I raise* or *set* UP *a shriek.* ANAγελάω, *Risum tollo; I raise* or *set* UP *a laugh.* ANAβλέπω, *Oculos aperio,* Angl. *I look* UP. ANAκλάζω, *I set* UP *a cry.* ANAφυσάω, *sufflo.* Angl. *I blow* or *puff* UP; inde metaphoricè, *elatum reddo, superbire facio.* ANAδέχομαι, *sursum in me recipio;* inde *polliceor.* Angl. *I take* UPON *myself, I promise.* ANAθαῤῥύνω, *animum alicujus metu depulso, denuò excito.* ANAτίθημι, *sursum pono;* hinc ANAθήματα, *donaria, munera quæ in Dei templo suspenduntur;* Angl. *Consecrated gifts hung* UP *in a temple. Votiva tabula.* [Hor. Lib. I. Od. v.] ANέχω, *sursum teneo,* Angl. *I hold* UP; in Med. ANέχομαι, *I hold myself* UP. Et quoniam qui seipsum sustinet, is pati, perferre, tolerare dicatur; idcirco ANέχομαι vulgò redditur, *patior, perfero, tolero:* Sic, ψύχη καὶ θάλπη ANέχεσθαι, [Xen.] *frigora et calores perferre*[b]. Et quoniam, in quibusdam phrasibus, qui dicuntur *tollere,* ii hoc ipso facto quasi *subvertunt, perdunt,* vel, ut Latini etiam loquuntur, *è medio tollunt;* idcirco ANA in compositione talem significationem nonnunquam induit: Sic, ANαίρεω *tollo, aufero, everto*[c]. Ὅσαι Ὀλιγαρχίαι ANῄρηνται, [Xen.] *Quot Oligarchiae eversæ sunt.* ANαλόω vel ANαλίσκω, *consumo, perdo.*

---

b Sed revera ψύχη & θάλπη hic reguntur à κατὰ subintellectâ; Sic, ἀνέχεσθαι, *se, vel animum suum, sustentare quod ad frigora et calores attinet.*

c In bonam quoque partem sumitur ἀναιρεῖν· ut ἀναιρεῖσθαι παῖδας, *filios suos educandos* [tollendos] *curare,* Angl. *to get one's children educated.* [brought up.]

Τάχυ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ΑΝηλώκει, [Id.] *brevi feras quæ in paradiso erant confecit.* Angl. *he soon destroyed all the game in the park.*

5. Porro; quum ANA, simplex posita, denotare videatur *itionem* ac *reditionem*, in compositione sæpè tantùm exprimit harum posteriorem, *reditionem* scil. inde *redintegrationem, recuperationem* vel *mutationem*: Sic, χωρέω; *co, vado;* ANAχωρέω, *recedo.* βιόω, *vivo;* ANAβιώσκω, *revivisco.* ANAβλαστάνω, *repullulo.* ANAλαμβάνω, *recipio, recupero.* ANAμάχομαι, *iterum pugnando cladem acceptam sarcio.* ANAκομίζομαι, *è fuga me retraho, redeo.* ANAτίθεμαι, *revoco, retracto quod meum est, calculum meum alio loco pono, errorem meum corrigo.* [Vide Ernest. ad Xen. Mem. II. iv. 4.] πτύσσω, *plico, in rugas et sinus contraho;* ANAπτύσσω, *aperio, explico.* ANAπτυχθείσης δ' οὕτω τῆς φάλαγγος, [Xen.] *Hoc modo explicatâ phalange.*

6. Ex quibus omnibus vis τῆς ANA facilè discerni potest in sequentibus, et aliis ejusmodi, locutionibus: ANAμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων, [Lucian.] *in memoriam tibi revocabo, Pluto.* Angl. *I will put thee in mind, Pluto.* Εὖ πάσχων ANέχεται, [Xen. Mem.] *beneficiis se affici patitur.* Οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχοντες ANAφανούμεθα, [Xen.] *Nullam vim nos habere apparebit,* Angl. *It will be clear that we have no strength.* Τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν—ANελίττων, [Id. Mem.] *Unfolding the treasures of the ancient sages.* [Est scil. sermo de veterum libris, quæ volumina erant.]

7. ANA, denotans *elevationem,* dativum interdum apud poëtas regere videtur: Sed in ejusmodi exemplis forsan vel ponitur absolutè; ut Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ANA Γαργάρῳ ἄκρῳ Ἥμενον,—[Hom.] *Invenerunt autem late-sonantem Saturnium* SURSUM *in Gargaro summo sedentem.* Χρυσέῳ ANA σκήπτρῳ [Id.] SURSUM *in aureo sceptro,* Angl. ALOFT *upon a golden sceptre:* Vel avulsa est a suo verbo per tmesin: ut,—κεφαλὴν—Πῆξαι ANA [i. e. ANAπῆξαι] σκολόπεσσι,—[Id.] *caput* SURSUM *infigere palo*[d]*:* Eodem scilicet modo quo dicitur, AN [pro ANA] δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, i. e. ANῶρτο, *Tum autem Tydides surrexit.*

---

[d] Potest et—χρυσέῳ ANA σκήπτρῳ construi eodem modo: ANέχων ἐν χερσὶ στέμματα ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος χρυσέῳ σκήπτρῳ, [Il. α, 15.] *holding* UP *in his hand the garland of the far-darting Apollo on* [or *with*] *a golden sceptre.*

8. Denique ; ANA, cum accentu mutato, vel ἂν, interdum ponitur apud Homerum pro ANAστηθι, *surge :* Sic, Αλλ' ΑΝΑ μηδ' ἔτι κεῖσο [Id. σ, 178.] *Sed surge, nec amplius jaceto ;* vel pro ANίστη et ANίστησαν· Sic, AN δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, *surrexit etiam Ulysses solers,* &c[e].

IV.

QUATUOR regunt duos casus, Genitivum, scil. et Accusativum : viz. Διὰ, Κατὰ, Μετὰ, Ὑπὲρ.

1. Διὰ.

ΔΙΑ, cum Genitivo, Lat. significat *Per*, penitus *Per ;* Angl. THROUGH, *quite* THROUGH. Sic,

Πορευόμενοι ΔΙΑ ταύτης τῆς χώρας. Xen.	*Iter facientes* per *hanc regionem.*
Πέλεκυς εἶσιν ΔΙΑ δυρὸς. Hom.	*Securis penetrat* per *lignum.*

ΔΙΑ cum Accusativo, Lat. significat *Per*, i. e. *propter, ob:* Angl. THROUGH *the cause of:* THROUGH *means of: because of, on account of.* Sic,

ΔΙΑ τοῦτο. Xen.	Propter *hoc*, Angl. Because *of this.*
ΔΙΑ πάντα ταῦτα. Ibid.	Propter *omnia hæc.*
Οὐ ΔΙ' ἐμὲ. Demosth.	*Non* per *me ;* [non meâ culpâ.] Anglicè, *Not* through *me*

OBSERVANDA.

I. 1. ΔΙΑ cum Genitivo, denotare videtur progressum PER, rectâ viâ PER, omnino PER ; [Angl. *A going* THROUGH,

---

[e] Cavento tirones ne α privativum in compositione ante vocalem, ubi ν inseritur euphoniæ gratiâ, cum præpositione ANA confundant : Exempli gratia, ἀναγώνιςος, *qui non certat*, ex α priv. et ἀγὼν, *certamen ;* ἀναισχυντία, *impudentia*, ex α priv. et αἰσχύνω, *pudefacio*, quod ab αἶσχος, *dedecus ;* ἀνήκεστος, *immedicabilis*, ex α priv. et ἀκέομαι, *medeor ;* ἀνελευθερία, *illiberalitas*, ex α priv. et ἐλευθερία, *libertas*, &c.

straight THROUGH, *quite* THROUGH. Gall. *A travers*;] idque 1mo, *Per* locum: Sic, Ἐξελαύνει ΔΙΑ τῆς Βαβυλωνίας. [Xen.] *Progreditur per Babyloniam.* 2do, *Per* medium quodvis: Sic, ΔΙ' ὤμου χάλκειον ἔγχος ἦλθεν, [Hom.] *Per humerum ærea hasta transiit.* Αἴγλη ΔΙ' αἰθέρος—ἵκει, [Id.] *Splendor per aërem ivit.* 3tio, *Per* spatium interjectum, vel loci, vel temporis: Sic, ΔΙΑ πολλοῦ, [Sup. διαστήματος.] *Per magnum spatium*, i. e. *magno spatio interjecto.* Ἐκ τῶν πύργων ὄντων ΔΙ' ὀλίγου, *Ex turribus quæ erant per parvum loci spatium.* i. e. *quæ parvo intervallo distabant.* Ὀφθεὶς ΔΙΑ μακροῦ, [Sup. χρόνου.] *Visus per longum tempus*, i. e. *longo intervallo temporis.* Ἥκω ΔΙΑ χρόνου. [Xen.] *Venio per tempus.* i. e. *intervallo temporis interjecto.*

2. ΔΙΑ regens Gen. idem quod Ἀνὰ interdum significare videtur: Sic, Ἐγὼ ΔΙΑ νηὸς ἰών. [Odyss. μ. 206.] *Ego per navem* [*et in navi*]. *obambulans* [f]. Sed hoc sæpius fit, quando ΔΙΑ regit Accusativum; ut postea videbitur.

3. ΔΙΑ cum Genitivo aliquando adverbialiter sumitur; Sic, ΔΙΑ ταχέων, *citò*; ΔΙΑ βραχέων, *breviter*; ΔΙΑ βραχυτάτων, *brevissimè*; Οἱ ΔΙΑ πλείστου, scil. ΔΙΑστήματος, *remotissimi*, &c.

4. ΔΙΑ, regens Gen. cum quibusdam verbis, idem denotare videtur ac verba nominibus cognata. Sic, ΔΙ' ἐλπίδος ἔχω, idem quod ἐλπίζω, *spero*; ΔΙΑ θαύματος ἔχω, (θαυμάζω,) *miror.* ΔΙΑ φόβου γὰρ ἔρχομαι. [Eurip.] *metuo enim.* μήτε ἐμὲ ΔΙ' ὀργῆς ἔχετε. [Thucyd.] *neque mihi succenseatis.* Hæ locutiones ad Atticam dialectum maximè referendæ sunt.

II. 1. ΔΙΑ cum Accusativo plerumque denotat *vim agentis* per quem aliquid efficitur, vel *causam* alicujus rei. Sic, καὶ μὴν ΔΙΑ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους. [Aristoph. Plut.] *Atqui per justos honoratur solos.* ΔΙΑ κρατερὰς ὑσμίνας. [Hom.] per *acres pugnas.* Angl. Through means *of fierce battles.*

2. ΔΙΑ aliquando sumitur ad denotandum *beneficium* alicujus rei: Sic, Μήπως καὶ ΔΙΑ νύκτα Ἀχαιοὶ φεύγειν ὁρμήσωνται.

---

[f] Vide suprà, p. 47. 48.

[Hom.] *Ne forte etiam noctis* beneficio *Achivi fugere aggrediantur.*

3. ΔΙΑ cum accusativo nonnunquam eandem significationem quam Ἀνὰ induit: Sic, Ὡς ἴδον Ἥφαιστον ΔΙΑ δώματα ποιπνύοντα. [Hom.] *Ut viderunt Vulcanum* per *ædes properantem.* Aliquando etiam, maximè apud Homerum, passimque ceteros Poëtas, ΔΙΑ regens Accusativum idem significare videtur ac cum Genitivo. scil. *penitus per.* Sic, Ἐξ δὲ ΔΙΑ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής. [Hom.] *Sex autem* per *plicaturas penetravit dissecans hasta indomita.* [Vide etiam Il. lib. 10. 1. et Eurip. Iph. in Taur. 358.]

4. ΔΙΑ sæpe supprimitur ante interrogativum τίς, *quis*, &c. Sic, Τέκνον, τί κλαίεις; [Hom.] *Fili, quid fles?*

5. ΔΙΑ interdum regit Genitivum, sæpe Accusativum articuli cum Infinitivo verbi. Sic, ΔΙΑ δὲ τοῦ πείθειν ἀκινδύνως τε καὶ μετὰ φιλίας ταῦτα γίγνεται. [Xen.] Per *suasionem hæc et sine periculo et cum amicitia fiunt.* Ἡδὲ νὺξ, ΔΙΑ τὸ σκοτεινὴ εἶναι. [Xen.] *Nox atque,* propterea quod *tenebrosa erat.* [Angl. *And the night,* because of *it's being dark.*] ΔΙΑ τὸ μὴ σοφοὶ εἶναι. [Plato.] Propterea quod *non sunt sapientes.* ΔΙΑ τὸ ταῖς ξυμφοραῖς μὴ εἴκειν. [Thucyd.] Quia *rebus adversis non cedit.*

6. In compositione vis ejus ferè eadem est ac simplex posita. Sic, ΔΙΑγειν, *perducere.* ΔΙορύττειν, *perfodere.* ΔΙΑπράττειν, *perficere.* ΔΙακρίνειν, *lites dirimere.* ΔΙΑλογίζεσθαι, *computationem finire.* ΔΙΑτελεῖν *semper manere,* vel *ad finem perstare.* ΔΙΑδιδόναι, *distribuere.* Angl. *To distribute* through *or* among. ΔΙεξιέναι, *accuratè exponere.* Angl. *To go* through *the whole account.* ΔΙΑκωλύειν, *obnixe prohibere,* i. e: per *omnes modos prohibere,* &c.

2. Κατὰ.

ΚΑΤΑ cum Genitivo, Lat. plerumque significat *De,* (scil. *de loco,*) Angl. Down. *Contra* etiam, vel *adversus,* Angl. Against. Sic,

Βῆ δὲ ΚΑΤ' Οὐλύμποιο καρήνων. Hor.	*Descenditque* de *cæli verticibus.*
Ἡ μὲν γὰρ γραφὴ ΚΑΤ' αὐτοῦ. Xen.	*Accusatio enim* contra *illum.*

KATA cum Accusativo, Lat. plerumque significat *Per,* (scil. *per spatium.*) *secundum,* Angl. ALONG or DOWN: ACCORDING TO. Sic,

ΚΑΤΑ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Hom.	Per *exercitum latum Achivorum.*
ΚΑΤΑ γε τὸν σὸν λόγον. Xen.	Secundum *tuam sententiam.*

OBSERVANDA.

KATA derivari videtur a κάω, idem quod obsoletum verbum κέω, [Angl. *I lay* or *lay down,*] unde κεῖμαι, *jaceo.* Præpositio, ex eo formata, primitus indicâsse videtur *aliquid depositum,* vel AD vel CONTRA vel etiam PER *alterum,* prout id sese habet. Angl. *Something laid either* at or against or along *another object, according to its situation.*

I. 1. Cum Genitivo plerumque denotat *oppositionem,* vel *aliquid positum adversus.* [Angl. Opposition, or *something laid* against.] Quæ tamen significatio haud ex præpositione omnino pendere videtur, sed a verbo potius vel ex sententia est colligenda. Sic, Λόγος ΚΑΤ' Αἰσχίνου. [Oratio *contra* Æschinem.] Angl. *The speech* laid at *Æschines,* scil. ab inimico; et inde, AGAINST. Primigenia autem ejus significatio esse videtur, Angl. *Down.* Sic, Ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα ΚΑΤΑ τῶν παρειῶν. [Xen.] Angl. *The tears trickled* down *her cheeks.* κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. [Hom.] *Fixing his eyes* down *on the ground.*

2. KATA sæpe *relationem* inter exprimit. Etenim cum quodvis *ad* alterum vel alterum *versus* deponatur ex eo oriri aliquid relationis inter utrumque solet: Sic, Πολὺς ἔπαινος ἦν ΚΑΤΑ τῆς ἡμετέρας πόλεως, [Æschin.] *Magna laus erat* erga *nostram civitatem.* Angl. *There was great praise* respecting *our state.* Ταῦτα μὲν δὴ ΚΑΤΑ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν,

[Xen.] *Hæc vero* de *omnibus Persis dicere habemus.* [Angl. *These things we have to say* concerning *all the Persians.*]

3. ΚΑΤΑ in formulis jurandi sæpe Lat. significat *Per*, [Angl. By.] ut ὀμόσαι ΚΑΘ' ἱερῶν, Aristoph. Per *sacra jurare.*

II. 1. Cum Accusativo plerumque denotat: 1. *Descensum.* Sic, ΚΑΤΑ κλίμακας ΚΑΤέβαινον, [Xen.] Per *scalas descendebant*; Angl. *They went down by ladders.*

2. *Motum alicujus* per *spatium directum* ad; sic, βῆ δ' ἰέναι ΚΑΤΑ νῆας, [Hom.] Angl. *He proceeded to go* to *the ships*, i. e. in the line *to* the ships. Ἄγειν τὸ στράτευμα ΚΑΤΑ μέσον τὸ τῶν πολεμίων, [Xen.] *ducere exercitum* per *medium hostium.*

3. Metaphoricè, secundum *morem* vel *sententiam alicujus*; sic, ΚΑΤΑ τὸν Αἴσχυλον, [Aristoph.] Secundum *Æschylum.* ΚΑΘ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων, [Aristoph.] Herculis formam et animum habens. Angl. *Having the form and the temper* pertaining to Hercules.

4. ΚΑΤΑ cum Accusativo nonnunquam etiam ad tempus respicit:[a] Sic, ΚΑΤΑ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, [Thucyd.] per *eadem tempora.* ἀσέληνον ΚΑΤΑ νύκτα πεπλάνημαι, [Anacr.] Angl. *I have been wandering* during *the moonless night.*

5. ΚΑΤΑ nunquam ritè Dativum regit: a verbo tantum divellitur, ut in sequenti; ΚΑΤΑ συφεοῖσιν ἔεργεν, [Hom.] pro συφεοῖσιν κατέεργεν.

6. ΚΑΤΑ cum Accus. sæpe supprimitur per ellipsin: Ut, νεφέλῃ εἰλυμένος (ΚΑΤ') ὤμους, [Hom.] *nebulâ involutus humeros.* Οὐ πεπαίδευνται (ΚΑΤΑ) τὸν αὐτὸν τρόπον, [Xen.] *non instructi sunt eodem modo.* Τὴν δὲ σοφίαν (scil. ΚΑΤΑ) ποῦ χωροῦ τάξομεν; [Plato.] Angl. With respect to *wisdom, where shall we rank it?* Ἴσους (ΚΑΤ') ἀριθμὸν, [Eurip.] *æquales* (secundum) *numerum.*

---

[a] Licet hanc differentiam inter ἀνὰ et κατὰ, quum utraque tempus respiciat, observare: Nempè ἀνὰ, secundum ejus primariam significationem, denotare videtur *quodvis temporis intervallum, retro computatum,* vel quasi diceres Anglicè, *Up the stream of time.* κατὰ, *progressum temporis,* quasi per descensum; Anglicè, *Down the stream of time.*

7. KATA nonnunquam in quibusdam phrasibus communiter cum aliis præpositionibus usurpatur. Sic, KATA κράτος et ἀνὰ κράτος, per vim. ΚΑΘ' ἑαυτὸν, ἐφ' ἑαυτὸν et πρὸς ἑαυτὸν, per se solum.

8. In phrasibus hujusmodi vis ejus ex primaria significatione intelligi potest. Sic, KATA μικρὸν, *gradatim*. ΚΑΘ' ἓν ἕκαστον, *singulatim*. KATA μέρος, *vicissim*. KATA τρόπον, *ritu*. KATA τάχος, *celeriter*. ΚΑΘ' ἡμέραν, *de die in diem*. KAT' ἐμὲ, *mea ætate*. Τὸ KAT' ἐμὲ, *quod* ad *me attinet*. Οἱ KATA γένος, *consanguinei*, &c.

9. In compositione cum verbo motum denotante sæpius significat, Angl. DOWN: ut, KATAβαίνειν, *descendere*. KATAσπᾶν, *detrahere*. ΚΑΘελκύειν νῆας, *naves deducere*. Quum verbum quîcum componitur regat Genitivum ferè CONTRA significat: ut KATAγελᾶν τινὸς, *deridere aliquem*. KATAφρονεῖν τινὸς, *despicere aliquem*.

Sæpe etiam auget significationem simplicis vocis; ut Μανθάνω, *disco*. KATAμανθάνω, penitus *disco*. KATAφοβος, *plenus timoris*, &c.

Μετὰ.

META, cum Genitivo, Lat. significat *Cum*, Angl. WITH. Sic,

Κοσμιότης οἰκεῖ MET' ἐμοῦ. Aristoph.	*Modestia* mecum *habitat*.
Ὅτ' ἦν ΜΕΘ' ἡμῶν. Eurip.	*Cum* nobiscum *erat*.

META, cum Accusativo, Lat. significat *Post*; Angl. AFTER. Sic,

MET' αὐτοὺς ἦλθε. Hom.	Post *eos profectus est*.
Σμικρόν τὶ META μεσημβρίαν. Aristoph.	*Paulo* post *meridiem*.

OBSERVANDA.

I. META, cum Genitivo, plerumque denotare videtur *communi-*

tatem vel *societatem inter*, vel *aliquem esse* participem cum *aliquo*. Hæc significatio primo forsan ex necessitudine et commercio errantium et prædantium oriretur. Hinc generaliter accipi potest, Lat. *Cum*. Angl. WITH. Sic, META Βοιωτῶν ἐμάχοντο, [Hom.] Cum *Bœotis pugnabant*. Angl. *They fought* with *the Bœotians*, i. e. *The Bœotians shared* with *them in the fight*. 2. Nonnunquam *instrumentum* quo aliquid factum est denotare videtur, sic META βαρβίτων ἀείδων, [Anacr.] cum *lyra cantans*; i. e. *uniting the sound of the voice with the music of the lyre*. Nam hîc revera, instrumentum pro sonitu ex eo edito, vocem Poetæ comitante, ponitur. 3. In nonnullis phrasibus nihil differt a præpositione σὺν. Nam æque dici potest META θεῶν et σὺν θεοῖς, *cum Diis*. META τινος εἶναι et σύν τινι εἶναι, *stare a partibus alicui*. Angl. *To be* with *any one*.

II. META, cum Accusativo sæpe denotare videtur *aliquid prosequens*, ita ut junctio cum aliquo efficiatur; [Angl. *Something following* after *in such a manner that a junction with* something else *may be effected*.] Nam cum aliquis dicitur *ire post*, in animo habet junctionem efficere. Unde frequenter denotat *motum* post *vel* ad. sic, MET' ἐμ' ἤλυθες; [Hom.] post *me* vel ad *me venisti*? Ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς META. [Eurip.] *nos venimus cadaverum* causâ. Angl. *We are come* after *the dead bodies*, i. e. The dead bodies, the objects *after* which we are come. Ζεὺς γὰρ MET' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη. [Hom.] *Jupiter enim* ad *inculpatos Æthiopas hesternus abiit*. Hîc, ad verè intelligendam præpositionis vim, ante oculos Æthiopas quasi ultimam viæ partem occupantes et Jovem *post* eos progredientem proponendum est. 3. Nonnunquam sensum comparationis induit; sic, MET' ἐμὲ δεύτερος, [Xen.] post *me secundus*. Ὃν φιλῶ μάλιστα META σε, [Aristoph.] *quem diligo maximè* post *te*, i. e. I place you *first* in my love. I place him *after* you.

3. META interdum ad tempus respicit: sic, META τρεῖς ἡμέρας, post *tres dies*. META τοῦτον (scil. χρόνον.) post *hoc tempus*.

4. META nonnunquam regit Dativum, sed id tantum apud Poëtas. Cum hoc casu ferè semper *Inter* significat; Angl. AMONG: sic, META δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, [Hom.] Inter *ter-*

Jos autem regnabat. Ἔχε δὲ στεροπὴν ΜΕΤΑ χερσίν, [Hom.] *tenebatque fulgur* in *manibus ;* Angl. *He held the lightning* between *his hands.*

5. In phrasibus hujusmodi vis ejus facilè discerni potest. Sic, Οἱ ΜΕΤ' ἐμοῦ, *mei.* Οἱ ΜΕΘ' αὐτοῦ, *sui.* ΜΕΤΑ δικαιοσύνης, *justè.* ΜΕΤ' ἀνάγκης, *necessariò.* ΜΕΤΑ καιροῦ, *opportunè,* &c.

6. In compositione significat et Cum et Post. Sic, 1. ΜΕΤέχειν, *esse participem.* ΜΕΤΑλαμβάνειν τῶν κινδύνων, *periculorum fieri participem.* 2. ΜΕΤΑπέμπεσθαι, *mittere* post, i. e. *arcessere.* Σοφίαν μετιέναι, ad *sapientiam accedere.* 3. Nonnunquam *mutationem* loci vel rei denotat: sic, ΜΕΤΑκαθοπλίζειν, *aliter armare.* ΜΕΤΑστρατοπεδεύεσθαι, *castra, priùs in uno loco posita,* postea *transferre ; castra mutare.* ΜΕΤΑνοια, post *consilium captum, id mutare :* i. e. *mutatio consilii.* ΜΕΤΑγινώσκειν, de *re deliberare* postea *quam facta est,* i. e. *pœnitere.*

Ὑπὲρ.

ΥΠΕΡ cum Genitivo, Lat. significat *Super* vel *Supra ;* Angl. Over or above : Sic,

Στῆ δ' ἄρ' ΥΠΕΡ κεφαλῆς. Hom.	*Stetit autem* supra *caput.*
Στῆθος βεβλήκει ΥΠΕΡ ἄντυγος. Id.	*Pectus percussit* super *scuti orbem.*

ΥΠΕΡ cum Accusativo, Lat. significat *Ultra, trans ;* Angl. Beyond. Sic,

Ἐλθὼν δ' ΥΠΕΡ τ' Ἀσωπὸν. Eurip.	*Profectus igitur* trans *Æsopum.*
ΥΠΕΡ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω. Hom.	Super *limen ingressus est domum,*

OBSERVANDA.

1, ΥΠΕΡ cum Genitivo primitùs indicabat *aliquid superiùs positum :* [Angl. *One thing placed* higher *than another.*] Unde

sumebatur ad significandum *super* vel *supra*; [Angl.] OVER or ABOVE; quæ est ejus primaria significatio: Sic, Ἦλθ' ὙΠΕΡ ἄκρας τύμβου κορυφῆς φάντασμ' Ἀχιλλέως. [Eurip.] Angl. *The shade of Achilles came* (*hovering*) above *the extreme top of the tomb.* Verum, qui locum superiorem occupat, ei in promptu est aliquod *infra* eum positum defendere vel illi patrocinari: Idcirco plerumque usurpatur ad id significandum quod est Latinè *pro* vel *causâ alicujus*: sic, ὙΠΕΡ τῆς χώρας μάχεσθαι, [Xen.] pro *regione dimicare.* ὙΠΕΡ Ἕλλαδος θανεῖν, [Eurip.] pro *Græcia mori.* ὙΠΕΡ τῶν ἐχθρῶν λέγειν, [Demosth.] pro *inimicis dicere.* Δυσφρόνος ἔριδος ὙΠΕΡ, [Eurip.] *causa acerbæ discordiæ.* Sæpe primigenia ejus significatione posthabita, altera ex ea ducta sola respiciebatur, sic, ὙΠΕΡ ἐμοῦ μάνθανε, [Aristoph.] pro *me disce.*

II. 1. ὙΠΕΡ, cum Accusativo, plerumque denotat motum alicujus *super* vel *trans*; Angl. Motion *over* or *beyond.* Sic, ὙΠΕΡ δύναμιν, [Demosth.] ultra *potestatem.* Angl. Above *my power.* Verum ut primaria ejus significatio revocetur, intelligi debet *superior* quam potestas attingere potest. Εἰ μὴ ὙΠΕΡ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται οἱ ἡττηθέντες, [Xen.] *nisi ex iis* plus *dimidia pars victa fuerit*; Angl. *Unless the vanquished shall be* above *the half of them.* Nam quum primo res numerari cœptæ essent, verisimile est in altitudinem, aliam super aliam interdum exstrui: Itaque quum comparatio inter diversas res institueretur, quæ superabant vel altius erigebantur, eæ majores habebantur: ὙΠΕΡ ἅπαντα δὲ ταῦτα, [Dionys. Halicar.] *supra hæc omnia.* Cum hâc significatione idem ferè valet quod prep. πρὸς cum Dativo.

2. ὙΠΕΡ sæpe regit Genitivum articuli cum Infinitivo: Sic, ὙΠΕΡ τοῦ ταῦτα λαβεῖν, [Demosth.] causâ *hæc recipiendi.*

3. In compositione ὙΠΕΡ plerumque significat *trans* vel *ultra.* Sic, Τὰ ὙΠΕΡόρια, *loca* trans *fines Atticæ.* ὙΠΕΡορᾶν, *contemnere*; Angl. *to overlook.* Νόμον ὙΠΕΡβαίνειν, *legem transgredi.* ὙΠΕΡφοβεῖσθαι, *in summo esse metu.* To fear *beyond* usual fear. ὙΠΕΡχαίρειν, *magnopere lætari.* Angl. *to be overjoyed,* &c.

V.

Sex regunt tres casus, Genitivum, Dativum et Accusativum: viz. Ἀμφὶ, Περὶ, Ἐπὶ, Πρὸς, Παρὰ, Ὑπὸ.

1. Ἀμφὶ.

ἈΜΦΙ cum Genitivo, Lat. significat *Circum*, *De*; Angl. About, concerning. Sic,

ἈΜΦΙ πόλιος οἰκέουσι. Herod.	Circum *urbem habitant.*
ἈΜΦΙ ἄστρων γραφή. Lucian.	De *astris dissertatio.*

ἈΜΦΙ cum Dativo, Lat. significat etiam *Circa* vel *Circum*, *De*; Angl. About, *close* about, concerning. Sic,

Τινάσσων ἈΜΦΙ κρατὶ σῷ. Aristoph.	*Quatiens* circa *caput tuum.*
ἈΜΦΙ δ' ἀρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος. Hom.	Circum *humeros gladii cingulum circumjiciebat.*
ἈΜΦΙ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς. Herod.	De *ejus morte.*

ἈΜΦΙ cum Accusativo, Lat. significat, *Circa* et *Circiter*; Angl. About, *near* about. Sic,

Συλλέγεσθαι δὲ τὸ στράτευμα ἈΜΦΙ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. Xen.	*Exercitum* circa *flumen Pactolum colligi.*
ἈΜΦΙ τετταράκοντα ἔτη. Id.	Circiter *quadraginta annos.*

OBSERVANDA.

ἈΜΦΙ derivari videtur a verbo ἀμάω vel ἀμῶ, *colligo, amplector*; [Angl. *I collect together, I embrace* or *grasp.*] unde

Latinum verbum *amo,* quod primitus significabat, Angl. *I embrace:* Verisimillimum est ΑΜΦΙ fuisse Dativum singularem antiqui verbalis substantivi, (unde etiam Ἄμφις utrinque) significantis Angl. *embracing* or *grasping on* both *sides.* Sic, ΑΜΦΙβρότην ἀσπίδα, [Hom.] *Scutum hominem* utrinque *opperiens.* Angl. *a shield embracing,* i. e. *protecting the man on* both *sides.* ΑΜΦΙδέξιος, *ambidexter.* Hæc primigenia significatio postea latius extendebatur: Nam cum aliquis *manibus* quodlibet *amplectitur,* id *totum complecti* videatur. Hinc ΑΜΦΙ sæpe usurpatur ad denotandum, Lat. *complecti circum.*

I. 1. ΑΜΦΙ cum Genitivo plerumque denotare videtur *amplexum circum,* causâ sæpe *tuendi* vel *obtinendi.* Nam qui *circum* aliquid sistit se, verisimile est eum id tueri vel obtinere contra vim alienam velle. Sic, ΑΜΦΙ πίδακος μάχονται, [Hom.] De *fonte pugnant.* Angl. *They fight* about or for *the fountain.* οἴκτισαι ΑΜΦΙ τέκνων μ' ἱκέτιν, [Eurip.] Angl. *Pity me a suppliant* about *my children.* 2. Metaphoricè etiam usurpatur ad denotandum ea quæ habent se *circa,* quæ respiciunt ad. Sic, Τοιάδ' ΑΜΦΙ σῆς λέγω παιδὸς, [Eurip.] *talia dicere habeo* de *filia tua.* Angl. *Such is my report* about or concerning *your daughter.*

II. 'ΑΜΦΙ cum Dativo sæpe *amplexum arctiorem* quam cum Genitivo notat. Sic, Αὐτὰρ ὅγ' ΑΜΦ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ, [Hom.] *At* circa *humeros induit arma pulchra.* ΑΜΦΙ κασιγνήτῳ βεβαώς, [Id.] *Fratrem suum* circumeundo *protegens.* Ἤριπε δ' ΑΜΦ' αὐτῷ, [Id.] Angl. *He fell* close about *him.*

III. 1. 'ΑΜΦΙ cum Accusativo significat motum alicujus *circa:* Angl. The motion of some object *about.* Sic, Καΰστρίου ΑΜΦΙ ῥέεθρα ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, [Hom.] *Caÿstri* circa *fluenta huc et illuc volitant.* Λαβὼν τοὺς ΑΜΦ' αὐτὸν ὑπηρέτας, [Xen.] *habens qui* circa *eum erant ministros.*

2. 'ΑΜΦΙ interdum ad tempus respicit. Sic, Ἐσώζοντο ΑΜΦΙ δείλην, [Xen.] *Salvi redierunt* circa *vesperam.* Ad numeros etiam; sic, Γεγενημένοι ΑΜΦΙ τοὺς δισχιλίους, [Xen.] *qui erant* circiter *duo millia.* Angl. *Who were* about *two thousand.*

3. In phrasibus ejusmodi, quibus nomina eorum qui præstent tantum interponuntur, ΑΜΦΙ et περὶ communiter usurpantur, sed sæpius ΑΜΦΙ. Sic, Οἱ ΑΜΦΙ τὸν Κῦρον, [Xen.] *Cyrus cum suis, vel copiæ Cyri.* Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, [Id.] *Copiæ Gobryæ.*

4. Eandem hujus præpositionis vim in compositis cernere est; sic, ΑΜΦΙβάλλειν, *circumdare.* ΑΜΦΙέσαι χιτῶνα, *tunicam induere.* ΑΜΦότερος, *ambo, utrumque complectens.* ΑΜΦΙσβητέω, *contendo* de *aliqua re, ambigo.* Φίλον πόσιν ΑΜΦΙπεσοῦσα, [Hom.] *carum maritum amplectens.*

2. Περὶ.

I. ΠΕΡΙ cum Genitivo plerumque significat Lat. *De* et *Pro.* Angl. About, or for. Sic,

Ὡς οἱ μὲν ΠΕΡΙ νηὸς μάχοντο. Hom.	*Sic hi quidem* de *navi pugnabant.*
ΠΕΡΙ πατρίδος ἔσται ὁ ἀγών. Thucyd.	Pro *patria certamen erit.*

II. ΠΕΡΙ cum Dativo significat Lat. *Circum, De.* Angl. About, concerning. Sic,

Εἱστήκει, ὥς τίς τε λέων ΠΕΡΙ οἷσι τέκεσσιν. Hom.	*Constitit tanquam Leo* circum *suos natos.*
Ἔδδεισεν δὲ ΠΕΡΙ ξανθῷ Μενελάῳ. Id.	*Timuit* de *flavo Menelao.*

III. ΠΕΡΙ cum Accusativo plerumque denotat Lat. *Circa* vel *Circum.* Angl. About. Sic,

Περιέστησε μὲν πᾶν τὸ στράτευμα ΠΕΡΙ τὴν πόλιν. Xen.	*Exercitum omnem* circum *urbem constituit.*
Μαρνάμενοι ΠΕΡΙ ἄστυ. Hom.	*Pugnantes* circa *urbem.*

OBSERVANDA.

Primigenia hujus præpositionis significatio est *ambitus circum ;* Angl. *A circuit* around. Sed usurpatur variè cùm ad locum respicit vel metaphoricè sumitur. Veluti cùm dicimus, ΠΕΡΙ *πατρίδος μάχεσθαι,* pro *patria pugnare* : Intelligere est aliquem quasi patriam armis *circumeuntem,* et ita eam defendentem. Sic ferè idem significat ac praepositio *πρὸ*, cùm res ad defensionem pertinet. In sequenti idem est factum quod in superiore, sed finalis causa ad aliam rem respicit : Sic, *Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος* ΠΕΡΙ *κάλλιστον ἀδικεῖν,* [Eurip.] *Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est.* In priore locutione, aliquis dici potest *circumire* ut defendat ; in posteriore, ut obtineat. Cum metaphoricè usurpatur, in animo habendum est primigeniam ejus significationem, nempè *ambitus circum aliquid :* quæ scilicet significatio, ad res etiam mente effictas, sed quasi aliquid spatii occupantes, transferebatur. Sic, ΠΕΡΙ *τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε,* [Demosth.] *Ye were deliberating* about *the peace.*

II. Cum Dativo ferè semper denotat aliquid *arctius cingens,* ita ut junctionem habeat vel habere videatur cum re circumdata ; sic, *Χιτῶνα* ΠΕΡΙ *στήθεσσι,* [Hom.] *Loricam* circum *pectora.* *Μάρναντο* ΠΕΡΙ *Σκαιῇσι πύλῃσι,* [Id.] *pugnabant* ad *Scæas portas.* Angl. *They fought* close about *the Scæan gates.*

III. Cum Accusativo denotat motum alicujus *circa,* vel aliquid ita positum ut alterum *circumdet.* Et ita ferè idem valet quod *ἀμφὶ* : Sic, *Καὶ αἱ θεράπαιναι πᾶσαι (ἐκάθηντο)* ΠΕΡΙ *αὐτήν.* Συν-

---

[a] Optimi scriptores in quibusdam locutionibus *ἀμφὶ* et *περὶ* sine ullo discrimine usurpant. Nam prior denotat *utrinque circum*, posterior *undique circum.* Quæ significationes facile ad unam verti possent : Sic,

> Ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρήκην,
> Ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων
> Εἶδον φοβερὰν ὄψιν.

Eurip. Hecub. 73.

ἀνίστησαν μὲν αὐτῇ πᾶσαι αἱ ἀμφ' αὐτὴν, [Xen.] Σπουδάζοντα ΠΕΡΙ τὰ δρεπανήφορα ἅρματα, [Id.] Angl. *Busily employed* about the *armed chariots.*

1. ΠΕΡΙ sæpe ad tempus respicit, et sic Lat. redditur *circiter* vel *sub.* Sic, Καὶ ἤδη τε ἦν ΠΕΡΙ πλήθουσαν ἀγορὰν, [Xen.] *et jam erat* circiter *tempus quo forum frequentatur.* Αὐτοὶ δὲ ΠΕΡΙ ὄρθρον καταβάντες, [Thucyd.] *Ipsi vero* sub *auroram cum descendissent.*

2. Interdum etiam ad numeros; Sic, ΠΕΡΙ ἑβδομήκοντα, [Thucyd.] *circiter septuaginta.*

3. Cum verbis εἰμὶ et γίνομαι sæpe excellentiam vel præstantiam denotat. sic πολέμῳ περιγίνεσθαι, [Thucyd.] *superiores esse bello,* &c.

4. Cum verbis ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, ἡγεῖσθαι, estimationem alicujus rei indicat. sic, ΠΕΡΙ πολλοῦ ποιεῖσθαι vel τίθεσθαι, *magni facere.* ΠΕΡΙ πλείονος, *pluris.* ΠΕΡΙ πλείστου, *plurimi.* ΠΕΡΙ παντὸς, *maximi.* ΠΕΡΙ μικροῦ, *parvi.* ΠΕΡΙ ἐλάττονος, *minoris.* ΠΕΡΙ ἐλαχίστου, *minimi.* ΠΕΡΙ οὐδενὸς, *nihili,* &c. Cum omnibus his adjectivis nomen τίμημα vel χρῆμα subintelligitur.

5. In compositione fere semper significat *circum, undique circum.* Angl. ABOUT, *quite* AROUND. Sic, ΠΕΡΙβλέπειν, *circumspicere.* ΠΕΡΙστρατοπεδεύειν πόλιν, *urbem munimentis cingere.* ΠΕΡΙκόπτειν, *undique amputare.* ΠΕΡΙβλεπτος, *illustris,* cujus virtutes longe lateque eminent. ΠΕΡΙουσία, *omnium rerum abundantia.* ΠΕΡΙϊδεῖν, *contemnere;* nam cujus oculi huc et illuc circumvolitant, neque rem antepositam intuentur, is eam negligere et contemnere dici potest. Idem significat ΠΕΡΙορᾶν. ΠΕΡΙκατεῤῥήξατό τε τὸν ἄνωθεν πέπλον, [Xen.] Angl. *She tore* quite round *her upper garment.*

3. Ἐπὶ.

ἘΠΙ, Cum Genitivo, significat Lat. *In* vel *Super*. Angl. UPON. Sic,

Ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο. Xen.	In *solio sedebat.*
Ὁ ἕτερος ἘΠΙ τοῦ ἑτέρου ἑστηκώς. Id.	*Alter* super *alterum stans.*

ἘΠΙ cum Dativo plerumque significat Lat. *Omnino Super*, item *Penes*, &c. Angl. *Close* UPON, *depending* UPON, &c. Sic,

Ἔκειντο ἘΠ' αὐτῷ. Xen.	Super *eum jacebant.*
ἘΦ' ὑμῖν ἐστιν. Demosth.	Penes *vos est.*

ἘΠΙ cum Accusativo plerumque significat Lat. *Motum ad, in* vel *super*. Angl. MOTION TO or UPON. Sic,

Ἀναπηδήσαντες ἘΠΙ τοὺς ἵππους. Xen.	*Conscensis equis.*
Ἴτε οὖν ἘΠΙ τὰ ὅπλα. Id.	*Ite igitur* ad *arma.*

OBSERVANDA.

Verisimile est prepositionem ΕΠΙ derivari a verbo ἕπω *tracto*, [Angl. *I handle*, vel potius ex primigenia significatione, *I put my hands upon.*] ΕΠΙ verbale, ab hoc ortum, denotare videtur, Angl. *An object touching upon.*

I. Cum Genitivo varias significationes induit, prout Latinè reddi solet; Scil. *In, super, penes, coram, de, ad*, &c. Sed hæ omnes facile ad unam redigi possint, si derivationem et usum primarium ritè perspiciamus, nempe, Angl. *Motion* or *rest upon;* Sic, Καταλιπόντα ΕΠΙ τῆς γῆς. [Plato.] *relinquentem* in *terra.* Ἵστατο ΕΠΙ τοῦ χείλους τῆς τάφρου. [Thucyd.] *Subsistebat* in *fossæ labro.* Angl. *stood* upon *the margin of the trench.*

—Sic etiam quum ad *tempus* referatur, nomen, tempus denotans, quasi aliquid *subjectum* illi alteri cum quo præpositio coarctatur, respiciendum est. Sic, Καὶ ταῦτα δὲ ΕΠΙ Κύρου γενόμενα. [Xen.] *Et his quidem*; Cyro regnante, *factis*, Angl. *These things happened* in *Cyrus' reign*. ΕΠΙ τῶν ἡμετέρων προγόνων. [Id.] *tempore majorum*. Angl. In *the time of our ancestors*. In sequenti similibusque locutionibus eadem solutione utendum est. Sic, τὰ ΕΠ' ἐμοῦ, *meæ res*. Quæ quasi super me veluti fundamentum restant.

Interdum ad denotandum ordine numerum distributivum. Sic, ΕΠΙ τεττάρων. [Xen.] Quaterni. Angl. *By fours*. 'ΕΦ' ἑνὸς ἄγειν τὴν τάξιν, [Id.] *Ordinem ducere per singulos*.

II. Cum Dativo, fere semper aliquem ita positum super, ut rei subjectæ jam manus injiciat; unde significationes paullo remotiores, *penes* et *propter*. Sic: Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ΕΠΙ τοῖς γόνασι. [Xen.] *Ejus caput impositum genibus tenet*. ΕΠΙ δ: ξένᾳ ναίεις χθονὶ, [Eurip.] Angl. *you live* in dependence upon *a foreign land*. 'ΕΦ' οἷσι δ' ἥκω. [Id.] propter *quæ venio*. Nisi quod hæc significatio *scil*. τῆς *propter*, potius ad eam referenda sit quam ΕΠΙ communiter cum μετὰ, regente accusativum, nonnunquam habet.[a] Nam cum aliquis a tergo alterum subsequitur spectanti speciem inhærentis præbet. Sic, Τίς πρῶτος; τίς δ' ΕΠΙ πρώτῳ; [Eurip.] *quis primus? quis* post *primum?* ΕΠΙ μὲν τῷ σίτῳ ἀρχώμεθα πίνειν ὕδωρ. [Xen.] *jam* post *cibum incipiamus aquam bibere*. Μετὰ δὲ τὸν σῖτον εἰ οἶνον ΕΠΙπίνοιμεν. [Id.] post *cibum vero si vini potus accedat*. 'Ακοντιστὰς μὲν ΕΠΙ τοῖς θωρακοφόροις τάξω. [Xen.] *Jaculatores equidem* post *loricatos disponam*. Sæpe etiam, quod a tergo subsequitur, id procul spectantibus nonnunquam precedenti quasi additum videtur. Idcirco ΕΠΙ, cum Dativo, interdum significat, Lat. *Insuper*, *præter*, Angl. *In addition to*, *besides*: Sic, Παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε, καὶ ΕΠ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότιζε. [Plato.] *Præbuit ambrosiam et* præter *ipsam* insuper *nectar potandum*. Hinc Aristophanes habet, Καὶ πρὸς ΕΠΙ τούτοις, *ad hæc* insuper.

'ΕΠΙ cum Accusativo plerumque denotat Lat. *motum alicu-*

---

[a] 'Επὶ tamen, hoc sensu, aliquid *propius post* quam μετὰ vulgo denotat.

jus, In vel contra[b]. Angl. *The motion of one body* upon or against *another*. Sic, Τῦτον. scil. τὸν κεραυνὸν, γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ΕΠΙ τοὺς ἐπιόρκους. [Aristoph.] *Hoc ergo manifeste Jupiter* in *perjuros demittit*. Συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς. [Demosth.] *Armat omnes homines* in *vos*. 'Εφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. [Xen.] ad *prædam sese convertere*. 'Ηλαυνεν ΕΠΙ τὸ πάθος. [Xen.] Angl. *He rode* up to *the scene*[c].—Nonnunquam ad causam finalem respicit et plerumque redditur Latine, *gratiâ* vel *causâ*: Sic, Τριήρη ἀπέστειλαν ἐς τὰς 'Αθήνας ΕΠΙ τε χρήματα καὶ ἱππίας. [Thucyd.] *Triremem Athenas miserunt pecuniarum et equitatus* gratiâ. Angl. *They sent a Trireme to Athens* upon the business *of money and cavalry*. Τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι. [Demosth.] Angl. *to make the city* dependent upon *himself*.

'ΕΠΙ nonnunquam ad spatium et temporis durationem refertur: Sic, Πλάτος ἔχων πλέιον ἢ ΕΠΙ δύο στάδια. [Xen.] Angl. *Having a breadth more than two stadia*. i. e. having a breadth more than would extend *upon* two stadia. Εδῄυν τὴν γῆν ΕΠΙ δύο ἡμέρας. [Thucyd.] *vastârunt agrum* per *biduum*.

In nonnullis phrasibus ΕΠΙ et κατὰ promiscuè usurpantur, et redduntur per adverbium Latinorum: Sic, ΕΠΙ et κατ' ἐπιτομὴν, *summatim*. 'Εφ' ἑκάστην ἡμέραν, et καθ' ἑκάστην, *quotidie*. 'ΕΠ' ἀληθείας, *verè*. ΕΠΙ σχολῆς, *otiosè*. 'Εφ' ἑνὸς et εἰς ἕνα, *singulatim*, &c.

'ΕΠΙ sæpe supprimitur ante suos casus: Sic, Ἰώμεν ναὸς, i. e. ΕΠΙ ναὸς. [Soph. Philoct.] *eamus* ad *navem*. Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς. [Aristoph.] *Sive* ad *Nili ostia*, &c.

In compositione sæpe significat; 1. *In*, *ad*, vel *contra*: Sic, ΕΠΙχώριος, *indigena*. ΕΠΙστέλλειν *mittere* ad. ΕΠΙτειχίζειν, *arces*

---

b Antiquiores Poetæ, Homerus scil. et Hesiodus, frequenter ἐπὶ cum Dativo eodem fere sensu quo cum Accusativo utuntur: Sic, εἰ μὴ ἄρ υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι. Il. 12. 292. *Nisi filium suum Sarpedona providus Jupiter excitâsset* in *Argivos*. Vide etiam Hesiodi Theog. 684.

c In animo tenendum est ἐπὶ cum Accusativo semper præ se ferre aliquid quasi ex superiore loco alterum invadens. Differt a præpositione ὑπὲρ, quæ aliquid altius exsurgens denotat: a prep. κατὰ quoque, quæ quodvis per declivem descendens; ab εἰς denique, quæ aliquid per obliquum tendens exprimit.

contra *exstruere*. ΕΠΙστρέφεσθαι *adire*. 2. *Successionem*. ΕΠΙγινόμενοι, *qui succedunt, posteri*, ΕΠΙπλεῖν pone *navigare*. 3. *Additionem, insuper*. ΕΠΙσχύειν, *robur addere*, ἘΠωνυμία, *cognomen*, i. e. *accessio novi nominis*. ΕΠΙζήμιος, *qui damnum affert*. ΕΠΙθαλάσσιος, *maritimus, juxta mare*, &c.

4. Πρὸς.

ΠΡΟΣ cum Genitivo plerumque significat Lat. *A, Ab*. Angl. FROM, BY. Sic,

ΠΡΟΣ ἡμῶν πείσεται κακά. Aristoph.	A *nobis mala patietur*.
ΠΡΟΣ ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη. Eurip.	*Sensit injuriam sibi factam* a *marito*.

ΠΡΟΣ cum Dativo significat Lat. *Prope, Juxta*. Angl. *Close* TO, NEAR. Sic,

Ἀσπίδες ΠΡΟΣ τοῖς ὤμοις οὖσαι. Xen.	*Clypei humeris adfixi*.
Βωμῷ ΠΡΟΣ θεοδμήτῳ πίτνει. Eurip.	Prope *ad aram Deo ædificatam cadit*.

ΠΡΟΣ cum Accusativo significat Lat. *Ad, Adversus*. Angl. To or TOWARDS, AGAINST. Sic,

Ἐχώρουν ΠΡΟΣ τὴν Συκῆν οἱ Ἀθηναῖοι. Thucyd.	Adversus *Sycam iverunt Athenienses*.
Τὰ ὅπλα ΠΡΟΣ ἡμᾶς κομίσατε. Xen.	Ad *nos arma deferte*.

OBSERVANDA.

ΠΡΟΣ fortasse componitur ex ΠΡΟ et εἰς vel ἐς, ex quo oritur πρόες, et per syncop. ΠΡΟΣ, denotans *aliquid missum* vel *positum pro*. Angl. *Something sent* or *placed before another object*. Unde facile sumitur ad significandum. 1. *Apud, jux-*

ta. Angl. AT, *near* AT: Sic, ΠΡΟΣ μὲν ἁλὸς Κᾶρες. [Hom.] *Cares* juxta *mare.* Angl. *The Carians* placed just before the sea. i. e. the Carians *at* the sea. Αἱ μὲν ΠΡΟΣ Βοῤῥέω κατιοῦσαι ἀνθρώποισιν. [Id.] *Those placed* fronting the north are passable for men.

I. Cum Genitivo plerumque denotat aliquid primo *positum pro* altero, et inde velut ex origine proficiscens. [Angl. *Something first placed before* another object, *and thence proceeding as from its source*:] Sic, ΠΡΟΣ Διός εἰσιν ἅπαντες. [Hom.] Omnes *a* Jove sunt. Angl. *All are* from before *Jove* as their source; All are *from* Jove. 2. Nonnunquam redditur Lat. *Pro.* Angl. *For.* Nam ea quæ sita sunt *coram* aliquo, illi magis quam ullis aliis favere judicentur: Sic, Οὐκ ἐν στενοχωρίᾳ, ἣ ΠΡΟΣ τῶν πολεμίων μᾶλλον ἐστι. [Thucyd.] *Nec in angustiis, quæ* pro *hostibus magis facerent.* Angl. *which are more* for *the enemy.* i. e. *placed before* him so as to be for his advantage. ΠΡΟΣ ἀνδρός ἐστι. [Aristoph.] Est hominis. Angl. It becomes a man. i. e. It is from *before*; in no *oblique* direction. 3. Denotat interdum generis et sanguinis affinitatem: Sic, Ἐλεύθερον ΠΡΟΣ πατρὸς καὶ μητρός. [Æschin.] ingenuum *a* patre et matre. Angl. Free *from* the father and mother. In phrasibus hujusmodi, κατὰ communiter cum ea usurpatur: Sic, ΠΡΟΣ τοῦ τρόπου εἶναι, et κατὰ τὸν τρόπον εἶναι. 1. The qualities of character as proceeding *from* such a disposition. 2. To be *according* to such a disposition: to keep the *line* of such a disposition. 4. ΠΡΟΣ sæpe usurpatur in obsecrationibus et obtestationibus: Sic, Μηδαμῶς, ἔφη, ΠΡΟΣ τῶν θεῶν, οὕτω ποιήσωμεν. [Xen.] *nequaquam* (ἱκετεύω σε) per *Deos, sic faciamus.* Angl. *Let us not,* I entreat you, as if placed before *the gods* who witness your conduct: from reverence of the gods, *act thus.* Ὦ ΠΡΟΣ σε γονάτων (scil. ἄντομαι) Μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ. [Eurip.] *I entreat you, falling down* before *your knees as a suppliant,* (*from regard* to my posture,) *do not destroy me.*

II. ΠΡΟΣ cum Dativo denotare videtur aliquid tandem *positum coram* altero, ut cum eo communionem habeat. [Angl. *Something at length placed before another, so as to communicate with it*:] Sic, Ὡς δὲ ΠΡΟΣ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο. [Xen.] *Quum* ad

fines essent. Angl. *When they were* close before *the frontiers.* Ἐπειδὰν δ' ἐγὼ ΠΡΟΣ τῷ στρατεύματι γίνωμαι τῶν πολεμίων. [Id.] *But when I shall be* just before *the army of the enemy.* Hinc cum Dativo ΠΡΟΣ sæpe significat *aliquid insuper, præterea.* Nam quod ponitur proxime ante aliud, id nonnunquam videri quasi alteri additum possit: Sic, ΠΡΟΣ δὲ γε τέτοις, [Aristoph.] *Præterea.* Angl. In addition *to these things*, moreover.

III. ΠΡΟΣ cum Accusativo signif. Lat. motum alicujus *versus*, vel faciem habentis *conversam ad*: Sic, Ὁρῶν ΠΡΟΣ τὰ Μέγαρα. [Thucyd.] *Megara* Versus *spectans.* Ἐγὼ μὲν ΠΡΟΣ σὲ ἦλθον ἐπ' ἀργύριον. [Xen.] *Ego* ad *te veni pecuniæ causâ.* Σκοπεῖσθε δὴ ΠΡΟΣ ὑμᾶς αὐτὰς. [Demosth.] Considerate quidem vobiscum. Angl. *Bring the consideration* forward *to yourselves.* Sæpe *comparationem inter* denotat; nam cum aliquid recte aliud versus producitur in promptu est comparationem inter utrumque instituere: Sic, Οὐδὲ ΠΡΟΣ ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον. [Isocr.] *Neque secundum pecuniam felicitatem judicabant.* Angl. *They did not judge of happiness by bringing it* forward to *money to estimate its value.*

In phrasibus hujusmodi vis ejus ex iis jam traditis colligi potest: nempe; ΠΡΟΣ χάριν, *ad gratiam.* ΠΡΟΣ ὀργὴν, *iracundè.* ΠΡΟΣ φθόνον, *invidia.* ΠΡΟΣ βίαν, *vi.* ΠΡΟΣ καιρὸν, *tempestive, commodum,* &c.

In compositione sæpissime significat *motum ad* vel *versus*: Sic, ΠΡΟΣκαλεῖσθαι, *advocare.* Χωρίον ΠΡΟΣβατὸν, *Locus ad quem patet aditus.* ΠΡΟΣερωτᾷν, *insuper interrogare.* ΠΡΟΣκαθίζεσθαι, *assidere.* Οὐ γὰρ τὸ αὐτό ἐστὶ ΠΡΟΣάγειν τὲ καὶ παράγειν. [Xen.] *Non enim idem est* adducere et præterducere.

5. Παρὰ.

ΠΑΡΑ cum Genitivo vulgò significat Lat. *A, Ab:* Angl. FROM. Sic,

Ὅτε ΠΑΡ' ἡμῶν ἀπῄεις. Xen.	*Cum* a *nobis proficiscebaris.*
ΠΑΡΑ τῦ πατρὸς παρέλαβον. Plato.	A *patre acceperunt.*

ΠΑΡΑ cum Dativo significat Lat. *Apud.* Angl. At. Sic,

Ἀσφαλές ἐστι λέγειν ΠΑΡ' ὑμῖν. Demosth.	*Haud periculosum est* apud *vos dicere.*
Δειπνεῖτε ΠΑΡ' ἡμῖν. Xen.	Apud *nos cœnate.*

ΠΑΡΑ cum Accusativo significat Lat. *Ad, Praeter, Juxta.* Angl. To, BEYOND, BESIDE. Sic,

Ἀλλὰ ἐλθὼν ΠΑΡΑ τὸν δικαστήν. Plato.	*Sed perveniens* ad *judicem.*
ΠΑΡ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι. Xen.	Præter *ipsam Babylonem transire oportet.*
ΠΑΡΑ τὸ μειράκιον ἐκαθέζετο. Plato.	Juxta *adolescentem sedem occupabat.*

OBSERVANDA.

Primigenia significatio prepositionis ΠΑΡΑ videtur fuisse *aliquid a latere proficiscens,* ut cum Genitivo; *Juxta latus adstans, vel positum,* ut cum Dativo; Ad *latus appropinquans,* nonnunquam etiam *prætergrediens,* ut cum Accusativo. [Angl. *One thing departing from the side of another, with the Genitive; standing or placed near the side, with the Dative; approaching or passing the side, with the Accusative*:] Sic, ΠΑΡΑ δὲ Ξενίου καὶ Πασίωνος πλεῖους ἢ δισχίλιοι, λαβόντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκευοφόρα, ἐστρατοπεδεύσαντο ΠΑΡΑ Κλεάρχῳ. [Xen.] Angl. *And more than* 2000 from beside *Xenias and Pasion, having taken their arms and baggage, encamped* beside *Clearchus.* Οὐκοῦν ὅταν βούλησθε ΠΑΡ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, ΠΑΡ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει. [Plato.] Angl. *Whenever, therefore you will come to my house* beside *me, for Gorgias lodges* with *me.* Βῆ ΠΑΡΑ θῖνα θαλάσσης. [Hom.] *Ibat* juxta *littus maris.* Angl. *He went* beside *the shore of the sea.* Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι ΠΑΡΑ πύργον. [Thucyd.] Angl. *So that there should be no* by-*way* beside *the turret.* Ἔχει παρὰ τὴν εἰρήνην. [Demosth.] *Retinet* contra *pacem.* Angl. *He retains* beside *the terms of the peace,* i. e. contrary *to the peace.* Οἱ μὲν πρὸς τὴν πόλιν ἔφυγον, οἱ δὲ ΠΑΡΑ τὸν ποταμόν. [Thucyd.] *Alii quidem ur-*

lem versus *fugerunt*, alii vero juxta fluvium. ΠΑΡέπλει τὴν 'Ιταλίαν. [Id.] *Oram Italiæ legebat.*

In phrasibus ejusmodi vis ejus ex jam traditis facile cerni potest: Sic, Πληγὴν ΠΑΡΑ πληγὴν ἑκάτερον, [Aristoph.] *Alternis plagas accipietis.* Angl. *Each a stroke* passing *a stroke. Each a stroke alternately.* 'Ο ΠΑΡ' ἡμέραν πυρετός. *Febris tertiana.* The fever *passing* one day, *recurring the next.* ΠΑΡΑ μῆνα, *altero quoque mense.* Passing *one month, recurring the next.* ΠΑΡΑ φύσιν, præter *naturam.* ΠΑΡ' ὥραν, *intempestivè.* ΠΑΡΑ πολύ, *longe, admodum, multo.* ΠΑΡΑ πολύ ἐστὶν, *multum abest.* scil. Διάστημα, *It holds a wide distance* aside. ΠΑΡΑ τοσῦτον [διάστημα] ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνυ. [Thucyd.] *Tantulum, vel tam prope Mitylene abfuit a periculo ;* in phrasibus istiusmodi præpositio ἀπὸ ante genitivum nominis subintelligitur, et sic verti potest. Angl. By such a distance Mitylene came from danger. Utrum magnum an breve sit spatium ex sententia colligendum est. ΠΑΡ' ὀλιγὸν, *parum.* ΠΑΡΑ μικρὸν, ὀλιγὸν, βραχὺ καὶ φαῦλον ἄγειν, vel ἡγεῖσθαι, vel τίθεσθαι, vel ποιεῖσθαι, *parvi facere.* ΠΑΡΑ πολὺ, &c. *plurimi facere.* ΠΑΡΑ τοσῦτον, *usque adeo, tantulum.*

In compositione easdem significationes ut cum accusativo cernere est. scil. Angl. *To beside, beyond the side,* or *to the farther side;* Sic, ΠΑΡΑλαμβάνειν, *assumere.* ΠΑΡΑκάλειν, *advocare.* ΠΑΡΑκαθῆσθαι, *assidere ad latus.* ΠΑΡΑστάτης, *miles qui juxta stat.* ΠΑΡΑβαίνειν, *transgredi.* ΠΑΡΑσπόνδειν, *fœdus violare.* ΠΑΡορᾶν, *negligere.* Angl. *to look* aside. ΠΑΡεληλυθὼς χρόνος, *tempus præteritum.* ΠΑΡΑχωρεῖν ὁδυ, *a via discedere.* Angl. *to go* aside *from the path.*

6. 'Υπὸ.

'ΥΠΟ' cum Genitivo vulgo significat Lat. *Sub,* item *A,* vel *Ab.* Angl. UNDER, BY. Sic,

Αὐτὸν 'ΥΠ' ὄατος ἔγχεϊ νύξε. Hom.	*Eum* sub *aurem hasta vulneravit.*
'Επεὶ δὲ ἐκεῖνος μὲν τέθνηκεν 'ΥΦ' ὑμῶν. Xen.	*Sed postquam interfectus est* a *vobis.*

ΥΠΟ cum Dativo plerumque significat Lat. *Prorsus Sub*, item *Per*. Angl. QUITE UNDER, BY.

Τὰ κείνε τεκν' ἔχων ΥΠΟ πτε-ροῖς. Eurip.	*Liberos ejus* sub *alis habens.*
Τὸν ΥΠ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε. Hom.	*Quem* per *Idomeneum occidet Neptunus.*

ΥΠΟ cum Accusativo significat Lat. *Subter*, vel *Sub*. Angl. UNDER. Sic,

Πρόβαλα ΥΠΟ τὰ ἐρύματα προσηγμένα. Xen.	*Pecus* subter *munimenta adductum.*
ΥΠΟ τὰ τείχη ἄγειν. Id.	Sub *muros ipsos ducere.*

OBSERVANDA.

Verisimillimum est primigeniam significationem hujus præpositionis fuisse *Sub*, Angl. *Under*, eamque omnibus locutionibus quanquam aliter interpretatis semper conspici posse.

I. Cum Genitivo denotat *quietem* Sub: Scil. cum ad locum alicujus respicit. Sæpe etiam metaphorice *sub potestate*, vel *imperio cujusquam ;* [Angl. *Rest under*, when referring to the situation of any thing; or, metaphorically, *Under the influence* or *power of any one :*] Sic, Ὄσσε ΥΠΟ βλεφάρων, [Hom.] *oculi* sub *palbebris*. Κτυπέει δὲ θ' ΥΠ' αὐτοῦ ὕλη, [Id.] *resonatque* sub *ipso sylva*. Αἴγυπτος δὲ πάλιν ΥΠΟ βασιλέος ἐγένετο, [Herod.] *Ægyptus iterum* sub *rege constituta est ;* Angl. *Ægypt came again* under *the power of a king*. Nonnunquam etiam denotat *non solum aliquid esse sub*, sed etiam, cum verbo, operæ rationem superioris: Sic, ΥΠΟ τούτων τῶν λόγων πέπεισμαι, [Plato.] per *hos sermones flector*. ΥΠΟ τοῦ λιμοῦ, [Aristoph.] è *fame ;* Angl. Under the effect *of famine*.

II. Cum Dativo interdum significat *aliquid esse prorsus* Sub; Saepius autem metaphoricè usurpatur *ad denotandum aliquid esse subjectum alteri, vel ab eo utpote superiore defensum ;*

vel *ita confectum sub eo tanquam instrumento.* Sic, *κρύφθη γὰρ* ΥΠ' *ἀσπίδι,* [Hom.] *occultatus est enim* sub *clypeo.* ΥΠ' *αὐτῷ ἔχων ἐν τάξει τὴν ἰσχὺν,* [Xen.] *habens* sub *ipso robur instructum.* ΥΠΟ *ταῖς ἀσπίσιν ἐκαθέζοντο,* [Xen.] Subter *clypeos consederunt.* *ὄφρα κεν ἤδη ὕπνῳ* ΥΠΟ *γλυκερῷ ταρπώμεθα,* [Hom.] *ut jam somno dulci oblectemur;* Angl. *That we may now be refreshed* under the influence of *sweet sleep.* Ἐτεοκλέους θανόντος ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ΥΠΟ, [Eurip.] *Eteocle interfecto manu fratris Polynicis;* Angl. *Eteocles being slain* by *the hand of his brother Polynices.*

III. Cum Accusativo, *motum alicujus proficiscentis* Sub; [Angl. *The motion of some object* proceeding under.] Sic, *σεῦ ὕστερος εἶμ'* ΥΠΟ *γαῖαν,* [Hom.] *Te posterior* subeo *terram.* ΥΠΟ *πόντον ἐδύσατο,* [Id.] *Neptunus* sub *mare immersit.*

2. Est aliquando ut *aliquem,* sub præsidium *alterius sese convertentem denotet;* [Angl. *Some one betaking himself* to the protection *of another.*] Sic, *Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὡς* ΥΠΟ *μητέρα, δύσκεν εἰς Αἴανθ',* [Id.] *Ipse vero* (Teucer) *retro se recipiens, puer tanquam* sub *matrem, submittebat se ad Ajacem.*

3. Nonnunquam etiam tempus denotat: Sic, ΥΠΟ *νύκτα πλεύσαντες ἐς Μινώαν,* [Thucyd.] Sub *noctem ad Minoam quum navigâssent.*

4. Sæpe supprimitur per ellipsin ante Genitivum post verba passiva. Sic, *ἡττᾶσθαι* (ΥΠΟ) *τῶν συμφορῶν,* [Isocr.] *Vinci* a *malis.* *σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς,* [Eurip.] a *tua conjuge jugulatus.*

5. Sæpe regit Genitivum articuli ante Infinitivum: Sic, ΥΠΟ *τοῦ ἐκπεπλῆχθαι,* [Xen.] Angl. Under *their consternation.*

6. In compositione ΥΠΟ significat *sub, infra.* Sic, Υπαίθριος, sub *Dio.* ΥΠΟβάλλειν, *subjicere.* 2. Nonnunquam denotat *clam, furtim.* sic, ΥΠεξαιρεῖσθαι, *clam* e *medio tollere.* ΥΠάγειν, *subduco.* 3. Denotat etiam *aliquid diminutionis.* sic, ΥΠέρυθρος, *subruber.* ΥΠΟλευκος, *subalbidus.* ΥΠΟμιμνήσκω, *aliquid recordationis habeo.* 4. *Subjectionem,* sic, ΥΠακούειν, *parere.* Υπαίτιος, *obnoxius criminationi,* &c.

DE ADVERBIIS.

Adverbium est pars orationis indeclinabilis, quæ verbo vel aliis vocibus adjungitur, ad earum modos explicandos.

I.—DE ADVERBIORUM FORMATIONE.

I. Pleraque Adverbiorum formantur ex nominibus, adjectivis, verbis, et praepositionibus, quae aliquando Adverbiorum naturam induunt.

1. Formantur ex Genitivo singulari vel plurali, substantivorum, adjectivorum et participiorum : Sic,

Νυκτὸς, *noctu*, a νὺξ, nox. ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμὸς, similis. οὐδαμοῦ, *nullibi*, ab οὐδαμὸς, nullus. αὐτοῦ, *hîc*, *ibi*, ab αὐτὸς, ipse.—σοφῶς, *sapienter*, ex genit. pl. σοφῶν. βαρέως, *graviter*, a βαρέων. ἀληθῶς, *verè*, ab ἀληθῶν, &c. Πρεπόντως, *decenter*, ex πρεπόντων. διαφερόντως, *excellenter*, a διαφέρω, &c.

2. ——— e Dativo singulari vel plurali : Sic,

Παῤῥησίᾳ, *audacter*, *liberè*, ex παῤῥησία, oratio libera. σπουδῇ, *festinanter*, a σπουδὴ, festinatio. τάχει, *celeriter*, a τάχος, celeritas. ἰδίᾳ, *propriè*, ex ἴδιος, privatus. κοινῇ, *communiter*, a κοινὸς, communis. ἄλλῃ, *aliter*, ab ἄλλος, alius. Possunt hæc et similia per ellipsin præpositionum vel nominum explicari.

3. Quædam etiam ex nominativo singulari vel plurali neut. adjectivorum, articulo interdum præposito, interdum non : Sic,

Τὸ πρῶτον vel πρῶτον, et τὰ πρῶτα, *primum*. πλεῖστον, *plurimum*. ταχὺ et ταχὰ, *celeriter*. ταχύτερον et τάχιον et θᾶσσον, celerius. τάχιστα, &c. celerrime.

4. Imperativus quorundam verborum sæpe adverbialiter sumitur: Sic,

Ἄγε, ἄγε δὴ, *age, agedum,* φέρε, φέρε δὴ, idem. ἰδοὺ, *ecce.* ἀμέλει, *certe, omnino.* σῖγα, *tacite,* &c.

5. Quædam conflantur ex præpositionibus vel simplicibus, vel simul junctis: Sic,

Ἄνω, *sursum.* κάτω, *deorsum.* ἔσω vel εἴσω, *intra.* ἔξω, *foras.* —Διαπρὸ, *penitus,* &c. vel cum aliis verbis compositis: Sic,

Ἔπιπαν, *omnino.* ἐκποδὼν, *e medio, procul.* ἐμποδὼν, *in promptu,* item *impedimento.* παρεκτὸς, *extra.* ὑπεράνω, *supra.* ὑποκάτω, *infra,* &c.

6. Quædam ex nominibus et verbis, terminationes δον, δην et ιστὶ, similitudinem indicantes, addendo; Sic,

Κυνηδὸν, *cani similis,* a κύων, canis. ἀγεληδὸν, *gregatim,* ab ἀγέλη, grex. βοτρυδὸν, *densè, instar racemi,* a βότρυς, racemus. χύδην, *fusè, copiosè,* a χέω, fundo. κρύβδην, *clam,* a κρύπτω, celo. Ἑλληνιστὶ, *more Græco.* Ῥωμαϊστὶ, *more Romano.*

7. Syllabicæ δε, σε, ζε, nominibus, &c. postpositæ, motum *ad locum* denotant.—θεν et θε, *de loco*—θι, σι, χοῦ et χῆ *in loco:* Sic,

Οὐρανόνδε vel οὐρανόσε, *cœlum versus.* οὐρανόθεν vel οὐρανόθε, de cœlo,—πάντοθι, πανταχοῦ, et πανταχῆ, *ubique, ubivis.* Ἀθήνησι, *Athenis.* Θήβαζε, *ad Thebas.* Μεγάραδε, *ad Megara,* &c.

8. Terminatio κις, adjectivorum neutro generi subjuncta, temporis iterationes denotat: Sic,

Πολλάκις, *sæpenumero,* a πολλά. τετράκις, *quater.* πεντάκις, *quinquies.* ποσάκις, *quoties?*

9. Comparativus gradus Adverbiorum plerumque in ον desinit; a nominativo singul. neutro adjectivorum; superlativus in α, ex nominativo plurali: Sic,

Ἀκριβέστερον, *accuratius, certius.* ἀσφαλέστατα, *tutissimè.* ἐνδίκως, comp. ἐνδικώτερον. superl. ἐνδικώτατα.

10. Quædam in ως comparantur eodem modo quo adjectiva, plerumque terminationem ως retinentia: Sic,

Σόφως, *sapienter.* σοφωτέρως, *sapientius.* σοφωτάτως, *sapientissime.*

εὖ *bene,* habet pro compar. et superl. βέλτιον, *melius,* βέλτιστα, *optimè.* πολὺ et πολλὰ, *multum.* πλεῖον, πλέον et πλεῖν, *plus;* πλεῖστον et πλεῖστα, *plurimum.* μάλα, *valde.* μᾶλλον, *magis, potius.* μάλιστα, *maxime, potissimum.* ἧσσον vel ἧττον, *minus.* ἥκιστα, *minime.*

11. Ἀρι, ἐρι, ἄγαν, βρι, δα, ζα, βου, λα, λι, aliis verbis præfixæ, significationem augent: Sic,

Ἀρίδηλος, *valde manifestus.* ἐρικυδὴς, *admodum gloriosus.* δαφοινὸς, *cædis avidus.* ζάθεος, *valde divinus.*

Δὺς, in compositione, difficultatem vel infelicitatem denotat: Sic,

Δυσέρως, *infelix in amore.* δυσκατάσβεστος, *qui non facile extingui potest.* δυσώνυμος, *infaustus.*

12. 1. Α, forsan ex præpositione ἀπὸ ortum, sæpissime vim privandi obtinet: Sic,

Ἄυπνος, *insomnis.* ἄβατος, *impervius.* ἀμαθὴς, rudis.

2. Α, per apocopen ex ἅμα simul, junctionem denotat: Sic,

Ἅπας, *omnis simul.* ἀκοίτης, *maritus,* ex ἅμα et κοίτη, cubile.

3. Α intensivum, pro ἄγαν, *valde,* significationem auget: Sic,

Ἄξυλος, *lignosus.* ἄβιος, *valde robustus,* ex βία, vis. ἀβιὸς, *longævus;* ex βίος, vita.—νη et νε in compositione sæpissime privant; sic, νήπιος, *infans, qui fari nequit,* ab ἔπω, *dico.* Excipe νήδυμος, *valde dulcis,* &c.

II. Adverbia denotant, 1. Locum. 2. Tempus. 3. Quantitatem. 4. Qualitatem. 5. Modum Agendi, &c. 6. Relationem inter.

1. Adverbia loci. ἄγχι, *prope.* ἄνω, *sursum.* ἄνωθεν, *superne.* ἄψ, *retro.* ἐγγὺς, *prope.* οἴκαδε, *domum.* πέραν, *ultra.* ποὶ,

quo? ποῦ, *ubi?* πῆ, vel *quo* vel *ubi.* χάμαι, *humi.* χωρὶς, seorsum, &c.

2. Adverbia Temporis. Ἀεὶ, *semper.* ἅπαξ, *semel.* ἄρτι, *nuper.* δὴν, *diu.* ἤδη, *jam.* νῦν, *nunc.* οὐδέποτε, *nunquam.* οὔπω, *nondum,* &c.

3. ——— Quantitatis. Ἄγαν, *valde.* ἅλις, *satis.* ἱκανῶς, *abunde.* μάλα, *multum.* ὀλίγον, *parvum.* περισσῶς, *amplius.* πολὺ, *multùm,* &c.

4. ——— Qualitatis. Εὖ, *bene.* κακῶς, *male.* καλῶς, *pulchre, bene.* οἵως, *similiter.* κοινῇ, *communiter.* εἰκῇ, *frustra.*—ἀναιμωτὶ, *sine sanguine,* &c.

5. Modum agendi denotantia: Sic, Εἶα, *age,* &c. Item Adverbia interrogandi: Sic, Ἆρα, *an, utrum?* ἆραγε, ἆρα μὴ, *num? numquid?* οὐχὶ, οὐκοῦν, *nonne? nonne igitur?*—Negandi: Sic, Οὐ, οὐκ, οὐχ· Atticè οὐχὶ, *non, ne quidem.*—Prohibendi: Μὴ, *ne.* μηδὲ, *neque.* μὴ δῆτα, *ne quæso.*—Jurandi et affirmandi: Νὴ, ναι. Attice ναιχὶ, *profecto.* οὐ μὰ, *non per,* &c. ἀμὴν, δὴ, *vere, certè.*

6. ——— relationem inter denotantia: Sic, Μᾶλλον, *magis.* ὡς, *sic.* ὥσπερ, *sicut.* οὕτως et οὕτω, *sicut.* οἷα, οἷον, οἵως, *ceu, tanquam.* ὡσπερεὶ, *uti.* καθὼς, *quemadmodum.* εἶτα, *tunc.* ἑξῆς et ἐφεξῆς, *deinceps.*

Interjectiones inter Adverbia recensentur: Sic,

Ἰοῦ, *eho.* ἰὼ, ὢ, *heu, eheu.* αἲ, οἲ, ἰὼ, *ah me!* ὦ, *O!* ἰδὲ, ἰδοὺ, *en! ecce!* &c.

DE CONJUNCTIONIBUS.

CONJUNCTIO est pars Orationis invariabilis, quæ sententias coarctat, animi rationes ex iis deductas summatim explicat, et interdum verborum modos determinat.

CONJUNCTIONUM sunt species variae: Quae vero maxime notatu dignae sunt sequentes: Scil.

1. Connectivæ; ut, καὶ, τὲ; ἠδὲ, ἰδὲ, ἠμὲν, Poëticè, *et, atque.* καὶ δὲ, *etiam,* &c.
2. Disjunctivæ; ut, ἢ, ἤτοι, et Poëticè ἠὲ, *aut, vel, sive.* ἤγουν, *sive igitur.* ἤπου, *aut.*
3. Adversativæ; ut, ἀλλὰ, δὲ, *sed, verò.* γὲ, *saltem.* μὲν, ἀλλὰ μὲν, *sed, profecto, quidem.* ἀτὰρ, *sed.* μέντοι, *tamen.* ὅμως, *attamen.*
4. Causales; ut, γὰρ, *enim, nam.* ἵνα, ὅτι, ὅπως, ὄφρα, *ut, quod.* ὡς, ὥστε, *ut, adeo ut.* οὕνεκα, Poëticè, *quod.* εἴπερ, *siquidem.* ἐπεὶ, *quoniam, postquam.*
5. Concessivæ; ut, κἂν, καίπερ, εἰ καὶ, *quamvis, etsi.*
6. Conclusivæ, seu Ratiocinativæ; ut, ἄρα, οὖν, *igitur, ergo.* διὸ, *quapropter.* διόπερ, *quare.* δὴ, *igitur, sane, utique.* τοίνυν, *ergo.* νὺ vel νῦν, *igitur.* τοιγαροῦν, *quare, igitur.* οὔκουν, *non igitur.*
7. Conditionales; ut, αἲ, αἴκε, Poëticè; εἰ, ἂν, ἐὰν, ἢν; κὲ vel κὲν, Poëticè, *si.* εἰδήπερ, *siquidem.* ἐπειδὴ, *postquam,* &c.
8. Expletivæ; ut, γὲ, πὲρ, τοὶ, ῥα, θὴν, νὺ, ποῦ, πῶ, ἂρ, &c.

E Conjunctionibus, quædam cum diversis Verborum modis conjunguntur: Atque hi modi maxi-

mè determinantur per tempus verbi et factum, sive ex conjunctione constat id omni dubio vacare, seu ex aliorum voluntate vel quæ contingant pendere. Etenim Subjunctivus quidem modus plerumque locum habet post verba præsentis vel futuri temporis, Optativus autem post verba præteriti temporis.[c]

1. Ἂν rarius vel potius nunquam cum indicativo præsentis vel futuri construitur. Cum Indicativo Imperfecti, Aoristorum, et Plusquamperfecti invenitur, si res extra omnem dubitationem sit.

2. Si particula εἰ in priori vel altero membro sententiæ cum Indicativo Imperfecti, Aoristorum, Perfecti et Plusquamperfecti construatur, ἂν Indicativum horum omnium præter Perfectum excipiet.—Sin εἰ cum Optativo conjungatur, ἂν fere semper Optativum quoque habebit.

3. Ἂν rarius cum Subjunctivo jungitur nisi certis comitibus. Horum plerique sunt sequentes; Ὅς ἄν; ὅσος ἂν; ὅστις ἄν; ὁπότερος ἄν; οὗ ἄν; ἵν᾽ ἄν; ὡς ἄν; ὅπως ἄν; ὁπότ᾽ ἄν; ὅταν; ὁσάκις ἄν; ἐπὰν; ἐπειὰν; ἐπειδὰν; ἐπεικὲ et ἐπεικὲν; ἕως ἄν; ἐς τ᾽ ἄν; ἡνίκ᾽ ἄν; πρὶν ἄν; ὄφρ᾽ ἄν vel κὲν, &c.

4. Ἂν, cùm eandem significationem ac ἐὰν induit, nempe *si*, construitur cum subjunctivo.

5. Ἂν, post verba præteriti temporis, construitur cum optativo omnium temporum nisi futuri. Cum particulis interrogativis, sicut πῆ, ποῖ, πόθεν, ποῦ, πῶς, τίς aliisque, optativum postulat.

6. Nonnunquam Infinitivum et Participium comitatur.

Ἐαν, ἤν, *si*. ἐπὴν, et ἐπεὰν, ἐπὰν, ἐπειδὰν, *quoniam*, *postquam*, semper subjunctivum adsciscere debent.

Εἰ, *si*, cum Indicativo omnium temporum construitur: nempe, quando nihil incerti facto inesse videtur; jungi-

---

[c] Vide "*An Essay on the nature and general power of the particle* Ἄν," Printed for Bell & Bradfute, Edin. 1813.

tur etiam optativo, præsertim Aoristorum quum res ad quam spectat aut futura sit, aut cum aliquo quod eveniat, rationem habeat.

Nunquam Subjunctivo conjungitur: sæpe cum Futuri Indicativo, quanquam ἂν, cui prænuntia est, optativum adsciscit.

Εἰ μὴ, *nisi*, indicativum habet; ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειτοι, *quandoquidem, postquam;* ἵνα, *ubi*, Indicativum Futuri, Aoristorum et Perfecti accipiunt.

Μὴ, *ne*, nunquam construi cum Indicativo Præsentis debet: sæpe cum Imperativo; rarius, si unquam, cum Imperativo Aoristi primi: sæpe cum Subjunctivo Aoristorum. Nonnunquam cum Indicativo Futuri primi, etiamque Optativo, Aoristorum præcipue, post verba præteriti temporis.

Ὁπότε, cum Optativo construitur quum Indicativus verbi præteriti præcedat, vel si quando tempus indefinitum, ab eo denotetur.

Ὅπως μὴ, et οὐ μὴ, nunquam sibi Subjunctivum Aoristi primi vel Activæ vel Mediæ Vocis, sed Passivæ adsciscunt. Sæpe cum Indicativo Futuri, et Subjunctivo Aoristi 2[di] Activæ et Mediæ conjunguntur.

Ὡς, ἵνα, ὅπως, ὄφρα, cum Optativo post verba præteriti temporis, cum Subjunctivo, præsentis vel futuri, construuntur. Quum tamen effectus aut præsens aut futurus sit, Subjunctivus adhibetur, licét verbum præteriti temporis præcedat.

Nonnunquam cum Indicativo verborum præteriti temporis conjunguntur: nempe quum significetur aliquid futurum esse, si alia quædam res contigerit. Vide Sophocl. Œdip. Tyr. 1389, et Hermanni Annot. in Vigerum, p. 805.

Ὅπως, cum significat *modum* potius quo res conficiatur quam *finalem causam*, sumit Futuri indicativum. Eundem quoque adsciscit quotiescunque ab aliis verbis subintellectis pendeat, sicut, Ὅρα, φρόντιζε, σκόπει, vel tale aliquid: ut, ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προσβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει. Aristoph. Nub.

DE SYNTAXI.

SYNTAXIS docet partium orationis aptam inter se relationem.

Syntaxis est Concordantia et Regimen.

I.

DE CONCORDANTIA.

CONCORDANTIA, *ut apud Latinos, quadruplex est:*

1. Substantivi cum Substantivo in casu.
2. Adjectivi cum Substantivo in genere, numero et casu.
3. Relativi cum Antecedente in genere et numero, nonnunquam etiam in casu.
4. Verbi cum Nominativo numero et persona.

II.

DE REGIMINE.

Regimen est Duplex—1. Casuum. 2. Modorum.

I. DE REGIMINE CASUUM.

Regulæ Generales sunt Tres:

1. GENITIVUS regitur vel a nomine vel verbo, vel præpositione vel adverbio.
2. DATIVUS post nomen aut verbum regitur vel a vi tribuendi vel a præpositione.
3. ACCUSATIVUS regitur vel a verbo transitivo vel a præpositione.

Visum est Syntaxin a Substantivis ordiri, et has regulas præcipuè, quæ Linguæ Græcæ indolem maximè ostendant, tradere;

I. *De Regimine Substantivorum.*

Regulae Speciales.

1. Genitivus sæpe regitur ab alio nomine subintellecto vel a præpositione ἕνεκα, *causâ*:[d] Sic,

 Ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, scil. μέρος. Aristoph. Quibuscunque (pars) est bonorum horum.

 Τὰ τῶν ἀνθρώπων, scil. πράγματα. Isocr. res hominum.

 Οἴμοι παρανοίας, supple ἕνεκα. Aristoph. Hei mihi, ob dementiam!

2. Poëtæ sæpe, soluti Scriptores parcius, Dativum pro Genitivo adhibent: Sic,

 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, Hom. pro Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονος. At non Atridæ Agamemnoni placuit animo.

3. Nomen partem temporis denotans regitur in Genitivo præpositione διὰ, etiamque in Dativo, præp. ἐν subintellecta. Quando spatium temporis denotet in Accusativo ponitur per ellipsin præp. ἀνὰ: Sic,

 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Xen. Nocte atque die.

 Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων. Aristoph. Nunc ergo totam noctem cogitans.

4. Exclamationes vel mœroris vel admirationis sæpius in Genitivo, interdum in Accusativo ponuntur: Sic,

 Ὦ ἄναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους! Aristoph. O rex Apollo, quanta nubes!

---

d Nonnunquam τὶς vel εἷς, *aliquis*, *unus*, aut præpositio ἐκ vel ἐξ subintelligitur. Vide "Exercises on the Government of Substantives."

II. *De Concordantia et Regimine Adjectivorum.*

I. De Concordantia.

1. Adjectiva aliquando, genere Substantivorum posthabito, *neutro* adhibentur, χρῆμα, sæpius; πρᾶγμα et κτῆμα interdum subintellectis: Sic,

 Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια, supple χρῆμα. Soph. Veritas est rectum (negotium).[d]

2. Adjectiva pluralia sæpe Genitivum eorum Substantivorum loco Nominativi adhibent: Sic,

 Οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν. Isocr. Homines honesti.

II. De Regimine.

1. Adjectiva, quæ *desiderium*, *memoriam*, *dignitatem*, *copiam*, *peritiam*, *excellentiam*, *accusationem*, *differentiam*, vel iis *contraria* significant, *Genitivum* adsciscunt: Sic,

 Εἰ ἔμπειρος ἦν τέχνης, Plato. Si peritus esset artis.

 Ἐπιμελείας ἄξιος. Xen. Cura dignus.

 Ἀγὼν πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός. Eurip. Hecub. Certamen gemitûs plenum, neque lacrymarum expers.

2. Adjectiva, partitivè posita, Comparativa, Superlativa, Indefinita, Interrogativa, et quædam numeralia, *Genitivum pluralem* capiunt:[f] Sic,

 Μή τις πολιτῶν. Eurip. Ne quis civium.

 Πολλοὶ μὲν αὐτῶν καθεύδουσι. Xen. Multi ex illis dormiunt.

 Ῥᾷστον ἁπάντων. Demosth. facillimum omnium.

---

d Aliquando fit ut in aliis generibus ac substantivorum ponantur; ut, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, Hom. Jovis filia indomita.

f In his omnibus genitivus regitur vel a vi substantivorum quorundam, vel a præpositione ἐκ vel ἐξ subintellecta. Verbalia cum α privativo, et quæ terminationem ικος habent, Genitivum etiam adsciscunt: Sic, Ἀπαιδεύτους ἀρετῆς; Xen. Virtutis imperitos.

3. Comparativa post se *Genitivum* recipiunt :[g] Sic,

Χρημάτων κρείττων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος. Isocr. Multis opibus melior laus ex populo.

Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον. Eurip. Nam nihil est vita pretiosius.

4. Adjectiva quæ *commodum, similitudinem, facultatem, amicitiam, fiduciam, æqualitatem, obtemperantiam, propinquitatem, claritudinem,* vel iis *contraria;* etiamque *verbalia* et *composita,* ex σὺν et ὁμοῦ, *Dativum* adsciscunt: Sic,

Κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. Hom. Atræ procellæ similis.

Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι. Eurip. Et inimica terræ principibus sum.

Ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἦμεν. Plato. Sed nos tibi satis eramus.

5. Comparativa et Superlativa, quid in rebus differentiæ sit, in *Dativo*[h] reponunt: Sic,

Τοσούτῳ γὰρ κρείττων δικαιοσύνη χρημάτων ὅσῳ, &c. Isocr. Tanto melior justitia divitiis quanto, &c.

6. Adjectiva sæpe Accusativum post se habent, per ellipsin præp. κατὰ. Sic,

Ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν. Aristoph. Solon ille priscus, populi amans erat natura.

Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη. Eurip. Helena enim (quod ad) formam præstantissima.

III. *De Concordantia et Regimine Pronominum.*

1. Ionici et Attici scriptores sæpe relativum eodem casu quo Antecedentem ponunt: Sic,

Πρῶτον ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. Herodot. Primum hominum quos novimus.

---

[g] Genitivus plerumque regitur a præpositione ἀντὶ vel πρό.

[h] Nomen μέρει vel διάστημα in Dativo subintelligi potest.

Εἴγε ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, δεῖ σκοπεῖν, ἣς ἔπεμψε πρὸς ἡμᾶς. Demosth. Si ex epistola oportet considerare, quam misit ad nos.

Ἦ χρή με παισὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο, μάχην συνάψαι. Eurip. Certe oportet me cum filiis quos Mars genuit, pugnam committere.

2. Pronomina substantiva, reciproca et adjectiva, sæpe in *Genitivo*, nonnunquam in *Dativo*, loco Possessivorum, ponuntur; Sic,

Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Aristoph. At suum ipsius ædem jaculatur.

Ἆρ' οὐχὶ μωρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου; Soph. Nonne conatus tuus ineptus est?

3. Adjectivum pronomen αὐτὸς, cum articulo, *idem* significans, habet *Dativum* post se; qui casus ab ellipsi prep. σὺν regendus est: Sic,

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Demosth. Non in eandem stationem plerisque tendit.

4. Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Dawesii Canon. Sic,

Ἡμεῖς (scil. Μήδεια) κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. Eurip. Med. Nos interficiemus qui peperimus.

IV. *De Concordantia Verborum.*

1. Neutrum plurale sæpissimè gaudet verbo singulari[z]: Sic,

Ἀπέλιπεν τὰ χρήματα. Aristoph. Pecunia defecit.

Ταῦτα πάντα πέπρακται. Demosth. Hæc omnia facta sunt.

2. Omnis numerus dualis jungi potest verbis, participiis et adjectivis pluralibus; Sic,

Πίπτουσιν ἄμφω, Eurip. Cadunt ambo.

---

[z] Plurale verbum nonnunquam neutri plurali subjicitur ubi sermo de animantibus est; Sic, Τέκνα μὴ θάνωσι. Eurip. Ne liberi moriantur.

Τὼ δ' ἐκσπασσάμενω δολίχ' ἔγχεα — σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες. Hom. Itaque, eductis longis hastis congressi sunt, leonibus similes.

3. Duo substantiva, inter quæ conjunctio intercedit, eandem fere significationem præ se ferentia, plerumque verbum singulari numero recipiunt[a]: Sic,

Μάχη ἐνοπή τε δεδήει. Hom. Pugna et clamor exarserat.

4. Duo aut plura substantiva sæpe verbum, cum proximo consociatum, singulari numero recipiunt: Sic,

Παρῆν δὲ ὁ Γωβρύας καὶ ὁ Γαδάτας. Xen. Aderant Gobryas et Gadatas.

5. Infinitivus cum articulo, vel pars sententiæ, sæpe nominativus verbo fit: Sic,

Ποίαν τινὰ ἡδονὴν τὸ νικᾷν παρέχει; Xen. Qualem voluptatem adfert victoria?

Τὸ δὲ ζῇν σμικρόν (ἐστι.) Eurip. Brevis est vita.

V: *De Regimine Verborum.*

I. Quæ Genitivum &c. regunt.

1. Verba *desiderium*, vel *aliquem animi affectum* denotantia, Genitivum post se habent: Sic,

Οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ. Aristoph. Has enim non expeto.

2. Verba sensûs, excepto visu, plerumque Genitivum adsciscunt:[b] Sic,

Ἀκούετε τῆς ἐπιστολῆς. Demosth. Epistolam auditis.

Ἠσθόμην σοῦ. Eurip. Te sensi.

Χειρὸς ἔχων. Hom. Manum prehendens.

3. Sequentia verba Genitivo[c] gaudent. scil. Verba *imperandi*,

---

[a] Sic etiam apud Latinos, Tanta circa fuga et trepidatio fuit. Liv. l. 21. Pavor terrorque pervenerat. Id. l. 29.

[b] Attici sæpe hanc regulam spernunt: Sic, τοῦδ' ἴσως λυπρὸν ἀκούω. Eurip. Audio hunc tristem sermonem.

[c] Genitivus potius regitur substantivis aut præpositionibus subintellectis, vel cum verbis conjunctis.

incipiendi, desinendi, recordandi, excellendi, accusandi, judicandi, parcendi, negligendi, concedendi, prohibendi, admirandi, despiciendi, conandi, assequendi, participandi, abstinendi, differendi, fruendi, egendi, &c: Sic,

Χώρας ὑπάρχω πολλῆς. Xen. Magnam regionem impero.

Σῶν κακῶν μεμνήσομαι. Eurip. Tua mala recordabor.

Φεῖσαι τέκνων. Eurip. Parce liberis.

Οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων. Hom. Quoniam consilio præstabat omnibus.

4. Verba *implendi, privandi, merendi, frustrandi,* plerumque Genitivum cum Accusativo adsciscunt:[d] Sic,

Τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου. Eurip. Cito implebo campos eorum sanguine.

5. Verba quæ *possessionem,* et *officium* denotant, Genitivum postulant: Sic,

Λαΐου γὰρ ἦν. Soph. Laii etenim erat.

II. Quæ Dativum &c. regunt.

1. Verba *causam, instrumentum* vel *modum agendi* denotantia Dativum regunt: Sic,

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν. Hom. Pendant pœnas Danai ob meas lachrymas tuis sagittis.

Βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος. Eurip. Gravi calamitate implicitus.

2. Verba quæ *commodum,* vel *incommodum* innuunt; etiamque verba *jubendi, obsequendi, appropinquandi, repugnandi, nunciandi, promittendi, precandi,*[e] *utendi, guadendi, studendi, admonendi,*[f] *reprehendendi, irascendi, certandi, ignoscendi* et *confitendi,* Dativo gaudent: Sic,

---

[d] In voce passiva Genitivum solum.

[e] Excipe δέομαι *rogo,* quod cum genitivo construitur, etiamque λίσσομαι, λιτανεύω et ἱκετεύω, quæ accusativum semper postulant.

[f] Excipe παρακαλέω et προτρέπω, *adhortor,* quæ Accusativum postulant.

Διπλῶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπιςρατεύετο. Eurip. Duplex enim malum illam invadebat.

Προσευξάμενος τοῖς Θεοῖς. Xen. Deos precatus.

'Αλλ' ὐκ ἐπείθετο τοῖς ἐμοῖς ὐδὲν λόγοις. Aristoph. At meis nihil obtemperavit monitis.

Συγγνωθί μοι, Id. Ignosce mihi.

3. Verba passiva sæpe Dativum[g] agentis regunt: Sic,

Δέδοκται τῇ βυλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Demosth. Visum est senatui et populo.

4. Εἰμὶ *sum*, pro ἔχω[h] *habeo*, Dativum postulat: Sic,

Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες; Eurip. Nonne sunt mihi liberi?

5. Verba impersonalia[i] dativum regunt: Sic,

Αὐτῷ μελήσει. Eurip. Illi curæ erit.

6. Verba *dandi, pollicendi, declarandi, auferendi,* Dativum cum Accusativo adsciscunt: Sic,

Οὔκυν δοκεῖ σοὶ τήνδε μοι δῦναι χάριν; Eurip. An non igitur placet tibi dare mihi hoc beneficium?

7. Verba *comitandi* et *sequendi,* compositaque ex ὁμῦ, *simul,* reguntur per praepositionem σὺν subintellectam: Sic,

Σοφοῖς ὁμιλῶν. Cum sapientibus consuetudinem habens.

III. Quæ Accusativum, &c. regunt.

1. Infinitivus cum Articulo sæpe fungitur vice nominis in Accusativo: Sic,

Αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν ὐδεὶς φοβεῖται. Plato. Mortem enim ipsam nemo timet.

---

g Verba passiva sæpe Genitivum post se habent, per ellipsin præpositionum. Vide Exercises p. 117.

h Ἔχω sæpe pro εἰμὶ in usu venit, sic Ταῦτα ὖν ὅπη ποτὶ ἔχει; Plato. Hæc igitur qua ratione se habeant. (supple ἑαυτά.)

i Sequentia Dativum cum Genitivo regunt scil. δεῖ, *oportet,* quod etiam nonnunquam Accusativum cum Genitivo admittit. *μέτεστι, est mihi cum aliquo. μέλει, curæ erit. μεταμέλει, poenitet. διαφέρει, differt. προσήκει, convenit.*

2. Quædam verba intransitiva Accusativum nominis sibi cognati admittunt: Sic,

Ἑτέραν νόσον νοσεῖν. Plato. Alio morbo laborare.

3. Verba *accusandi, damnandi, liberandi, æstimandi,* Genitivum rei cum Accusativo personæ adsciscunt: Sic,

Τῆς ἀδικίας τὸν Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. Xen. Injuriæ Socratem accusator arguit:

Σὲ τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου. Eurip. Te ab hâc cæde libero.

4. Verba *dandi, auferendi, docendi, admonendi, rogandi, celandi, benè* vel *malè faciendi* ac *dicendi, induendi* vel *exuendi,* et quædam *accusandi,* duplicem habent Accusativum: Sic,

Ἅπαντα σε διδάξομαι. Lucian. Omnia te docebo.

Μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Aristoph. Ne quid dixeris indignum viris probis.

Τί ἀγαθὸν ἐργάσῃ σαυτόν; Plato. Quid boni tibi ipsi facies?

Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνῃ. Eurip. Nihil bene nobis facis, quantum autem possis mali.

6. Accusativus post verba passiva sæpe regitur per ellipsin præp. κατὰ: Sic,

Πλήττομαι τὴν κεφαλήν, percutior (quod ad) caput.

Ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι. Plato. Quoniam in civilibus erudiri vis.

De Praeteritis et Aoristis passivis Accusativum regentibus, Vide Exercises p. 128.

VI. De Infinitivo.

1. Infinitivus regitur a Verbis, Participiis et Adjectivis: Sic,

Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν. Aristoph. Oportet enim venerari.

Δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν. Eurip. Terribile erat, spectaculum visu.

2. Infinitivus cum Articulo, et interdum sine Articulo regitur ut Gerundium Latinorum: Sic,

Δύο ποιοῦ καιροὺς τοῦ λέγειν. Isocr. Duas occasiones *legendi* arripe.

3. Infinitivus sæpe regitur ab aliis verbis subauditis: Sic,

Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι μάχεσθαι. Hom. (supple φρόνει vel tale aliquid.) Ne tu cum immortalibus contendas.

4. Infinitivus interdum absolute ponitur, particulis, ὡς, ὥστε, πρὶν, μεχρὶ, &c. præcedentibus: Sic,

Πρὶν δῆλον εἶναι. Xen. Priusquam manifestum erat.

5. Μέλλω, *futurus sum*, cum Infinitivo, redditur Latinè per participium futurum et verbum substantivum: Sic,

Ἃ μέλλω λέγειν. Xen. Quæ dicturus sum.

6. Cùm aliquis de se loquitur, vel cùm infinitivus ad personam alterius verbi refertur, Accusativus ante infinitivum perrarò adhibetur: Sic,

Αὐχήσεις πεπλευκέναι; Lucian. Gloriaberis *te* navigâsse?

Ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν. Hom. Profecto enim suspicor *me* virum irritaturum.

Sin autem substantivum, vel adjectivum vel pronomen, subsequatur, fere semper in nominativo ponitur[k]: Sic,

Καὶ φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι. Demosth. Et dicit *se* fuisse causam.

Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων. Aristoph. Telephum esse Mysium perhibens.

Ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι. Hom. Qui nunc longe potentissimum in exercitu gloriatur se esse.

Verum quum sermo sit de altero, Accusativus, ut apud Latinos, adhibetur: Sic,

Οὐδὲ ἕ φημι φεύξεσθαι. Hom. Nec *ipsum* opinor evasurum.

7. Infinitivus habet eundem casum post se[l] quem ante se. Sic,

Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος φάσκοντι εἶναι. Xen.

---

k Hanc constructionem Latini interdum imitati sunt: Sic,

Dissimulare etiam sperasti, perfide, tantum
Posse nefas? *tacitus*que mea decedere terra? Virgil Æn. l. 4. v. 305.

l Nisi post impersonalia verba, et pauca alia, cum Accusativus pro Dativo et interdum Genitivo fere semper in usu venit; Sic,

Ἀνάγκη δὲ μοι, ὦ, ὑμᾶς προδόντα, τῇ Κύρου φιλίᾳ χρῆσθαι. Xen. Anab.

Οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. Id.

Ridens de homine se superiorem esse amore dicente.

8. Infinitivus sæpe habet ante se Articulum, qui aliquando vel quodam nomine, vel praepositione, vel etiam verbo regitur[m]: Sic,

Τῦ ἀδικεῖν ἄρξεται. Æsop. Injuriam facere incipiet.

Μηδὲν φροντίζων τῦ ἀντευεργετεῖν. Xen. Nihil cogitans vicissim benefacere.

Διὰ τὸ σωφρονεῖν. Aristoph. Propter modestiam.

Διὰ τὸ (ταῦτα) οὕτως ἔχειν. Plato. Quia sic se habent.

Οὗ τῆς Ἑλλάδος πλείστη ἐξυσία τῦ λέγειν. Id. Ubi totius Græciæ maxima est loquendi libertas.

9. Indicativus, cum ὅτι vel ὡς, sæpe fungitur vice Infinitivi cum Accusativo: Sic,

Γνῶθι ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. Soph. Scito me verum dicere.

VII. De Participio.

1. Participia sæpe construuntur cum verbis εἰμὶ, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔχω, τυγχάνω, φθάνω, λανθάνω, ἥκω, χαίρω, aliisque; et eundem casum, genus et numerum ac persona verbi adsciscunt: Sic,

Εἰ ἐτύγχανε Γοργίας ἐπιστήμων ὤν. Plato. Si Gorgias peritus esset.

Ἐλάθομεν ἡμᾶς αὐτὺς παίδων ὐδὲν διαφέροντες. Id. Non animadvertimus nos a pueris nihil differre.

Οὐ φθάνω βρέξας. Lucian. Priusquam madefeci.

2. Participia post verba *eundi, perseverandi, desistendi, intelligendi, mittendi, apparendi, inveniendi,* vel quæ aliquem affectum animi denotant, loco infinitivi[n] adhibentur: Sic,

---

[m] Est aliquando ut nominativus vel accusativus pronominis locum ante infinitivum habeat.

[n] Participium sæpe adhibetur loco infinitivi: Sic,

Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὐκ ἦλθον κωλύσοντες. Thucyd. Et Athenienses non venerunt ut prohiberent.

Σαφῶς κατέμαθον αὐτὸν ἐγχέαντα. Xen. Pulchrè intelligebam eum infundere. Ἤισθετ᾽ ἠδικημένη. Eurip. Sensit injuriam sibi factam.

Τὸν ἔρχομαι λέξων. Herodot. Quem jam dicturus sum.

Πρεσβεύων ᾤχετο. Demosth. Legatus abierat.

Παύσεται φοβούμενος. Xen. Desinet metuere.

Χρώμενοι διατελοῦμεν. Isocr. *Semper* utimur.

Συνίεσαν πονοῦντες. Lucian. Intelligebant se laborare.

Μέμνησαι οὖν λέγων. Plato. Reminiscere te dixisse.

3. Participia post adjectiva φανερὸς, δῆλος, eorumque composita, in eodem casu, genere et numero cum iis ponuntur: Sic,

Δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν. Xen. Evidenter appetebat.

Φανερὸς δὲ ἦν —νικᾶν πειρώμενος. Id. Manifestum erat quod conabatur excellere.

4. Participium cum Articulo ante se sæpe vice Relativi cum Indicativo fungitur: Sic,

Τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; Aristoph. Quis est qui foras pulsat?

Ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω φάσκοντ' εἶναι. Id. At te vinco, qui jactas te esse superiorem me.

Καίτοι σ' ὁ φύσας χ' ἡ τεκοῦσα προὔδοσαν. Eurip. Atqui pater tuus et mater te perdiderunt.

5. Substantivum cum participio, cujus casus a nulla alia dictione pendet, plerumque in Genitivo° absoluto ponitur: Sic,

Συμφορᾶς ἀφιγμένης. Eurip. Veniente calamitate.

Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων. Eurip. Legibus scriptis.

6. Participia quorundam Impersonal. Verborum in Nominativo absoluto adhiberi solent: Sic,

Ἔξον σωθῆναι. Plato. Cum liceat servari.

Παρόν μοι μὴ θανεῖν. Eurip. Cum liceret mihi non mori.

7. Participia cum ὡς, sæpe obliquis casibus inveniuntur loco verbi indicativi: Sic,

° Interdum in nominativo, quodam tempore, &c. εἰμὶ, *sum*, subaudito; perraro in dativo et accusativo.

Ὡς ἐμοῦ λέξαντος. Eurip. Quia ego jam dixi.

Ὡς τοὺς θεοὺς κάλλιστα εἰδότας. Xen. Quoniam Dii melius sciunt.

8. Participium nonnunquam usurpatur pro gerundiis in *do*, vel auferendi casu: Sic,

Ἀνήρτητο προσιών. Xen. Sibi devinxit adeundo.

Τί ἂν ποιῶν ὑμῖν χαρίσαιτο. Demosth. Quid faciendo vobis gratificaretur.

9. Verbalia adjectiva in τεον,[p] regunt dativum personæ et eundem nominis casum quem verba eorum solent: Sic,

Πειστέον πατρὸς λόγοις. Eurip. Obtemperandum est patris verbis.

Πολεμικῆς δὲ ἐπιστήμης καὶ μελέτης παντάπασιν οὐ μεταδοτέον τούτοις. Xen. Militaris vero scientiæ atque exercitationis omnino nihil cum iis communicandum est.

VIII. DE ADVERBIIS.

1. Adverbia eundem casum ac adjectiva, verba, &c. unde derivantur, regunt[q]: Sic,

Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιέστερον τοῦ Ἡρακλέους. Xen. Quum jam propius essent Herculi.

Ἁπάντων διαφερόντως. Plato. Maxime omnium.

2. Adverbia *loci*, *temporis*, *quantitatis*, *ordinis*, &c. Genitivum adsciscunt[r]: Sic,

---

[p] Verbalia in τος nequaquam, ut sæpe fertur, eandem significationem cum iis in τεος induunt. Hæc, *aliquid necessitatis* præ se ferunt, atque plerumque reddi Latinè solent per gerundium. Illa, tantum quodvis *fore* denotant, et sæpe verti possint per supinum in U, vel participium futurum passivum: Sic,

Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν. Soph. Oedip. Tyr. Quid quæso, tandem est mihi videndum. Ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον. Id. In horrendam calamitatem, auditu, et visu trucem.

[q] Poetæ præcipue adverbia loco eorum adjectivorum sæpe adhibent.

[r] Ἅμα et ὁμοῦ, gaudent dativo.

Ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ. Xen. Eo cæli.

Οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ. Soph. Neque videre quo miseriæ.

3. Νὴ et μὰ,[s] jurandi adverbia, accusativum postulant: Sic,

Μὰ Δία, non per Jovem. Νὴ Δία, ita per Jovem.

4. Duplex vel plures negationes plerumque vehementius negant: Sic,

Οὐκέτι εἶχεν οὐδὲν. Palæph. Nihil amplius habuit.

5. Sin autem verbum[t] inter duas negationes intercedat, affirmatio denotatur: Sic,

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ. Aristoph. Non est quin tu sis generosus vir.

---

[s] Ναὶ ante μὰ negationem dirimit, ut ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Hom. Per hoc sceptrum.

[t] Nonnunquam etiam sine verbo: Sic,

Οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων. Plato. Fecit ut omnes quicunque aderant, flerent.

DE PROSODIA.

Prosodia est ea Grammaticæ pars, quæ syllabarum quantitates, versuumque pangendorum artem præcipue tradit.

I.

De Quantitate ancipitum vocalium in ultimis syllabis.[a]

I. De Ancipite A.

A in fine plerumque corripitur, ut τράπεζα, μοῖρα, ἱππότα, &c.

Exceptiones.

1. Nomina in δα et θα; ut Λήδα, Σιμαίθα, &c.

— in ρα plerumque, diphthongo non præcedente, ut πήρα, ἡμετέρα; præter adject. πίπειρα. Longis etiam junge φαιδρα, λαύρα, σαύρα, αὖρα, κόρα, αἶθρα, πλεύρα.

2. Nomina in εια a verbis in εύω, ut προφητεία, vaticinatio, βασιλεία, regnum, at α in βασίλεια, regina, brevis est.

3. — in ια, ut φιλία. Excipe adject. δῖα, μία, πότνια.

4. Polysyllaba in αια; ut κεραία, δικαία, &c.

5. Vocativus nominum in ας primæ declinationis; ut ὦ Αἰνεία: et vocativus poeticus tertiæ, ut Πολυδάμα.

---

[a] Meminerint discentes duas esse longas vocales, η, ω; duas breves, ε, ο; et tres ancipites, α, ι, υ.

6. Articulus fœmin. dualis primæ declin. ut τὰ μύσα.

7. Doricum α genitivi; ut, βοῤῥᾶ, pro βοῤῥᾶ.

8. Attici accusativum nominum in ευς plerumque producunt, analogiam genitivi in εως fortasse sequentes; ut, Ατρέα, Θησέα.

¶ 2. Αν in fine.

Finita in αν plerumque corripiuntur; ut, τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν, &c.

Exceptiones.

1. Accusativus primæ declinationis cujus nominativus producitur; ut, Αἰνείαν, φιλίαν.

2. Πᾶν, nisi in compositis; item adverbia, ut, ἄγαν, λίαν, πέραν, &c.

3. Nomina mascul. in αν; ut, Τιτὰν.

¶ 3. Αρ in fine.

Finita in αρ corripiuntur; ut, μάκαρ, νέκταρ, &c.

Excipe monosyllaba in αρ; ut, κὰρ, ψὰρ.

¶ 4. Ας in fine.

Ας in fine corripitur; ut, κέρας, ἀρκὰς, τύπτοντας; et Doricus accusat. pluralis primæ declin. ut αὐτᾶς.—*Vide Theocrit. Idyll.* 3. *v.* 2. et 3.

Exceptiones.

1. Omnes casus primæ declin.; ut, Αἰνείας, τῆς φιλίας, μύσας; quibus adde τὰς articuli.

2. Omnia in ας quæ genitivum in αντος habent; ut, Αἴας, τύψας, ποιήσας, quibus adde τάλας.

3. Accusativus plural. pronominum; ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, quibus adde κρέας.

II. De Ancipite I.

Ι in fine plerumque corripitur; ut, μέλι, Αἴαντι, τύπτουσι, ναὶ, ὅτι, &c.

Excipe nomina literarum, ut, πῖ, ξῖ, et syllaba κρῖ; quibus adde paragogen pronom. et adverb. ut, ὁυτοσί, δευρί, ὁδί.—ἰνὶ habet ἰ correptum.

¶ 1. Ἰν in fine.

Ἰν plerumque corripitur; ut, νὶν, σφὶν, ἥμιν, πάλιν, πόλιν, πρίν.*
Hinc tamen excipe ἡμῖν et ὑμῖν cum circumflexo; τὶν Doricè, pro σοί: δελφὶν, ἀκτὶν, ῥίν.

¶ 2. Ἰς in fine.

Ἰς plerumque corripitur; ut, Πάρις, πόλις, δὶς, τὶς.

Excipe nomina monosyllabica, et quæ duas terminationes nominativi habent; ut, κὶς, λὶς; ἀκτις, δελφὶς. Quibus adde nomina in ις quæ penult. genitivi producunt; ut, ὄρνις, κνημὶς, κρηπὶς, &c.

III. De Ancipite Υ.

Υ finale corripitur; ut, σὺ, δάκρυ, ἄστυ, &c.

Excipe tertiam imperfecti et aoristi secundi verborum in μι; ut, ἔφυ, ἔδυ. &c.: quibus adde nomina literarum. ut, μῦ, cum ῦ, γρῦ, et ἀντικρὺ.

¶ 1. Υν in fine.

Υν plerumque corripitur; ut, ζευγνὺν, νὺν conjunctio, βαρὺν, &c.
Excipe nomina quæ duas terminationes habent; ut, φόρκυν, et φόρκυς; et accusativum ab υς longa; ut, ὀφρῦν, μῦν; quibus adde primam singul. indicat. aorist. secund. verborum in μι; ut, ἐδείκνυν, ἔφυν, &c.

¶ 2. Υρ in fine.

Υρ finale producitur, ut, πῦρ, ignis.

¶ 3. Υς in fine.

Finita in υς corripiuntur; ut, πῆχυς, βαρὺς, ὀξὺς, &c.
1. Excipe oxytona et circumflexa quæ ος purum genitivi ha-

* Nunquam commune est, ut sæpe fertur.

bent; ut, πληθὺς, ὀφρὺς, et quibus sunt duæ terminationes; ut, φόρκυς, &c.

2. Excipe etiam monosyllaba; ut, μῦς, σῦς, et terminationes verborum in μι; ut, δείκνυς, ζευγνὺς, &c.

II.

De Incrementis Ancipitum.

I. Incrementa in A.

Crementa in A plerumque brevia sunt; ut, σῶμα, -ᾰτος, κρέας, νέκταρ, μέλαν, &c.

Excipe nomina masculina in αν, ut, Τιτὰν -ᾶνος; item Æolicum genitivum, ut, Αἰνειᾶο, Μουσᾶων.

His adde κρὰς, κρᾶτος, κεράας -ᾶτος, ψὰρ, θώραξ, ἵεραξ, κόρδαξ, νέαξ, ῥάξ, φαίαξ, φέναξ.

II. Incrementa in I.

I incrementum plerumque breve est; ut, ἔρις, ἔριδος, μέλι, &c.

1. Excipe nomina duarum terminationum; ut, δέλφις -ῖνος, ἀκτίς. Item monosyllaba; ut, θὶν -θῖνος, θρὶψ; præter Δὶς, θρὶξ, σὶξ, et τίς.

2. Quædam in ις -ιδος, et ιθος, ut etiam in ιξ -ιγος, et ικος; ut, κνημὶς -ῖδος, ὄρνις -ῖθος, μάστιξ -ῖγος, φοίνιξ -ῖκος, &c.

III. Incrementa in Υ.

Crementa in υ plerumque corripiuntur; ut, μῦς, μῠος; γόνυ, πῦρ, &c.

Excipe ea quæ duas terminationes habent; ut, φόρκυς, et φόρκυν -ῦνος; quibus adde κήρυξ -ῦκος.

III.

De Penultima Verborum.

Ancipites ante σι sunt longæ; ut, τετύφᾶσι, δεικνῦσι.

Ancipites futuri primi a verbis in ζω præsentis sunt breves; ut, θαυμάζω, θαυμᾰσω; νομίζω -ῐσω, κλύζω -ῠσω. Sed ab αω præsentis post vocalem, vel a ρaω, sunt longæ; ut, θεάω, θεᾱσω; δράω, δρᾱσω. Quibus adde ισω et υσω a verbis puris, ut, τίω, τῑσω; ἰσχύω, ἰσχῡσω.

Composita et derivata plerumque eandem cum primitivis quantitatem adsciscunt; ut, τῑμη, honor; ἀτῑμος, inhonoratus; κρῖνω, ἔκρῑνον.

Α privativum breve est nisi in vocibus plusquam trisyllabis, omnes vocales breves habentibus; tunc apud Epicos producitur, ut, ᾰτῑμος, ᾱθάνατος.

Ἀρι, ἐρι, βρι, δυς, ζα, in compositione corripiuntur, ut, ζᾰθεος.

IV.

De Positione.

1. Brevis vel anceps vocalis ante duas consonantes vel duplicem plerumque producitur; ut, εῖμματ' ἔχων. *Homer.* ᾰζηχὴς ὀδύνη. *Id.* ὃς τέ με. *Id.*

2. In Heroico carmine brevis vel anceps vocalis ante mutam et liquidam plerumque producitur,*

ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς. *Hom.*

---

* Nonnulli ferunt vocalem brevem inveniri correptam ante πτ et σκ. scil. in Αἰγύπτιας. Il. 9, 383. et Σκαμάνδριον, 6, 482. Verum prior rectius trisyllabica vox habenda est et posterior antiquitus videtur fuisse Καμάνδριον.

3. In Tragicis vocalis initio vel in media vocis sæpius brevis est ante mutam et liquidam; semper in fine, ut,

αὐτὸς δ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβών. *Eurip. Suppl.* 724.

4. Vocalis brevis, secundam pedis partem terminans, ante ῥ in vocis initio sequentis, apud Poetas scenicos producitur; ut,

σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα. *Eurip. Suppl.* 461.

τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον. *Soph. Œdip. Tyr.* 847.

5. Comici vocalem brevem ante tenues π, κ, τ, et aspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida,* et ante consonantes medias β, γ, δ, sequente ῥ, semper brevem servant. *Dawes.*

6. Comici et Tragici vocalem brevem ante consonantes medias, sequente quavis liquida, præter unicam ῥ, fere semper producunt. *Id.*

7. Comparativa in ιων desinentia Atticè penultimam producunt: Ionicè et Doricè corripiunt; ut,

δεξιότητος καὶ νουθεσίας ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν.

Aristoph. Ran. 1009.

καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι. *Hom. Odyss.* 396.

II. Vocalis et Diphthongus ante Vocalem.

1. Elisiones† ad arbitrium poetarum plerumque factæ sunt. Sed vocalis ι in ὅτι nunquam a Comicis eliditur; neque vocalis in dativo plurali a quovis Poeta.

2. Diphthongus verborum vel participiorum solum apud Sce-

---

* In melicis Comici nonnunquam brevem ante tenuem et liquidam longam reddunt: Sic,

νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων. Aristoph. Aves. 231.

† α præpositionis παρὰ ante consonantem sæpe eliditur; ut, παρ' δὲ δύ' ἀμφίπολοι. Hom.

nicos eliditur: hoc sæpe fit apud Epicos; quibus elisio οι pronominum nonnunquam conceditur.

3. Apud Atticos Poetas diphthongi οι et αι sæpe media in voce corripiuntur; ut, *

κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. *Soph. Œdip. Tyr.* 140.
– – | ∪ – | – – | ∪ – | – – | ∪ –

4. Diphthongi ει et ευ nunquam apud eosdem corripiuntur.

5. In Iambicis pariterque Trochaicis numeris vocalis longa aut diphthongus ante aliam vocalem vel diphthongum, vocem incipientem, nunquam corripitur.

III. De Contractione.†

1. Omnis syllaba ex contractione longa fit.

πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω. *Soph. Œdip. Tyr.* 356.
| – | | | |

2. Duæ longæ vocales nonnunquam in unam longam contrahuntur; sic,

ἢ οὐχ ἅλις. *Hom. Il.* 5. 349.
— ∪ ∪

3. Brevis et longa in unam longam; ut,

πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. *Odyss.* 1. 183.
– ∪ ∪ |

μή μοί τι Θησέως τῶν δὲ μηνύσῃς τόκῳ. *Eurip. Hippol.* 522.
– – | ∪ – | – – | ∪ – | – – | ∪ –

Vide etiam *Soph. Œdip. Tyr.* 630.

4. Apud Epicos et Bucolicos, brevis et longa in unam brevem ante vocalem, vocem incipientem, contrahuntur; ‡ sic,

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. *Hom. Il.* 1. 15.
– ∪ ∪ | – –

5. Brevis et diphthongus in unam longam; ut,

---

* Pronunciatum esse verisimile est, *το | yαυτη* et *ἰκτα | you.*

† Hoc etiam synecphonesis dicitur.

‡ Hoc nunquam fit in prima pedis syllaba. Vide "*An Enquiry into Homer's Versification*," &c.

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. *Hom. Il.* 1. 18.

Vide *Soph. Œdip. Tyr.* 640.

6. Duæ breves in unam longam; ut,

Ἀχιλλέως καὶ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ. *Soph. Philoct.* 4.

Vide *Eurip. Orest.* 393.

7. Apud Atticos articulus cum α brevi semper in α longam coalescit; ut,

λαβὼν πιέζει τἀγαθᾶ τὸ δυστυχές. *Eurip. Hippol.* 653.

8. Μὴ οὐ et ἢ οὐ semper apud Atticos, et plerumque alios Poetas, in unam syllabam coalescunt; ut,

ποιήσετ'· ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε; *Aristoph. Lys.* 123.

τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; *Soph. Aj.* 540.

Vide *Aristoph. Ran.* 68.

9. Tragici et Comici fere semper crases in vocibus, ἢ εἰδέναι et μὴ εἰδέναι, ἐπεὶ οὐ, ἐγὼ οὐ, et in concurrentibus, ω, ει, et ω, ου, faciunt: ut,

τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης. *Eurip. Hippol.* 1361.

θανόντ' ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξεστιν. *Soph. Œdip. Col.* 1486.

ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω, &c.

Aristoph. Lysist. 284. vide etiam 273.

10. ι paragoge nusquam inter Tragicos Iambos vel Trochæos admittitur.

Tirones crases sequentium observent, scil. τοὔνθενδε pro τὸ ἔνθενδε, κᾆτα pro καὶ εἶτα, κἄτι pro καὶ ἔτι, κἂν pro καὶ ἐν, κἂν pro καὶ ἄν, κεἰ pro καὶ εἰ, κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ, κἄπειτα pro καὶ ἔπειτα, κἀκ pro καὶ ἐκ, τοὐμὸν pro τὸ ἐμὸν, οὑμὸς pro ὁ ἐμὸς, ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα. αὑτὸς pro ὁ αὐτὸς *idem*, χὤπως pro καὶ ὅπως, ὥνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, θὤπλα pro τὰ ὅπλα, μοὔστιν pro μοῦ ἔστιν per crasin et ecthlipsin, θάτερα pro τὰ ἕτερα, &c.

Figurae Dictionis.

Prosthesis apponit capiti, sed *aphæresis* aufert.
Syncopa de medio tollit, sed *epenthesis* addit.
Abstrahit *apocope* fine, sed dat *paragoge*.
Constringit *crasis*, distracta *diæresis* effert.
Litera si legitur transposta *metathesis* exit.
Antithesin dices tibi litera si varietur.

Ruddiman.

V.

De Pedibus.

Pes est nexus duarum pluriumve syllabarum, quarum tempora * sunt vel eadem vel diversa.

Pedes, qui maxime in usu veniunt, sunt sequentes.

I.

Iambus	⏑–	Tribrachys	⏑⏑⏑
Spondæus	––	Dactylus	–⏑⏑
Trochæus	–⏑	Anapæstus	⏑⏑–

II.

Choriambus	–⏑⏑–	Creticus seu amphimacer	–⏑–
Antispastus	⏑––⏑	Pæon primus	–⏑⏑⏑
Ionicus a majore	––⏑⏑	Pæon secundus	⏑–⏑⏑
Ionicus a minore	⏑⏑––	Pæon tertius	⏑⏑–⏑
		Pæon quartus	⏑⏑⏑–

* Notandum est unam longam syllabam æqualem esse tempore duabus brevibus.

III.

Epitritus primus	⏑ - - -
Epitritus secundus	- ⏑ - -
Epitritus tertius	- - ⏑ -
Epitritus quartus	- - - ⏑

VI.

*De Metris.**

Metrum proprie constat ex duobus pedibus, quia in scenicis spectaculis tibicen, qui rythmum et tempus moderabatur, solum pede uno ictu percutiebat, dum Actor duos pedes pronuntiabat.

Metrorum sunt præcipue novem genera, quæ nomina sortiuntur ex *pede* sibi proprio vel qui in unoquoque maxime invalescit. Scil. 1. *Iambicum*, 2. *Trochaicum*, 3. *Anapæsticum*, 4. *Dactylicum*, 5. *Choriambicum*, 6. *Antispasticum*, 7. *Ionicum a majore*, 8. *Ionicum a minore*, 9. *Pæonicum*.

Ex numero metrorum, seu duorum pedum, in quocunque versu, metrum nominatur, vel *Monometrum*, ex uno metro vel duobus pedibus constans; *Dimetrum*, ex duobus metris vel quatuor pedibus; *Trimetrum*, quod etiam *Senarium* nuncupatur, ex tribus metris vel sex pedibus: *Tetrametrum*, ex quatuor metris, vel octo pedibus. Sunt alia quidem quæ per *monopodiam*, i. e. singulos pedes, mensuram habent, ut *Pentametrum*,

---

* "Omnis *structura* ac *dimensio* et *copulatio vocum*," inquit Quintilianus, Inst. lib. ix, cap. 4, "constat aut numeris (numeros ῥυθμοὺς accipi volo) aut "μέτρῳ, id est, dimensione quadam. Quod etiam si constat utrumque pedibus, habet tamen simplicem differentiam. Nam *Rythmi*, id est, *numeri*, "spatio temporum constant: *Metra* etiam ordine: ideoque alterum esse "quantitatis videtur, alterum qualitatis."—"Sunt et illa discrimina, quod "*rythmis* libera spatia, *metris* finita sunt."

ex quinque pedibus constans, et *Hexametrum*, ex sex: alia vero per *Dipodiam*, i. e. binos pedes, ut Iambica et Trochaica. Hæc dispositio pedum *Syzygia* etiam vocatur.

Duorum pedum conjunctio, qui cum ordinibus haud cohærent, *Basis* dicitur.

E dimensionis terminatione versus est vel *Acatalectus*, vel *Catalectus*, vel *Brachycatalectus*, vel *Hypercatalectus*.

1. *Acatalectus* est cui nihil aut deest aut superest, præter justam pedum mensuram; ut in hoc Iambico,

πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον. *Soph. Aj.*
⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –

2. *Catalectus* est cui deest in fine syllaba; ut in hoc Trochaico,

ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπομορξάμην ἰδών. *Aristoph. Ach.* 607.
– ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | –

3. *Brachycatalectus* est cui totus pes in fine deest; ut,

ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεισίππω.
⏑ – | ⏑ – | – – | ⏑⏑ | – – | ⏑ – |

4. *Hypercatalectus* est cui una vel duæ syllabæ supra justam mensuram abundant; ut in hoc Dactylico,

τῶν μεγάλων Δαναῶν. *Soph. Aj.* 244.
– ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ |

Ultima syllaba versus communis est nisi in Anapæstico, et in Iambicis et Trochaicis Dimetris.

De Cæsura.

Cæsura est cum post perfectum pedem superest syllaba vocem finiens.

Cæsuræ species sunt quatuor: 1. *Triemimeris*, cum post primum pedem seu duos semipedes relinquitur syllaba vocem finiens. 2. *Penthemimeris*, cum post duos pedes, seu quatuor semipedes, relinquitur syllaba. 3. *Hephthemimeris*, cum post tres pedes, seu sex semipedes relinquitur syllaba. 4. *Ennemimeris*, cum post quatuor pedes, seu octo semipedes relinquitur syllaba.

I. De Metro Iambico.

⏑ –

¶ 1. *De Iambico Trimetro sive Senario.*

1. Iambicus Trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos scriptores omnibus in locis *Iambum* sumit; qui pes in omni præter ultimum loco in Tribrachyn dissecari potest.

πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον. *Soph. Aj.*
⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –

Tribrachys in 1*mo*,

ἄγετε τὸν ἁβρὸν δῆτ' ἐν Τροίᾳ πόδα. *Eurip. Tr.*
⏑ ⏑⏑ | ⏑ – | – – | ⏑ – | – – | ⏑ –

2. Idem versus in locis imparibus, scil. 1mo, 3tio, et 5to, Spondæum admittit.

οὕτω δ' ἀμείβει μ' ὥς τι μ' ἀλγῆσαι φρένας. *Eurip. Or.*
– – | ⏑ – | – – | ⏑ – | – – | ⏑ –

3. Hunc Spondæum in 1*mo* loco, vel in Dactylum, vel in Anapæstum, Tragici dissecabant; in 3*tio* loco, tantum in Dactylum; in 5*to*, neque in Anapæstum neque Dactylum.

Dactyl. οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. *Eurip. Tr.*
– ⏑⏑ | ⏑ – | – – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –

4. In quavis senarii sede præter ultimam, Anapæstus proprii nominis usurpatur, istâ lege tamen ut in eadem voce totus contineatur; ut,

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων. *Soph. Ant.*
⏑ – | ⏑ – | – – | ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ –

5. Senarius duas præcipuas cæsuras habet, *penthemimerim*, et *hephthemimerim*.

6. Rarissime Tragici pedem tertium, haud sæpe quartum, integram vocem vel extremam vocis partem faciunt.

7. Rarissime, si unquam, spondæum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Vide Porsoni, *Præf.* p. 47.

8. Comici autem, qui sermones solutiores imitabantur, leges de Anapæstis et Dactylis sæpe violant; ut,

μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. *Aristoph. Plut.*
⏑ ⏑ – | ⏑ – | – – | ⏑ ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –

ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. *Id.*
⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | – – | ⏑ – | – – | ⏑ –

Anapæstus sæpius in 1*mo*, 2*do*, et 4*to*; rarius in 3*tio* loco invenitur. Dactylus in 1*mo* et 3*tio*; rarissime in 5*to*.

Iambici Trimetri apud Tragicos Tabula.

	I.	2.		3.		4.	5.	6.
	⏑ –	⏑ –	⏑	–	⏑	–	⏑ –	⏑ –
	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑	⏑ ⏑	⏑	⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ –
	– –		–	–			– –	⏑ –
	– ⏑ ⏑		–	⏑ ⏑				⏑ –
	⏑ ⏑ –							⏑ –
N. P.	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑	⏑ –	⏑	⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ –

Uterque cæsuræ locus linea simplici denotatur.

¶ 3. *De Tetrametro Catalectico.*

De Tetram. Catalect. ita *Porsonus* in Suppl. ad Præf. Eurip. Hecub. p. 43.

"Duabus rebus a Comico senario hoc differt; 1*mo*, quod "quartus pes semper Iambus vel Tribrachys sit oportet; 2*do*, "quod sextus pes Anapæstum etiam admittit. Sed pes catalec-"ticam syllabam præcedens non Iambus esse nequit, nisi in "proprio nomine, ubi conceditur Anapæstus, quod de quarto "etiam pede intelligi velim."

πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν ἐγκαλύψας.
– – | ⏑ – | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | –

οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα.
– – | ⏑ – | – – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ –

II. De Metro Trochaico.

¶ 1. *De Trochaico Tetrametro Catalectico.*

1. Trochaicum Tetrametrum Catalecticum septem pedibus et una syllaba constans, apud Tragicos scriptores, omnibus in locis Trochæum amat, qui pes ubique in Tribrachyn dissecari potest.

τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
– ⏑| – ⏑| – ⏑| –, ⏑| – ⏑| – ⏑| – ⏑|–

Eurip. Phœniss.

2. Idem versus in locis paribus; scil. in *2do*, *4to*, et *6to*, Spondæum etiam admittit, qui pes ubique in Anapæstum dissecatur.

κομπὸς εἶ; σπονδαῖς πεποιθὼς αἵ σε σώζουσιν θανεῖν. *Id.*
– ⏑| – –| – ⏑| – – || – ⏑| – –| – ⏑|–

3. In omnes sedes, præter *4tam* et *7mam*, licet Dactylum proprii nominis recipere: qui tamen vel in eadem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita distribuendus, ut duæ breves syllabæ priorem nominis partem efficiant.

ξύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.
– ⏑|– ⏑| – ⏑ ⏑|– ⏑| – ⏑| – –| – ⏑| –

Eurip. Orest.

5. Trochaici Tragici cæsura una est, qua versus post quatuor pedes absolutos ad finem integræ vocis dividitur, quæ nec articulus nec præpositio sit oportet.

τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις.
⏑ ⏑ ⏑|– –| – ⏑| ⏑ ⏑ ⏑|| – ⏑| – ⏑| – ⏑|

Eurip. Iph. Aul.

5. In pedibus dissolutis illud unum cavetur, ne Spondæo vel Anapæsto in sexto sede, Tribrachys in septima subjiciatur.

Si ab initio detrahis Creticum vel Pæonem primum sive quartum versus fit Senarius, cui cæsura semper apud Tragicos, sæpe apud Comicos penthemimeris est; sic,

ἡ Σελή|νη δ' ἐκλέλοι|πε τὰς ὁδοὺς· ὁ δ' ἥλιος.

Aristoph. Nub. 580.

6. In Trochaicis Comici nonnunquam cæsuram negligunt, Dactylum non recipiunt nisi in proprio nomine; pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam admittunt. Sæpe Trochæo et Spondæo ad finem versus invicem utuntur.

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	
	– ∪	– ∪	– ∪	– ∪	– ∪ ∪	– ∪	– ∪	–
	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	∪ ∪ ∪	–
		– –		– –		– –		–
		∪ ∪ –		∪ ∪ –		∪ ∪ –		–
N.P.	– ∪ ∪	– ∪ ∪	– ∪ ∪		– ∪ ∪	– ∪ ∪		–

Linea simplex locum cæsuræ notat.

III. De Metro Anapæstico.

∪ ∪ –

1. Anapæstum monometrum, quod etiam basis Anapæstica vocatur, sæpius ex duobus Anapæstis, nonnunquam ex Anapæsto et Spondæo, et versa vice, vel Dactylo et Anapæsto, vel ex duobus Spondæis.

τίς ἐφαμερίων. — *Æschyl.*
∪ ∪ –| ∪ ∪ –

τάδε θωΰσσων. — *Eurip. Hecub.*
∪ ∪ –|– –

λέκτρ' Ἀγαμέμνων. — *Id.*
– ∪ ∪| – –

2. Legitimum Anapæstorum systema ex Dimetris constat, quibus interponitur aliquando Monometer, et semper versu catalectico, qui Paræmiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, clauditur.

παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται. — *Æschyl.*
– ∪ ∪| – –| ∪ ∪ –| –

κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. — *Id.*
– –| – ∪ ∪| ∪ ∪ –| ∪

In Paræmiaco, quod cantum claudit, catalectica syllaba subjicitur Anapæsto, in strophe et antistrophe.

3. In omnibus locis pro Anapæsto indifferenter Dactylum et Spondæum, rarissime Proceleusmaticum Tragici adhibent: rarissime Dactylo Anapæstum subjiciunt. Sic,

νῦν γὰρ ὁ δεινὸς ὁ μέγας ὠμοκρατὴς. *Soph. Aj.* 205.
– ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ –

ἴζ᾽ Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. *Eurip. Hecub.* 144.
– ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ –

ὑπὲρ Ἑλλήνων. *Basis Anapæst.* 138.
⏑ ⏑ –| – –

Τροίας πεδίων ἀπέβησαν. *Paræmiac.*
– –| ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ –|

Si Anapæstus media in voce (quod rarius accidit) exit, syllaba, quæ supersit, brevis est.

4. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, is fere est vel in vocali longa vel diphthongo, quæ tum necessario corripitur; ut,

μοῦσα καὶ ἡμῖν ἣ προσομιλεῖ. *Eurip. Med.* 1081.
– ⏑ ⏑| – –| – ⏑ ⏑| – –

οὐ μετακλάομαι ἀλλὰ θανεῖν μοι. *Eurip. Hec.* 214.
– ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| – –

5. Metra sive Dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt cum in integras voces desinunt; præter quam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit cum hexametri dactylici finem constituit: nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους.
– –| ⏑ ⏑ –| – –| – –

καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ. *Eurip. Hippol.* 240.
– ⏑ ⏑| – –| ⏑ ⏑ –|

6. Interdum tamen voces in duo metra distribuuntur, et altera dipodia post Anapæstum brevi syllaba in alteram excidit;

Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι. *Soph. Philoct.* 1470.
– –| ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ –| ⏑ ⏑ –

7. Semper observandum est ultimas versuum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed eadem diligentia servatas ac si in mediis versibus reperirentur. Hanc legem συνάφειαν Grammatici dicunt; sic,

εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
– –| ⏑ ⏑ –| – ⏑ ⏑| – –

σπεύδων. *Æschyl. Prom.* 191.

1. Anapaestus Aristophanicus, quod etiam tetrametrum dicitur, duobus dimetris Anapæsticis constat, quorum unus est alteri catalecticus.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς,—σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί.
– –| – –| ⏑ ⏑ –|– – ⏑ ⏑ –|– –|⏑ ⏑ –|

Aristoph. Plut. 487.

2. In tribus prioribus locis præter Anapæstum et Spondæum Dactylo utuntur; quod et in *5to* licet; in *4to* et *6to* non licet. Nusquam Aristophanes syllabam catalecticam Spondæo subjicit.

φειδόμενός γὰρ ϗ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι.
– ⏑ ⏑|– –|– –|⏑ ⏑ –| – –| – – | ⏑ ⏑ – |

3. Notandum est cæsuram post *4tum* pedem semper inviolatam servari. Cavendum est nè in præpositione vel articulo accidat.

Tetrametri Anapæstici apud Comicos Tabula.

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	
⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	–
– –	– –	– –	– –	– –	– –		
– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑		– ⏑ ⏑			⏑

Linea duplex locum cæsuræ notat.

IV. De Metro Dactylico.

– ⏑ ⏑

*De Dactylico Hexametro.**

1. Dactyl. hexam. ex sex dactylis constat, quorum loca præsertim in *2do*, *4to*, et *6to* pedibus, Spondæi etiam indifferenter occupant.

2. In heroico hexametro pes *5tus* sæpius Dactylus est, sextus Spondæus semper.

* Vide Observations on the Versification of Homer, Part. 2.

3. Cæsura, quæ est in prima *3tii* pedis syllaba, sive Penthemimeris, Homero et antiquis Epicis maxime placebat; ut,

μῆνιν ἄειδε, Θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. *Il.* 1. *l.* 1.

4. Sæpe etiam cæsura Hephthemimeris est, et nonnunquam ambæ eodem versu inveniuntur; sic,

αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς. *Il.* 1. 51.

εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. 62.

5. In cæsuræ *3tii* pedis loco sæpe Trochæus, vel ex integra voce, vel ultimis syllabis, admittitur; raro in *4ti*; sic,

ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον. *Odyss.*

αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. *Id.*

Trochæus ex ultimis syllabis in *2do*, *3tio*, et *4to*, locis invenitur, sed hoc tantum cum aliquid raptim et inæquabili cursu progreditur; sic,

πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

Il. ψ.

6. Incisio sæpe fit in fine *4ti* pedis, Bucolicis scriptoribus maxime observata; sic,

ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα. *Theocr.*

πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα. *Homer.*

7. Cum magna et grandia Epicis sunt exornanda, incisio sæpe in sexto pede fit, qui tum monosyllaba clauditur; ut,

γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. *Odyss.*

Sunt aliæ incisiones in *1mo*, *2do*, aliisque pedibus, quas inter legendum melius erit exponere.

REGULÆ DE HEXAMETRO HEROÏCO.

1. Vocalis longa aut Diphthongus in fine vocis, ante aliam vocalem vel Diphthongum, semper brevis est, nisi in Cæsuris, quæ corripi nequeunt.

2. Vocalis longa aut Diphthongus, initio vel media vocis, ante aliam vocalem vel Diphthongum semper longa habenda est.

3. Vocalis longa aut Diphthongus, ante vocalem brevem, quæ elisionem ante aliam vocalem, initio vocis sequentis, patitur, manet longa ante illam vocalem.

4. Vocalis, natura brevis, sæpe primam pedis partem et initio et media vocis occupat, atque, ex ictu metrico, qui semper in primam pedis syllabam cadere debet, quique tonum dat, semper producitur.

5. Cum Cæsura in syllabam natura brevem incidit, illam, eadem de causa, producit.

6. Conjunctio *καὶ*, ante vocalem vel diphthongum, nunquam prima esse pedis syllaba debet.*

---

* Hæ regulæ, ni fallit opinio, cætera quoque Dactylica metra complectentur, ideoque multa in iis, ubique mendosa edita, per eas emendari possunt. Lectionem v. 174. Sophoclis Oedipi Tyranni, quæ corrupta videbatur, jam in Libro, cui Titulus est *De Prosodia Graeca*, sanare tentavi. Verum, ut quædam de ea minus accurate tradita sunt, hîc eadem recensenda mihi et corrigenda existimavi. Lectio vulgata est, Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. Ex Hesychio, veram colligendam esse censeo. scil. Ἰήους καμάτους ἀνέχουσι γυναῖκες. Ἰήους καμάτους· inquit ille, τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰηλέμου. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ. Vox Ἰηΐων metrum pessundat. Mihi videtur Dactyl. Pentametrum esse, in quo vocalis longa antè aliam vocalem media in voce nunquam ritè corripitur. Præterea Ἰήϊος est nomen Apollinis, ut in v. 154; nec unquam *lugubris* vel *lacrymosus* sonare potest; neque consentaneum mulieres parturientes vota *Apollini* facere, sed *Dianae*. Constructio quoque durior et inusitata videtur. Ἀνέχω *sustineo*, nonnunquam accusativum rei regit, quanquam hæc significatio magis ad usum Mediæ quam Activæ vocis pertinet. Verum, si quidem negetur accusativum post ἀνέχουσι, sensu *sustinere* vel *tolerare*, locum habere, tunc altera lectio, scil. Ἰήων καμάτων, præponenda erit. Dubito equidem an Ἰήϊος unquam legi debeat nisi *Apollinis nomen*. Confundi suspicor voces Ἴηος et Ἰήϊος: Prior enim *lugubris* vel *clamosa lamentatio* significare videtur, posterior autem, ab ἰάομαι, *sano* derivata, *Apollinem*, *medicinae Deum* denotat. Ἰήϊος fortasse in usu erat ex ἵημι *mitto*: quæ vox cum spiritu aspero scribi debet ad Eurip. Phœniss. 1050, 1051, loco Ἰήϊος.

Pentameter invicem cum hexametro in Elegiacis admiscetur; sic in Eurip. Androm. 103. Ubi observandum est primum pedem semper Dactylum; 2dum, vel Dactylum vel Spondæum; deinde sequi cæsuram; postremo duos Dactylos cum cæsura; sic,

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον ἀλλά τιν' ἄταν
– ⏑ ⏑| – –| – ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| – –

ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
– ⏑ ⏑ | – –| – || – ⏑ ⏑| – ⏑ ⏑| –

De reliquis metris consule *Prosodiam Græcam*, nuper editam, Edinburgi, apud Bell & Bradfute.

DE AC-

DE ACCENTIBUS.

ACCENTUS sunt tres : *Acutus*, *Gravis*, *Circumflexus*.

I. *Regulæ quædam Generales.*

1. ACCENTUS tantum in tribus ultimis syllabis imponitur.
2. Nunquam duæ syllabæ longæ accentum sequuntur.
3. Acutus in tribus ultimis syllabis imponi potest: Si in ultima, *Oxytonus* vocatur; ut τιμή: Si in penultima, *Paroxytonus*; ut λόγος: Si in antepenultima, *Proparoxytonus*; ut ἄνθρωπος.
4. Circumflexus in ultima vocatur *Perispomenus*, ut τιμῶ. in penultima, *Properisp.* ut σῶμα.
5. Gravis in ultima tantum ponitur, et vocatur Barytonus: Nunquam tamen in usu est nisi in orationis contextu, ubi acutus vertitur in gravem: Sic, ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐστι κοινὸν ἀγαθόν.

II. *Regulæ Speciales.*

1. Si ultima sit longa, acutus plerumque erit in penultima; ut ἀνθρώπου.
2. Si sit brevis, accentus plerumque in antepenultima imponitur. sic ἔτυπτον.
3. Circumflexus nunquam in antepenultima ponitur. Imponitur tantum in syllaba naturâ longa: Nunquam in penultima nisi ultima brevis sit naturâ. Quæ enim syllaba positione sit longa, in accentuum ratione pro brevi habetur.
4. Accentus primarii verbi manet immutatus in declinationibus et conjugationibus; etiamque in derivativis nisi aliquæ ex regulis sequentibus obstent.

Regulae.

1. *Monosyllaba*, si contrahantur vel longa sint naturâ, circumflectuntur, sic νοῦς pro νόος: ναῦς: φῶς. Si sint brevia vel longa sine contractione acuuntur: sic, ὅς; πούς; ἅλς.

2. *Monosyllaba* tertiæ declinationis finalem syllabam Genitivi et Dativi, si longa sit natura, circumflectunt;* si non, acuunt. sic χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ. Dual. χειροῖν. Pl. χειρῶν, χερσὶ.

   In cæteris casibus penultima circumflectitur si sit naturâ longa. sic χεῖρα. Dual. χεῖρε. Plur. χεῖρες, χεῖρας.

3. *Dissyllaba* priorem syllabam acuunt si utraque sit vel longa vel brevis; aut si prior brevis, posterior longa sit: sic μούσης: λόγος: λόγου.

   Sin prior est longa, posterior brevis, priorem circumflectunt: sic μοῦσα: αὖλαξ.†

4. 1. *Polysyllaba* antepenultimam acuunt si ultima syllaba brevis est: 2. Penultimam acuunt si ultima est longa. sic, 1. ἄνθρωπος: 2. ἀνθρώπου.

Exceptiones ad primam de Polysyllabis.

1. Participia ‡ præteriti passivi penultimam acuunt, ut τετυμμένος.
2. Verbalia in έος, έα, έον: sic γραπτέος, &c.
3. Acutus recti casus imparisyllabicorum transit in penultimam ||: sic λαμπὰς, λαμπάδος. τυπεὶς, τυπέντος.
4. Diminutiva in ίσκος, ίλος et ιον: sic νεανίσκος, *adolescentulus*. ναυτίλος, *nautilus*. παιδίον, *puerulus*.
5. Quædam nomina et Derivativa: sic παρθένος. ὀλίγος. μεγάλος. ἐναντίος. οὐρανόθεν.

---

* Excipe Genitivos παίδων. Τρώων. πάντων. δᾴδων. δμώων. θώων. ὤτων. φώτων, *luminum*.

† Posterior longa tantum positione.

‡ Nisi per Aphæresin formantur. ut δίγμενος pro δεδιγμένος.

|| Nisi in γυναικὸς, οὐδενὸς. Sin penultima nominativi fuerit longa naturâ, circumflectitur in obliquis, quoties ultima erit aut brevis aut anceps; sic, σωτὴρ, σωτῆρος, &c.

6. Dorici et Ionici infinitivi: sic ἀείδεν pro ἀείδειν: τραφέμεν pro τραφεῖν.

7. Composita ex βάλλω, πολέω, χέω, haud cum præpositione, sic ἐκηβόλος.

8. Composita ex τίκτω, *pario.* κτείνω, *occido.* τρέφω, *alo,* substantivo juncta, si transitivè sumuntur. sic πρωτοτόκος, *quæ primum peperit.* μητροκτόνος, *matricida.* λαοτρόφος, *qui populum alit.*

9. Composita ex Perfecto Medio cum nomine vel adjectivo juncta; sic, θεολόγος, *Theologus.* οἰκονόμος, *administrator domus.* παμφάγος, *qui omnia devorat.*

Exceptiones ad Secundum.

1. Casus Attici et Ionici; sic, Μενέλεως. ἵλεως. εὔγεως.

2. Diphthongi αι et οι finales, pro brevibus habentur, nisi in optativis; sic ἄνθρωποι, τύπτομαι. Optat. ποιήσαι. τετύφοι.

3. Infinitivus Perfecti omnium vocum: sic τετυφέναι, τετυπέναι, τετύφθαι. Infinitivus etiam Aoristi primi Activæ et Aoristi Secundi Mediæ: sic φυλάξαι. τραπέσθαι: Necnon præsentis verborum in μι; sic ἱστάναι. Verum, si penultima sit longa naturâ, circumflectitur; sic πεφιλῆσθαι.

Genitivus pluralis 1*mæ* declinationis ultimam syllabam circumflectit. sic μουσῶν.

Excipe Adjectiva quorum genus masculinum est 2*dæ* sic, ἅγιος, g. ἁγίων. ἁγία, g. ἁγίων.

Si acutus sit in ultima syllaba 1*mæ* et 2*dæ* declinationis, Genitivi et Dativi circumflectuntur: Cæteri autem casus acuuntur: sic, Sing. τιμὴ, τιμῆς, τιμῇ, τιμήν. Dual. τιμὰ, τιμαῖν. pl. τιμαὶ, τιμῶν, τιμαῖς, τιμάς. Sing. θεὸς, θεοῦ, θεῷ, &c.

Licet nominativus singularis circumflectatur, nominativus et accusativus dualis nunquam: sic νοῦς. τὼ νώ. ὀστοῦν. τὼ ὀστώ.

Substantiva tertiæ contractorum accentum in ultima habent: sic Λητώ. αἰδὼς. βασιλεὺς. Τυδεὺς.

Vocativi in ευ et οι circumflectuntur: sic ὦ βασιλεῦ. ὦ Λητοῖ.

De Accentibus Verborum.

. Omnis Imperativus antepenultimam acuit si eam habet: ut παράμενε. si non penultimam; sic μένε.

Excipe Imperativos ἐλθὲ, εἰπὲ, εὑρὲ, ἰδὲ et λαβὲ, qui accentum habent in ultimis, ut distinguantur a 3 sing. Aoristi Secundi Indicativi.

2. Futurum Secundum Activæ et Mediæ, etiamque Futurum I. liquidorum, utpote ex contractis conflata, circumflectunt syllabam contractam; sic τυπῶ pro τυπέω. τυποῦμαι pro τυπέομαι. στελῶ pro στελέω, &c.

3. Infinitivi Aoristi 1mi et 2di Passivæ circumflectuntur. sic τυφθῆναι. τυπῆναι.

4. Subjunctivus utriusque in singulari ultimam circumflectit; sic τυφθῶ. τυπῶ. In duali et plurali penultimam; sic, τυφθῆτον, &c.

5. Participia Aoristi Secundi Activæ atque præteritorum in ὼς, quæque in εὶς quoque desinunt, in ultima accentum habent; sic τυπών. τετυπώς. τυφθείς, τυπείς.

Dd Accentibus Contractorum.

1. In contractione circumflexus fit ex acuto et gravi; sic βοάετε, βοᾶτε. (Excipe Λητόα, Λητώ.)
2. Acutus ex gravi et acuto; sic βοαέτω, βοάτω.

De Accentibus Pronominum.

Acutus in ultima recti manet in Dativo et Accusativo singulari; sic ἐγὼ, ἐμοὶ, ἐμὲ. In Genitivo sing. cæterisque casibus pluralis mutatur in circumflexum. sic ἐμοῦ. ἡμεῖς. In duali retrahitur; sic νῶι. σφῶι.

De Accentibus Præpositionum.

Præpositiones post suos casus positæ accentum retrahunt; sic θεοῦ ἄπο.

Excipe ἀνὰ et διὰ, ut distinguantur ab ἄνα, *O rex:* et Δία, *Jovem.*

Adverbia accentus primitivorum suorum servant.

De Accentibus Conjunctionum.

Conjunctio ἆρα, cum interrogativa est, penultimam circumflectit: Sin illativa, eam acuit; ut ἄρα, *igitur.*

Sequentia nullo accentu notantur, ideoque Atonica vocantur: scil. ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐν, ἐκ vel ἐξ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ὡς. Verum cum sententiam claudant, vel suo substantivo postponantur, accentum recipiunt: sic κακῶν ἔξ. θεὸς ὥς.

ENCLITICÆ DICTIONES.

Encliticæ Dictiones sunt, 1. Articuli τοῦ, τεῦ, τῷ, pro indefinito τινὸς, τινί.

2. Pronominum: μοῦ, μεῦ, μοὶ, μὲ: σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ: οὗ, οἷ, ἕ: μὶν, σφὲ, σφὶν: σφωὶ, σφίσι, σφέας: τὶς, τὶ.

3. Verborum: εἰμὶ et φημὶ præsentis indicativi; 2da singularis excepta.

4. Adverbiorum: πῆ, ποῦ, πῶ, πῶς, ποθὲν, ποθὶ, ποτὲ: nisi cum interrogativa sint.

5. Conjunctionum, γὲ, τὲ, κὲ, κὲν, θὴν, νὺ, νὺν, πὲρ, ῥά, τοί.

Hæ encliticæ accentum suum in ultimam præcedentis vocis syllabam rejiciunt, eamque acuunt si antepenultima acuitur, vel penultima circumflectitur: sic ἤκουσά τινος. ἦλθέ μοι.

Accentum proprium retinent, primæ in sententia positæ: sic σὲ τὸν.

Pronomina accentum suum servant post præpositiones, et ἕνεκα vel ἤ. sic διὰ σέ.

Monosyllabæ encliticæ accentum perdunt cum præcedens verbum vel acuitur in penultima; ut λόγος μου: vel circumflectitur in ultima; ut ὁρῶ σε: vel acuitur in eadem; ut ἀνήρ τις. Dissyllaba autem accentum suum retinent: sic λόγος ἐστί.

Ἐστὶ.

1. Ἐστὶ primum acuit quoties sententiam incipit vel postponitur ἀλλ', εἰ, καὶ, οὐκ, ὡς, τοῦτ': sic ἔστι μὲν. οὐκ ἔστι.

2. Perdit accentum cum Oxytonum sequitur, vel verbum in ultima circumflectum: sic καλός ἐστι. Ἑρμῆς ἐστι.

3. Retinet accentum cum præcedens verbum acuitur in penultima vel circumflectitur, cujus ultima positione longa est: sic μάντις ἐστὶ. λόγος ἐστὶ. φοῖνιξ ἐστί.

4. Accentum in ultimam præcedentis retrahit siquando in penultima circumflectitur, ultima brevi existente: ut φαῦλός ἐστι: vel si acuitur in antepenultima: ut ἄνθρωπός ἐστι.

5. Composita accentum retrahunt: sic πάρειμι, &c.

DE DIALECTIS.

Lingua Graeca, quæ primo fortasse una eademque erat, postea in quatuor præcipue Dialectos abiit, scil. *Æolicam*, quæ prisca fuisse videtur: *Doricam* ei proximam: *Ionicam* et *Atticam*. Hæ omnes aliquid inter sese affinitatis et similitudinis, utpote ex una paululum vel longius profluentes, habent. Sed progressu temporis, cultus et studia quorundam populorum, regiones quas incolebant, status reipublicæ, commercium cum finitimis gentibus institutum, aliæque causæ quas longum esset enumerare, quasdam præ cæteris expoliverunt, et complures mutationes effecerunt.* Proprietates singularum præcipuas hic proponere visum est: nam immensi laboris opus esset, nec multum junioribus utilitatis comparans, omnes quascunque recensere.

I. DE DIALECTO ATTICA.†

Dialectus Attica in *priscam*, *mediam* et *novam* dividi solet, prout mutationes quas olim subibat. Scriptores, qui Prisca

* Verisimile est singulas Dialectorum diversis temporibus præ ceteris viguisse. Æolica et prisca Dorica, quæ pene eadem primis originibus existimari potuerunt, haud multis ante Homerum annis floruisse videntur. Sub ejus ætatem Ionica primum locum occupare incipiebat, quem tandem attigit tempore Herodoti, cujus Historia haud tantis laudibus, Olympiacis ludis, dignari potuit, nisi Ionica Dialectus tunc maxime valebat. Attica denique, magna ex parte ex ea progressa, indolem propriam recepit, et tandem communis Græcorum lingua evasit.

† Multa quæ ad Dialectum Atticam pertinent jam supra sparsim notata sunt.

uti principes dicebantur, sunt Solon, Thucydides, Tragici et Veteres Comici: Qui Media, sunt Lysias et Aristophanes: Qui Nova, sunt Xenophon, Plato, Aristoteles, Æschines, Demosthenes, Isocrates aliique Oratores, Menander et Seriores Comici.

1. Attica Dialectus contractionibus imprimis gaudet.

2. Scriptores Novæ σσ in ττ mutabant; sic θαλάττα pro θαλάσσα: et σ in ρ; ut ἄῤῥην pro ἄρσην.

3. In *nominibus* Attici interdum mutant ο secundæ declinationis, in ω; sic λεὼς pro λαός, *populus.*

4. Attici sæpe vocativum, tam in substantivis quam adjectivis, eundem ac nominativum reddunt: sic, ὦ πόλις. δυστυχὴς γέρον. Et adjectiva dissyllaba interdum per commune genus in ος absque feminino flectunt: sic, ὦ μῶρος, *O stulta!*.

5. In 3tia Declinatione genitivus in ιος nonnunquam in εως mutatur: sic βασιλέως. Et apud Scriptores veteres nominativus pluralis ex ευς singularis habet ῆς pro εῖς; sic ἱππῆς: Accusativus interdum ας pro contractione; ut τροφᾶς pro τροφεῖς.

6. Cum nominativus in ης purum exit accusativus in α desinit: sic ὑγία pro ὑγιῆ, ab ὑγιής. Nominativus pluralis neutr. adjectivorum in υς haud contrahitur; sic ἡδέα. δριμέα.

7. Comici et soluti Scriptores sæpe paragogen ι pronominibus et Adverbiis subjiciunt: sic οὑτοσί, τουτουΐ. ὁδὶ pro ὅδε, &c.

In Verbis.

1. In *Verbis* concursus vocalium contrahitur: sic, φιλέω, φιλῶ, &c. τύπτεσαι, 2dae singul. Mediæ, Ionicè, τύπτεαι; Atticè, τύπτει vel τύπτῃ, &c.

2. Attici Doricam contractionem quatuor verborum in αω servant; sic ζάω, *vivo.* ζάεις, c. ζῇς, &c. sic etiam διψάω, *sitio.* πεινάω, *esurio.* χράομαι, *utor.*

3. Communiter cum Ionicis Scriptoribus mutant έτωσαν, 3 plur. imperativi in όντων; et άτωσαν, Aoristi I. in άντων: sic τυπτ

τύπτων pro τυπτέτωσαν. ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ, Il. 12. 76. τυψάντων pro τυψάτωσαν.

4. Interdum ἐ *Augmento* quorundam verborum præponunt: sic ἑώρων pro ὥρων. ἑώρακα pro ὥρακα, verbi ὁράω. ἔοικα pro οἶκα, verbi εἴκω.

5. Nonnunquam ε in η et η in εα resolvunt; sic ἤθελον pro ἔθελον. ἔαξα pro ἦξα, *fregi*.

6. In *Imperfectis* quorundam verborum initialem consonantem cum Augmento reduplicant: sic, ἤγαγον pro ἦγον. ἠγαγόμην pro ἠγόμην.

7. Paragogen θα ex Æolica 2dæ singul. quorundam verborum subjiciunt; sic ἔφησθα. ἦσθα. οἶσθα. ἐθέλῃσθα.

Futurum I.

1. Attici saepe futurum 1. verborum in ίζω per ιῶ formant: sic βαδίζω, 1 f. βαδιῶ, ιεῖς, ιεῖ. mediæ βαδιοῦμαι, &c.

2. Sæpe etiam σ futuri in ασω et εσω primum elidebant, deinde concursum vocalium contrahebant; sic ἐξελάω, 1 f. ἐξελάσω, Ionicè ἐξελάω, Attice ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ. καλέω, 1 f. καλέσω, καλέω, καλῶ.

Aoristus I.

1. Aoristus 1. paucorum formabatur Attice per syncopen et Metathesin: sic γαμέω, 1 aor. ἐγάμησα, Attice ἔγημα. χέω, 1 a. ἔχευσα, per syncop. ἔχεα. α liquidorum sæpe mutatur in η: sic σημαίνω, 1 aor. ἐσήμανα, Attice ἐσήμηνα.

3. Sæpe optativum eodem modo quo Æolici et Ionici flectunt: sic πράξεια, ειας, ειε, &c.

Perfectum Act. Med. et Pass.

1. In quibusdam verbis Attici duas priores literas præsentis reduplicant: sic ὀλέω, p. ὤλεκα, Attice ὀλώλεκα, ὄλω, p. m. ὄλωλα. ἀγείρω, p. ἤγερκα: Attice ἀγήγερκα. ἤγερμαι p. pass. ἀγήγερμαι.

2. Αι et μι sæpe mutant in ει: sic εἴληφα pro λέληφα, verbi λαμβάνω. εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, verbi μείρω.

3. Nonnunquam ο pro ε adhibent: sic πέπομφα pro πέπεμφα: et in perfecto verbi εἰσάγω præter reduplicationem, ο inseritur: sic εἰσαγήοχα.

4. Sæpe 3tiam pluralem perfecti per syncopen; interdum insuper etiam per contractionem: sic τεθνᾶσι pro τεθνήκασι. ἑστώς per contract. pro ἑσταώς, et inde per syncopen pro ἑστηκώς.

Plusquamperfectum.

1. Prima et 3tia plusquamperfecti verbi εἴδω *scio* Poetæ contrahere solebant ex Ionicis terminationibus: sic ᾔδη pro ᾔδεα: ᾔδει vel ᾔδειν pro ᾔδεε. et pro ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν vel ᾔδεσαν. Attici contractè efferebant ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. Vide Porsoni Hecub. 1094. Pierson. ad Mœrin 174. et addend.

2. Pro terminatione εισαν 3 plur. dicere solebant εσαν: sic ᾔδεσαν pro ᾔδεισαν.

Optativus Verborum Contract.

1. Pro τιμῷμι Attici sæpius efferebant τιμῴην, ῴης, ῴη, &c. pro φιλέοιμι contractè φιλοῖμι, nonnunquam φιλοίην, οίης, οίη, &c. pro δηλοῖμι interdum δηλοίην, οίης, οίη, &c. nonnunquam etiam δηλῴην, ῴης, ῴη recipiebant.

2. Pro εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, sæpius adhibebant εἶμεν, εἶτε, εἶεν; et οἶεν pro οἴησαν.

II. DE DIALECTO IONICA.

1. *Dialectus Ionica* concursu et resolutione vocalium gaudet; sic ἑωϋτέω pro ἑαυτοῦ. ἠελίοιο pro ἡλίου.

2. Sæpe mutat α et ε in η, interdum ε in α: ο in ου: ε in ει: sic πρῆγμα pro πρᾶγμα. τάμνω pro τέμνω. νοῦσος pro νόσος. ἀκλείης pro ἀκλεής. τεῦ usurpatur pro τοῦ: μεῦ pro μοῦ.

3. Diphthongum ου genitivi 2dæ declinationis mutat in οιο: sic λόγοιο pro λόγου: ει in ηι et αυ in ωυ: sic κλεὶς, κληῒς, θαῦμα, θῶυμα. τωὖτο pro τὸ αὐτὸ, &c.

4. Ante ων genitivi plural. et σι dativi plur. inserit ε. sic ποιητέων pro ποιητῶν. πυλέων pro πύλων. ἐπέεσι pro ἔπεσι.

5. Saepe paragoge φι vel φιν subjicitur nominativo et dativo singulari: sic Ἐρέβεσφιν. στήθεσφιν. Vide Il. 14. 150. ὄχεσφι. βίηφι, &c.

6. Terminatio ια 1mæ declinationis mutatur in ιη: ου genitivi in εω: sic φιλίη pro φιλία. Ἀτρειδέω pro Ἀτρείδου: αις dativi in αισι, ησι et ης: sic τίμησι pro τιμαῖς; ην accusativi sing. in εα: sic δεσπότεα pro δεσπότην: et ας plur. in εας; sic, δεσπότεας.

7. Genitivus in εως 3tiæ mutatur in ηος: sic βασιλῆος pro βασιλέως. Quæ habent ις nominativi plerumque retinent ι in genitivo: sic πόλις, g. πόλιος.

8. Accusativus contractorum in ω et ως mutatur in ουν, sic αἰδοῦν pro αἰδόα.

In Verbis.

1. Augmentum sæpe omittitur: sic βῆ pro ἔβη. In quibusdam consonans initialis reduplicatur: ut κέκαμον pro ἔκαμον.

2. Terminatio Imperfecti et Aoristorum sæpe fit per σκον, fortasse ex verbis in σκω: sic, τύπτεσκον idem quod ἔτυπτον: τυψασκόμην idem quod ἐτυψάμην.

3. Terminatio σι sæpe 3tiæ sing. subjunctivi subjicitur; sic τύπτησι pro τύπτῃ.

4. Tertia pluralis passivæ sæpe formatur in αται, εαται et ατο: sic τυπτέαται pro τύπτονται: προτιθέαται pro προτίθενται. ἕατο pro ἧντο.—In perfecto τετύφαται adhibetur pro τετυμμένοι εἰσί. πεφράδαται pro πεφραμμένοι εἰσί. κατεστράφατο plusquam. pro κατεστραμμένοι ἦσαν. ἀπίκατο pro ἀφιγμένοι ἦσαν.

5. Tenuis sæpe retinetur ante vocalem aspiratam sic κατίσταται pro καθίσταται.

6. Ionici sæpe mutant ῶ, contractam pro αο, in εο; sic ὁρέοντες pro ὁρῶντες: et pro ου ex εο, in quibusdam verbis, habent

ευ; sic καλευμένης. Herodot. δικαιεῦσι pro δικαιοῦσι, ποιεῦντι, &c.

7. Sæpe κ pro π usurpant: sic κοῦ pro ποῦ.

III. DE DIALECTO DORICA.

1. Dialectus Dorica præ ceteris α gaudet, quæ sæpe pro ε, η, ο, ω et ου usurpatur: sic τράφω pro τρέφω, ἁδὺ pro ἡδὺ. πρᾶτον pro πρῶτον, &c. ω etiam usurpatur pro ο, et ου pro ο, more Ionico: sic ὤρεος pro ὄρεος. μούνη pro μόνη.

2. Sæpe σδ pro ζ habet: sic ὄσδω pro ὄζω. et κ pro ρ: sic μίκκος pro μίκρος.

In Substantivis.

3. Sæpe habet ας pro ης 1mæ declinationis, et α pro η: sic Ἑρμᾶς pro Ἑρμῆς. φωνὰ pro φωνή. Genitivus in ου ejusdem mutatur in α, pluralis in ᾶν: sic ὀρειοβάτα pro ὀρειοβάτου. τᾶν νυμφᾶν pro τῶν νυμφῶν. Diphthongus ου in ω: sic Μώσας pro Μούσας.

4. In 2da decl. ω sæpe in usu venit pro ου, nonnunquam οιο Ionico more: sic ποταμοῖο Ἀνάπω. ος et ως pro ους accusativi plur.: sic θεὸς pro θεοὺς. ἀνθρώπως pro ἀνθρώπους.

5. In 3tia decl. ιος tenet locum εος genitivi: sic χείλιος pro χείλεος. et τος pro δος usurpatur: sic θέμιτος.

6. Dativus pluralis 1mæ, 2dæ, et 3tiæ declin. sæpe formatur Ionico more: sic θύρῃσι pro θύραις. πολλαῖσιν pro πολλαῖς. τριόδοισι pro τριόδοις: πάντισσι pro πᾶσι.

7. Dorica Dialectus habet τῆνος pro ἐκεῖνος. ποτὶ pro πρὸς. ποτόσδω pro προσόζω. ὄκα pro ὅτε. πόκα pro πότε, &c.

In Verbis.

1. Sæpe mutat λ media in voce in ν: sic ἦνθον pro ἦλθον: terminationes εις et ει præsentis in ες et ε. sic τύπτες, τύπτε, pro τύπτεις, τύπτει: ομεν etiam primæ et ουσι tertiæ pluralis in ομες et οντι; sic λέγομες pro λέγομεν: λέγοντι pro λέγουσι.

Mutat etiam ου ex contractione εο in ευ; sic βομβεῦντι pro βομβοῦσι. εἵλευ pro εἵλου. σιγᾶντι pro σιγῶσι 3tiæ plur. ᾠδήκαντι pro ᾠδήκασι.

2. Infinitivus sæpe in μεν et μεναι, nonnunquam etiam in εν desinit: sic τύπτεμεν, τυπτέμεναι * et τύπτεν.

3. Infinitivus verborum in εω sæpe exit in ῆν, more Æolico: sic κατοικῆν pro κατοικεῖν. εὑρῆν pro εὑρεῖν.

4. Participium feminini generis sæpe formatur in οισα, sæpius, more Æolico, in ευσα, interdum etiam in εσα: sic τεύχοισα pro τεύχουσα. γελεῦσα pro γελάουσα contr. γελῶσα. τύπτωσα pro τύπτουσα: Et in genere masculino et neutro ευ pro εο sæpe in usu venit: sic εὗντα pro ἐόντα. φωνεῦντα τέκνα pro φωνέοντα, &c.

5. Participium 1 Aoristi sæpe sic se habet, τύψαις, αισα, αιν pro τύψας, ασα, αν.

6. In voce passiva 1ma dualis et pluralis sæpe exit in εσθον et εσθα; sic τυπτόμεσθον pro τυπτόμεθον; τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα.

7. Futurum 1 med. sæpe diphthongum εῦ pro ο et οῦ recipit: sic βασεῦμαι pro βήσομαι. ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι.

IV. DE DIALECTO ÆOLICA.

Æolica Dialectus plerumque Doricæ similis est; namque minus ex primordio utraque mutationibus opportuna fuit.

1. In quibusdam nominibus 1mæ declinat. ut suprà memoraratum est, α pro ης adhibet: sic ἱππότα pro ἱππότης.

2. Genitivus ex ης nominativi sæpissime exit in αο: sic Ἀτρείδαο pro Ἀτρείδου. Pro ου genitivi 2dæ habet, cum Dorica, ω; sic ἀθανάτω, προσώπω, pro ἀθανάτου, προσώπου. Delet ι dativi.

3. Mutat ων genitivi plur. in αων, et ας accusativi in αις, sic μουσάων pro μουσῶν. μούσαις pro μούσας.

4. Spiritum asperum effugit; sic ἥμερα pro ἡμέρα. et omnes diphthongos solutas reddit: sic πάϊς pro παῖς.

---

* Τυπτέμεναι est primigenia forma, unde per apocopen τύπτεμεν, deinde μ eliso τύπτεεν, contractè τύπτεν.

5. Ponit θα pro θεν: sic ἔπισθα pro ἔπισθεν.

6. In 3tia declin. mutat εα accusativi, ex ω vel ως, in ῶν; sic αἰδῶν pro αἰδόα.

In Verbis.

1. Terminationibus 2dæ conjugationis gaudet: sic κάλημι pro καλέω: πσίθημι pro πσίθω.

2. Subjicit θα 2dæ sing. quorundam verborum: sic οἴδασθα per syncopen οἶσθα. ἦσθα pro ἧς, &c.

3. Pro terminatione ον 3tiæ plur. adhibet οσαν: sic ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

4. Infinitivi terminationes ᾷν et οῦν mutat in αῖς et οῖς: sic γελαῖς pro γελᾷν. δηλοῖς pro δηλοῦν: et ειν in ῆν, sic τυπτῆν pro τύπτειν.

5. Accentum Æoles retrahunt: sic κάλος pro καλὸς.

DIALECTI PRONOMINUM.

ΕΓΩ,

	Ion.	Dor.	Æol.	Poet.
S. N.	———	ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώγα, ἐγώνγα	ἔγω, ἔγων, B. ἰὼ, ἴωγα	ἐγὼ
G.	ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμέοθεν	ἐμεῦ	B. ἐμοῦς	ἐμέθεν
D.	———	ἐμὶν	ἔμοι, B. ἐμὺ	———
D. N. A.	———	ἀμὲ, ἄμμε	———	———
P. N.	ἡμέες	ἄμες, ἄμμες	———	ἄμμε, ἄμμες
G.	ἡμέων	ἀμῶν, ἀμέων	ἄμμων, ἀμμέων	ἡμείων
D.	———	ἀμὶν, ἀμῖν	ἄμμι, ἄμμιν, ἀμμέσιν,	ἧμιν.
A.	ἡμέας	ἀμᾶς, ἀμὲ, ἄμμε	ἄμμας, ἀμμέας	ἡμεῖας

ΣΥ.

	Ion.	Dor.	Æol.	Poet.
S. N.	———	τὺ, τύνη, τύγα	τούνη	———
G.	σεῦο, σέο, σέοθεν	τεῦ	σεῦ, σέθεν	σεῖοθεν
D.	———	τοὶ, τὶν, τεΐν	τίνη	
A.	———	τὲ, τὺ	τὶν, τεὶ	———
				———
D. N. A.	———	ὕμμε, ὑμὲ	———	———

Pluralis numerus formatur eodem modo quo ἐγὼ, υ suffecta pro α et η.

'ΟΣ. He, Anglicè.

S. G.	εἷο, οἷο, ἕο, ἕοθεν	εὖ	ἕθεν, γέθεν	εἷοθεν
D.	———	———	———	ἑοῖ
A.	———	———	μὶν, νὶν	ἓε
D. N. A.	σφέε	σφῶε, σφὼ	———	———
P. N.	σφέες	σφὲς	———	σφεῖες
G.	σφέων	———	———	σφείων
D.	σφὶν, σφὶ	———	ἄσφι	σφὶν
A.	σφέας	σφὲ, ψὲ	σφὲς, ἄσφε	σφεῖας

DIALECTI VERBI

'EIMI.

Indicativus.

Praesens.

	Sing.			Dual.		Plur.		
A.	——	ἔῃ	——	——	——	——	——	——
I.	——	ἔεις	——	——	——	——	——	ἔασι
D.	ἔμμι	——	ἐντι	——	——	εἰμὲς	——	ἐντὶ
Æ	ἔμμι	——	——	——	——	——	——	ἔντι
P.	——	ἔσι, ἐσσὶ	——	——	——	ἔμεν, εἰμὲν	ἐτὲ	ἔασσι

Imperfectum.

	Sing.			Dual.		Plur.		
A.	—	ἦ	—	—	ἤστην,	—	—	—
I.	ἔα, ἦα, ἔην, εἴην, ἔον, ἦον, ἔσκον	ἔας, ἔεις, ἦες, ἔας, ἔησθα	—	—	—	—	ἔατε	—
D.	—	—	ἦς	—	—	ἦμες	—	—
Æ.	—	ἦσθα	—	ἔστον	—	—	—	—
P.	ἦν	—	ἔην, ἦεν	ἔτον, ἦτον,	ἔτην, ἤτην	ἦμεν	—	ἔσαν, ἔσσαν, ἔσκον.

Subjunctivus.

I. ἔω, εἴω; ἔῃς, εἴῃς; ἔῃ, εἴῃ, ἦσι, ἔῃσι, εἴῃσι	—	—	ἔωμεν, εἴομεν, εἴωμεν, ὦμες	—	—	ἔωσι, ἔῃσι, —

Optativus.

I. ἔοιμι,	ἔοις,	ἔοι	—	—	εἶμεν,	εἶτε,	εἶεν

Imperativus.

	Sing.			Dual.		Plur.		
A.	—	—	—	—	—	—	—	ἔστων
P.	—	ἔσσο	—	—	—	—	—	ἐόντων

Infinitivus.

I. ἔμεν, εἶμεν
D. ἔμεναι, ἦμεν, ἦμες, εἶμες
Æ. ἔμμεναι
P. ἔμμεν

Participium.

I.	ἐών,	ἐοῦσα,			ἐόν,
D.	—	εὖσα,	ἐοῖσα,	ἔασσα,	—
Æ.	εὖς,	εἶσα,	ἔασα,		ἔν.

Futurum.

	Sing.				Dual.		Plur.		
A.	—	ἔσσι		—	—	—	—	—	—
I.	—	ἔσεαι,	ἔσσεαι	—	—	—	—	—	—
D.	ἐσοῦμαι,	ἐσῆ,		ἐσεῖται,	—	—	—	—	ἐσοῦνται
	ἐσεῦμαι	ἐσσῆ		ἐσσεῖται	—	—			
P.	ἔσσομαι	ἔσσῃ		ἔσσεται	—	—	—	—	—

Plusquamperfectum.

	Sing.			Dual.		Plur.		
I.	—	—	—	—	—	—	—	ἔατο, εἴατο.

FINIS.

Excudebat C. Stewart.

ERRATA.

Pag. 16. PARS I. *pro* φιλόπατριδος, *lege* φιλοπάτριδος

21. ad imam pag. *pro* eundem quo, *lege* eundem a

36. *pro* σόους, *lege* σάους.

40. *pro* βους, *lege* βοῦς.

75. *pro* τύπων et τύπον, *lege* τυπῶν et τυπὸν.

83. *pro* τύπεσθαι, *lege* τυπέσθαι.

94. l. ult. *pro* τιμῷην, *lege* τιμῴην.

67. PARS II. l. 1. *pro* adiri, *lege* adire.

Et pauca alia, accentus maximè respicientia, leviora quidem quam notatu digna.